

КРИСТИН МАКГУАЙЪР ДОКАТО СМЪРТТА НИ РАЗДЕЛИ

Част 3 от „Катрин Маккей“

Превод от английски: Галина Лозанова, 2002

chitanka.info

*С много обич посвещавам този роман на Хелън, Гейл,
Дани, Кинди и Елизабет*

ПРОЛОГ

Саратога, Оушън Драйв №3100

Събота, 10 юни, 21:00

В Саратога, в дома на Лорънс Алонсо Сатърфийлд, се чу леко бръмчене, изщракване и сребристият компактдиск потъна в кървавочервеното лоно на апарата. След малко на екрана се появи зелена цифра „12“ и Уитни Хюстън запя „Винаги ще те обичам“. Ароматизираните ванилови свещи, поставени на масичките от двете страни на дивана, хвърляха трептяща светлина върху неспокойните тела на двамата любовници, а сенките им се очертаваха на срещнатата стена.

— И аз ще те обичам вечно. Каквото и да се случи — прошепна Лорънс.

Бяха прекарвали прекрасен съботен ден. Започнаха с чаша шардоне в елегантното фоайе на хотел „Феърмонт“ с блестящите кристални полилеи, след това се разхождаха хванати за ръце около фонтана на площада, усмихвайки се на децата, които се гонеха с радостни писъци между водните струи. В два следобед посетиха дневното представление на „Цигулар на покрива“ в Центъра за сценични изкуства в Сан Хосе. През антракта си поръчаха шампанско и трюфели, а по-късно вечеряха морски деликатеси в ресторанта на Скот. По залез се прибраха вкъщи, изпълнени със сладко очакване, което ги изгаряше отвътре като приглушения ритъм на далечни барабани, който постепенно прерасна в оглушителен грохот.

— Моля те — дрезгаво прошепна Лорънс и плъзна ръка по стегнатото бедро. Движението бе едновременно галецо и възбуждащо. — Не издържам повече.

— Още малко — беше приглушеният отговор. — Имай търпение, любими. Искам да го направим бавно.

Повече от пет години двамата се срещаха, макар да не бяха постоянни партньори. От последната им среща в хотел „Пасифик“ в

Монтерей бяха изминали четири месеца, но Лорънс Сатърфийлд имаше чувството, че никога не са се разделяли.

— Харесва ми как се обличаш, Ейнджъл — унесено изрече той.
— Винаги толкова изискано, толкова секси.

Затвори очи и плъзна пръсти по дантеленото бельо, усещайки топлината на полуголото тяло, отпуснато до неговото на кожения диван.

— Искаш ли да започнем? — прошепна Лорънс.

— Първо искам да чуя колко много ме желаеш. Хайде, кажи ми го.

— Желая те, Ейнджъл. От сутринта копнея за теб. Искам да се любим.

— Какво искаш да правим, Лоренцо? Същата игра като миналия път ли?

— Да. Да. Харесва ми да ме наричаш така.

— Добре, щом ти е приятно. Нали знаеш правилата на играта?

— Моля те — каза Лорънс, — направи го. Дръж се с мен така, както миналия път в Монтерей.

— О, колко си лош. И безсрамен.

— Да — каза Лорънс, — да, безсрамен съм.

— И на мен така ми се струва. — Тонът вече беше по-суров. Лорънс изхриптя от удоволствие. — А сега искам да ми кажеш истината. Беше ли лош? А?

— Да — отвърна Лорънс. — Да, бях много лош.

— Искам да зная всичко. Кажми ми истината. Имаше ли и други освен мен?

— Те бяха само бройки. Не означаваха нищо за мен.

— Колко си гаден. Неприятно ми е, че не мога да ти имам доверие. Защо се държаш толкова лошо?

— Ти не беше... Винаги съм те искал, но ти не... Не можах да те открия. Непрекъснато те търсех по телефона. Имах нужда от някого. Толкова ми липсваше.

— Е, щом е така, може и да ти простя, ако се държиш добре.

Устните им се срещнаха — горещи и твърди. Лорънс трескаво галеше и изучаваше красивото тяло. Изпитваше непреодолимо сексуално желание. Простена и зарови лице в прекрасните руси коси.

— Моля те — глухо каза той. — О, боже, хайде да се преместим в спалнята, и то веднага.

— Обещавах ли да правиш каквото ти кажа?

— Да. — Лорънс вече се задъхваше. — Да, ще направя всичко, което поискаш.

— Добре, ела тогава.

Влязоха в спалнята. Почти цялото помещение беше заето от огромно легло с лимоненожълти копринени чаршафи, обърнато срещу вратата. На прозорците имаше тежки завеси. Лорънс включи червената нощна лампа и се настани в леглото. В мъчително очакване следеше с поглед слабата фигура, която пресече стаята. Русите коси блестяха на оскъдната светлина. След малко се чу отваряне на чекмедже и металният звън на белезници. Лорънс простена от удоволствие.

— Нали това искаше?

— Да — каза той. — Да, само побързай.

— Знаеш какво ще се случи след малко. Заслужавах да те накажа, нали?

— Да, да.

— Докато не започнеш да молиш за пощада.

— Моля те. — Гласът му бе пресипнал, задъхваше се.

— Тогава да започнем отначало. — Гласът вече звучеше сърдито. На него това му харесваше. Лежеше гол, с разтворени крака, тръпнец в очакване, докато му закопчаваха китките с белезници за рамката на леглото.

— Хайде — обади се той. — Моля те, започвай вече.

Тънките, хладни пръсти го погалиха. Усети докосването на топли устни, плъзгащи се, нежни. Потръпна, но знаеше, че не бива да казва нищо, докато не го попитат.

— Така добре ли е, лошо момче? Искаш ли още?

— О, да. Още и още.

— Първо обаче е наказанието. Защото се държи много лошо.

Изневиделица се появи кожен камшик, изви се във въздуха и изплющя по голото тяло, като остави ярки червени резки върху лицето, шията, гърдите и корема му. Той потрепери конвулсивно и се сви. Усети соления вкус на кръвта и отново захленчи от болка и екстаз.

— Да продължавам ли?

Той раздвижи глава в съгласие, неспособен да произнесе нито звук; очите му останаха затворени и здраво стиснати в очакване. Тялото му трепереше. Краката му бяха завързани за леглото с кожен колан. Следваше номерът с ухапването. Прекрасна, апетитна болка.

— Моля те, Ейнджъл — прошепна той. — О, хайде побързай, моля те!

— Чакай. Първо ще ти покажа нещо ново.

В полумрака проблесна острието на индиански нож с черна рогова дръжка. Безпокойството го накара да настръхне.

— Ейнджъл?

— Шшшт, сладурче, тихо.

Студеният допир на острието го накара да се отдръпне от болка. Лорънс високо простена. Това беше нещо ново, опасно и възбуждащо. За пръв път стигаха толкова далеч. Някъде дълбоко в подсъзнанието му се промъкна настойчиво предупреждение за опасност, но той реши да не му обръща внимание. Желанието стремително се носеше в кръвта му като неуправляем влак-беглец. Нали когато болката станеше непоносима, беше достатъчно само да прошепне „стига толкова“, както бяха правили винаги досега.

— Искам още — каза той. Усети тихо изсъскване и хладна възбуда. Острието го одраска леко, след което усети върху тялото си някаква мека тежест и отвори очи.

Погледна надолу и видя на корема си нещо като кренвириш.

— Какво... какво правиш?

— И това е част от играта, любими. Затвори очи.

Той затвори очи и се остави да го завладее възбуждащото усещане.

— Ти се държа много лошо. Кажу го на глас, Лорънс.

— Държах се много лошо. — Той тихо простена. — Съжалявам, че бях толкова лош. О, за бога, стига толкова, Ейнджъл! Сега вече ела при мене, ела веднага!

— Не. — Гласът беше твърд и студен. — Още не си наказан достатъчно.

— Моля те, Ейнджъл — изрече Лорънс. — Спри, моля те, стига толкова.

Лорънс Сатърфийлд отново простена. Това вече не влизаше в плановете му. Не бе подготвен за подобно нещо. Изширака запалка и се разнесе острата миризма на цигарен дим. Възбудата му премина. Нещо не беше както трябва.

— Стига... толкова — обади се той. — Не искам повече...

— Скъпи Лорънс, вече няма никакво значение какво искаш или не искаш...

— Веднага ме откопчай! — изпищя Лорънс и започна да извива ръце в белезниците, които му пречеха да помръдне. Прикова ужасения си поглед към дима, който излизаше от странния предмет на корема му.

— За бога, веднага престани! — пак изпищя той. — Ейнджъл, веднага махни това нещо от мене!

Вратата на спалнята се отвори и светлината на свещите в дневната очерта русите коси и голите рамене на стройната фигура, застанала на прага.

— И от огън ще бъдеш пречистен, любими.

Гласът беше студен и изпълнен с омраза. Думите увиснаха като ледения дъх на смъртта. Завързаният на леглото мъж отново започна да пищи и виковете му заглушаваха тихото съскане на горящия предмет на корема. Той продължи да крещи така в течение на трийсет секунди, след което изригна ослепително бяла безмилостна светкавица и тялото на Лорънс Сатърфийлд бе погълнато от пламъците на ада.

1

*Санта Рита, сградата на Областната администрация
Четвъртък, 15 юни, 9:15*

Катрин Маккей, заместник-областен прокурор и началник на специализирания отдел за съдебно разследване към прокуратурата на Санта Рита, паркира новото си червено ауди на три пресечки от сградата на областната администрация. Взе от задната седалка служебното си куфарче, няколко папки с материали по последното дело и лаптоп, натовари ги на ръчна количка и тръгна към съда.

При нормални обстоятелства щеше да остави колата на определеното за нея място, което беше на няколко метра от сградата, но знаеше, че тази сутрин там — както впрочем и цялото пространство около съда — е пълно с репортери, юристи и зяпачи, готови всеки момент да нахлуят в съдебната зала, където след малко започваше процесът, в който тя беше главен обвинител.

Областната прокуратура в Калифорния за пръв път щеше да предяви обвинение за предумишлено убийство чрез заразяване със СПИН. Делото на Ричард Хъдсън бе новината на деня и бе предизвикало силен обществен и медиен интерес. Нищо чудно, че любителите на съдебни зрелища и средствата за масова информация от целия щат бяха нападнали Санта Рита като термити канзаска нива през горещ летен ден. И бяха посрещнати без особен ентузиазъм от служителите на областната администрация, които нямаше къде да оставят колите си и не можеха да се доберат до заведението на партера, за да изпият на спокойствие сутрешното си кафе.

Някой беше споменал, че наоколо не е останала нито една свободна мотелска стая. Когато видя Г-образния паркинг пред административния център и сградата на съда, Катрин наистина повярва на слуховете. По време на предварителното изслушване на делото съдията Уудс бе отхвърлил предложението на защитата да не се допускат телевизионни камери в съдебната зала под предлог, че телевизията е основно информационно средство на ХХ, а вероятно и

на XXI век, което осигурява правото на гражданите да придобият преки впечатления от американската съдебна система. Вследствие на това решение десетки микробуси на радио- и телевизионните станции със сателитни чинии на покривите се разположиха край сградата на съда като зверове, дебнещи плячката си, а преплетените като пипала електрически жици представляваха кошмар за всеки електротехник. Въпреки това инспекторите от охраната ги наблюдаваха мъдро и снизходително. Като всички служители, които имаха отношение към процеса, те много добре знаеха, че той щеше да се превърне в отблъскващо цирково представление и никой не бе в състояние да го спре.

— Добро утро, Катрин.

Тя се обърна и видя широко усмихнатия инспектор от прокуратурата Джеймс Фийлд. Висок, добре сложен, с пясъчноруса коса и живи кафяви очи, които винаги изглеждаха малко учудени, Фийлд приличаше на добро и наивно момче, но впечатлението бе измамно: той имаше повече от десетгодишен стаж като служител на закона.

— Мисля, че трябва да те предупредя. Вътре е истинска лудница — каза инспекторът и отвори входната врата. Оказа се прав. От препълненото фоайе долетя невъобразим шум. Телевизионните екипи наместваха камерите си, звукооператорите проверяваха микрофоните, операторите раздаваха указания на висок глас, репортери и зяпачи се блъскаха за място пред съдебната зала.

Фийлд започна да си пробива път през тълпата, за да могат двамата с Катрин да влязат в залата. Тя погледна часовника си и видя, че вече е десет без двайсет. Всеки момент щяха да доведат обвиняемия.

Сложи папките и лаптопа си на масата на обвинението и седна. Извади записките за встъпителната си пледоария и ги остави пред себе си. Тези пет страници — и само тях — щеше да вземе със себе си, когато застане на подиума и се обърне към съдебните заседатели.

Катрин си беше изработила няколко твърди правила по отношение на встъпителната пледоария: макар много добре да знаеше, че импровизацията не беше силната ѝ страна, тя винаги излизаше само със записките си, защото всичко излишно оставяше впечатление за недостатъчно добра подготовка. Никога не разчиташе на случайността

в толкова важни моменти като встъпителната или заключителната пледоария: винаги внимателно ги обмисляше, подреждаше ги и дори репетираше предварително.

— Това за нас ли е? — попита Фийлд и посочи един пакет на масата. Пакетът беше плосък, увит в кафява амбалажна хартия и запечатан със скок; имаше правоъгълна форма и бе приблизително с размерите на видеокасата. Катрин погледна етикета и поклати глава.

— Адресиран е до Марти Белкър. Защо не му го занесеш? — Вдигна глава и видя, че адвокатът на обвиняемия, Мартин Белкър, е застанал пред вратата, откъдето всеки момент щеше да се появи неговият клиент. — Остави го на тяхната маса; той ще го види, когато се върне на мястото си.

— Добре. — Фийлд отмести стола си, взе пакета и стана. Но още преди да стигне до масата на защитата, се разнесе силна експлозия и пред тялото му блесна оранжево-бяла светкавица.

В същия момент — като на забавен каданс от филм на ужасите — ударната вълна вдигна куфарчето на Марти Белкър във въздуха, а масата на защитата и трите стола до нея станаха на парчета. Катрин бе отхвърлена на пода и за миг се оказа легнала в странично положение до преградата, която отделяше съда от публиката. Масата на обвинението се бе преобърнала и записките на Катрин, папките и лаптопът ѝ бяха на пода. Съдебната зала се изпълни с оранжев дим и остра, задушлива миризма. Листове хартия бавно се спускаха към пода като странни ранени птици. Пищяха алармени системи.

Катрин видя как Джеймс Фийлд се олюлява, а там, където преди малко беше ръката му, сега се виждаше каша от разкъсана плът, кожа и кости. Шуртеше кръв.

— О, боже мой, помогнете ми! — простена той. Направи още две несигурни крачки и рухна на пода.

Тя отметна косата от лицето си и бързо се втурна към лежащия в безсъзнание Фийлд. Локвата кръв под него ставаше все по-голяма. Дясната му ръка представляваше ужасяваща кървава маса. На лицето му имаше дълбоки рани, дишането му бе неравномерно и тежко. Отпред сакото му се бе превърнало в обгорен вълнен парцал, на ризата му имаше черно петно колкото чиния. Катрин откъсна ръкава на блузата си и с помощта на дъсчица от счупената маса направи нещо

като турникет, без да обръща внимание на леещата се на силни тласъци по дрехите и ръцете ѝ яркочервена кръв.

Изправи се и се закашля. В настъпилия полумрак пищяха и крещяха ужасени хора. На оголените си жици от тавана висяха лампи. Докато се опитваше да спре кръвотечението на Фийлд, Катрин усети под краката си хрущенето на строшени стъклени и пластмасови парчета от облицовката на тавана. По бузите ѝ се стичаха сълзи, но тя не плачеше за себе си.

— По дяволите, Джим, не си отивай — повтаряше тя. — Чуваши ли ме, Джим? Аз съм тук. Само не си отивай. Всичко ще се оправи, обещавам ти.

През изтъняващата димна завеса се чуваха дрезгави гласове, които крещяха нещо.

— Насам! — извика тя, когато забеляза движещи се силуети. — Побързайте, за бога!

— Катрин, добре ли си?

Тя вдигна глава. Беше седнала на една пейка пред съдебната зала. Видя пред себе си познатото лице на лейтенант Уолт Ърхарт, който отговаряше за детективите в шерифската служба. Висок над метър и осемдесет, тежащ около сто и десет килограма, Ърхарт приличаше повече на боксьор тежка категория, отколкото на полицаи. Сега в погледа му, отправен към Катрин, се четеше съчувствие.

— Да, разбира се. Добре съм — разсеяно отвърна тя.

— Сигурна ли си? — попита той. — Цялата си в кръв.

Катрин опипа тялото си, но откри само леко натъртване на левия крак. Малко по-надолу имаше оток с размерите на гроздено зърно. „Сигурно съм залитнала, когато избухна бомбата — помисли тя, — и съм си ударила крака в масата.“

— Не съм ранена. Добре съм. Малко съм зашеметена и това е всичко. Как е Джим?

— Закараха го в областната болница — отвърна Ърхарт. — Напълно ли си сигурна, че нищо ти няма?

— Обадохте ли се на Рошел?

Това беше жената на Джим Фийлд. Името ѝ приличаше повече на фамилия. В съда всички я познаваха. Преди да се омъжи за Фийлд,

беше работила като диспечер в областната служба по съобщенията.

— Изпратих кола да я закара в болницата.

— Има ли други ранени? — попита Катрин.

— Неколцина са изпаднали в шок и петима са с леки наранявания. Има и един телевизионен журналист със счупена ръка. Марти Белкър е пострадал от дребни парчета мазилка и стъкла. Но не е нещо сериозно. И той отиде в болницата да го превържат. Сигурно си е изкарал акъла, както впрочем и всички ние. Разбира се, можеше да бъде много по-лошо.

„Например ако си на мястото на Джеймс Фийлд“ — помисли си Катрин.

Изправи се и усети леко замайване. Огледа се и видя, че наоколо беше пълно с техника и забързани хора. Пред сградата на съда бяха спрели пет пожарни, няколко линейки и полицейски коли. Сред тях на паркинга се открояваше белият микробус на отдела по оглед на местопрестъплението, известен сред служителите на закона като ООМП. Служители опъваха около сградата дългите жълти ленти, с които обикновено се очертаваше мястото на произшествието; неколцина полицаи се опитваха да отстранят любопитните граждани, привлечени от експлозията.

— Имаш ли представа какво точно се случи, Катрин? — попита Ърхарт.

— Избухна бомба — каза тя. — Бомба, изпратена по пощата.

— Ти видя ли я?

Катрин кимна. Той я помоли да го изчака и отиде при висок мъж с продълговато лице и изпъкнали скули, застанал пред вратата на съдебната зала. Мъжът се извърна да погледне Катрин, кимна и се приближи към нея заедно с Ърхарт.

— Казвам се Джордж Пърингтън — представи се той. — Началник съм на отдела по бомбени атентати и експлозии. Срещали сме се и преди, макар и за кратко. Но не се притеснявайте, ако не ме помните. — Говореше с точни, премерени думи, а тъмните му очи я гледаха твърдо и открито.

— Разбира се, че ви помня. Радвам се, че сте тук.

— Катрин, видя ли устройството?

— Да. Беше в пакет с размерите на видеокасета — отвърна тя, — увит в кафява амбалажна хартия. По краищата беше облепен със скоч.

— Колко тежеше?

Катрин се смръщи.

— Не зная. Но не изглеждаше много тежък.

— Имаше ли някакъв адрес?

— Погледнах го съвсем бегло. Струва ми се, че пишеше: „За господин Мартин Белкър“. Беше отбелязано също и „Лично“.

— Кой е този Белкър?

— Адвокатът на обвиняемия. Назначен е за служебен защитник.

Пърингтън извади бележник и започна да си води записки.

— На пакета имаше ли марки?

— Не забелязах.

— А канап? Беше ли завързан с нещо?

— Не.

— Къде беше оставен?

— На масата на обвинението.

— Видя ли кой го остави?

— Не.

— Ти ли го вдигна от масата?

Катрин поклати глава.

— Инспектор Джеймс Фийлд пръв го забеляза и ми го показва.

Погледнах и видях, че е адресиран до адвоката на обвиняемия.

— Значи Фийлд го взе?

— Точно така.

Пърингтън се намръщи.

— И после?

— Тръгна с пакета и тогава устройството се задейства... избухна.

— Имаш ли представа колко време пакетът е бил на масата, преди Фийлд да го забележи?

— Не. Но не може да е бил там от много време.

— Защо мислиш така?

— Процесът трябваше да започне в десет. Обикновено съдебният пристав отключва залата малко по-рано, за да могат адвокатите спокойно да си подредят материалите и да се подготвят за заседанието — обясни Катрин. — Когато влязохме, пакетът вече беше на нашата маса.

— Значи някой предварително го е оставил там... Но кога?

Катрин вдигна рамене.

— Вероятно между девет и девет и четирийсет и пет, когато двамата с инспектор Фийлд пристигнахме. Ако попиташ съдебния пристав кога е отключил залата, времевият интервал би могъл да се стесни още повече.

— Как се казва съдебният пристав?

— Крис Тейлър — отвърна Катрин.

— Как се чувстваш? — попита я Пърингтън. — В състояние ли си да вървиш?

— Разбира се — успокой го тя, но веднага примигна, защото усети болка в крака.

— Искаш ли да се облегнеш на мене, Катрин? — попита Уолт Ърхарт.

— Сама ще се справя, Уолт — усмихна се тя. — Къде искаш да отидем, Джордж?

— Да разгледаме залата отвътре.

Катрин, Пърингтън и Ърхарт влязоха в полуразрушената съдебна зала. Димът вече се бе разсеял и мястото буквално гъмжеше от криминалисти в бяло служебно облекло, които пълзяха по пода.

— Търсят парчета от бомбата — обясни Пърингтън. — Малко метал, боя, стъкло — всичко, по което може да са останали следи от експлозива.

Обясни й, че после тези следи се класифицирали от специални спектрометри, които добавяли електрически заряд към молекулните фрагменти и ги ускорявали в магнитно поле, за да се разпределят по маса и енергия, а също така и по абсорбирани материали. Криминалистите търсели определени частици, по които биха могли да определят от какво е направено взривното устройство.

— От това, което казваш за размерите на пакета, и като имам предвид степента на разрушенията, вероятно става въпрос за някакъв вид пластичен експлозив — добави той. — Принуден съм да призная обаче, че никак не е лесно да се идентифицира един експлозив, както и да се определи къде и кога е бил произведен.

— Тук някъде трябва да е останало сакото ми — сети се Катрин.

— Няма да го видиш повече — каза Пърингтън. — Вече е опаковано и изпратено в лабораторията. Покажи ми къде беше застанала, когато избухна бомбата.

— Седях на масата на обвинението, ето там — посочи Катрин.
— Джим беше до мене, след това взе пакета и тръгна към...

Не беше необходимо да уточнява къде точно е избухнала бомбата. Мястото бе отбелязано от голяма локва кръв.

— Какъв ли е тоя шибан психар, че да направи такова нещо? — изръмжа Ърхарт, но навреме се усети. — Извинявай, Катрин.

Тя сви рамене. Въпросът беше по-скоро риторичен, но Пърингтън все пак реши да отговори:

— Няма какво да се чудиш. Наоколо се разхождат хиляди откачалки. Самотници, които изпращат по пощата бомби на водещите на популярни телевизионни предавания или в телефонните централи. Или измамени роднини, които изпитват желание да изтрият от лицето на земята цялото си семейство. Природозащитници-идиоти, които вярват, че пътят към спасението на широколистните гори минава през взривяването на камиона на някой дървосекач. Всички те са проклети екстремисти като онези, които вдигнаха във въздуха сградата на федералната администрация в Оклахома Сити.

— Имаш ли още нужда от мене? — попита Катрин. — Искам да отида до болницата, за да видя как е инспекторът.

— Спокойно. Не се притеснявай — отвърна Пърингтън. — Ако ми потрябваш, знам къде да те намеря.

Катрин тръгна към изхода и в този момент някой я извика по име. Обърна се и видя съдебния пристав Крис Тейлър. Беше блед, а униформата му — прашна и раздърпана. На челото му се виждаше порезна рана и тънка струйка кръв във формата на буквата „с“ беше засъхнала над дясната му вежда.

— Има ли новини за Джим Фийлд? — разтревожено попита той.

— Откарали са го в окръжната болница — съобщи Катрин. — Отивам да го видя.

— Дали... Казаха ли... че ще се оправи?

— Кой сте вие? — намеси се Джордж Пърингтън.

— Извинявай, Джордж — обади се Уолт Ърхарт. — Това е Крис Тейлър, съдебният пристав, за когото стана дума преди малко. Крис, запознай се с Джордж Пърингтън от отдела по бомбени експлозии.

Пърингтън рязко кимна.

— Къде бяхте, когато избухна бомбата?

— Там — посочи той мястото отдясно зад съдийското кресло.

— Тази сутрин в колко часа отключихте съдебната зала?

Тейлър леко издаде напред долната си устна.

— Трябва да беше около девет и четирийсет или пет минути по-рано.

— Забелязахте ли някой да се доближава до масата на обвинението?

Тейлър се опита да се съсредоточи и момчешкото му лице се свъси замислено.

— Много хора влизат и излизат от залата преди началото на процеса, командире — призна той. — Не можем да наблюдаваме всеки един от тях.

— Никой не ви обвинява, приставе — каза Пърингтън. — Просто искам да разбера какво е станало.

— Знае ли се... Имате ли представа кой може да го е направил? И защо?

Пърингтън поклати глава.

— Засега не.

— Крис, непременно да отидеш на лекар за това порязване — намеси се Катрин.

Тейлър се усмихна извинително и докосна раната.

— Нищо ми няма — смутено изрече и замълча. — Но много ми е мъчно за това, което се случи с Джим Фийлд.

— Което ми напомня, че трябва да тръгвам — каза Катрин. — Ще му предам, че си питал за него, Крис.

— Наистина ли? Благодаря ти.

— Дръж ме в течение, Катрин — каза Уолт Ърхарт. — Бих дошъл с тебе, но... — Направи неопределен жест към мястото на експлозията.

— Ще се чуем по-късно — извика през рамо тя и бързо тръгна към колата си.

След десетина минути вече бе излязла от Кабрильо Драйв и пътуваше с аудито си към болницата, разположена на върха на хълма. Казваха, че от кабинета на главния лекар на последния етаж се разкривал най-впечатляващият изглед към Санта Рита и залива Монтерей, но Катрин никога не го беше виждала. Нейните посещения в болницата обикновено се ограничаваха или с моргата, която се намиреше в мазето, или със специалния кабинет, предназначен за разпит на жертвите на изнасилване, така че не бе имала възможност да

се наслади на величествената гледка. От време на време се отбиваше при приятелката си Маргарет, която беше началник на психиатричното отделение, но и нейният кабинет не беше на петия етаж.

Когато влезе в спешното отделение, в съзнанието на Катрин с ужасяваща яснота се върна образът на Джим Фийлд, когато вървеше към масата на защитата. Пред нея застана лекар в изпръскана с кръв хирургическа престилка.

— Идвам за инспектор Джеймс Фийлд — разтревожено каза тя. — Как е той?

Лекарят се смути.

— Повечето му рани бяха повърхностни — събщи той, като избягваше да я погледне в очите и тя изведнъж осъзна колко е млад. — Имаше много изгаряния, беше в шок. Но... ръката му... всъщност от нея нищо не беше останало. Ние... те... се наложи да я ампутират.

— Значи е останал без ръка?

— Да — потвърди лекарят. — Без дясна ръка.

— По дяволите — прошепна Катрин.

2

Еспаньола

Неделя, 18 юни, 10:50

Ярките слънчеви лъчи хвърляха златиста светлина над океана отвъд Шелтън Айлънд. Катрин смяташе, че е грях да се радва на хубавата неделна утрин, когато Джим Фийлд лежи в болницата без дясна ръка. Колкото и да бе невероятно, но от експлозията в съда бяха минали само три дни. А тя имаше чувството, че са цяла вечност.

В петък сутринта, в деня непосредствено след експлозията, беше депозирала предложение за отлагане на процеса с един месец. Съдията бе насрочил дискусия по нейното предложение за утре, понеделник. Ако не го приемеха, встъпителните пледоарии щяха да започнат на следващия ден, което означаваше, че още във вторник, в десет часа сутринта, Катрин щеше да е принудена да се изправи пред съдебните заседатели в осми отдел на Върховния съд на област Санта Рита и да им обясни в какво се състои същността на делото.

Проблемът бе, че обстоятелствата се бяха променили и встъпителната пледоария, която тя така старателно бе подготвила, вече не бе актуална и трябваше да се напише отново. Погледна компютъра и въздъхна.

В съседната стая Ема се упражняваше да свири гавота на Хендел — една от двете пиеси, с които нейната деветгодишна дъщеря бе решила да се представи след няколко седмици на изпита по цигулка. „Не е гениална, но е доста добра“ — помисли Катрин. Ема беше послушно дете и се готвеше усърдно за този изпит, също както и за тези по английски, история или математика. Дано наистина упражненията и упоритият труд бяха достатъчни за достигане на перфекционизъм.

„Време е да се захващам със собствените си задачи“ — каза си Катрин, усетила, че предпочита да слуша как се упражнява Ема, вместо да се подготвя за процеса. Решително отпрати Хендел дълбоко в подсъзнанието си и си наложи да се съсредоточи. Тя беше старши

прокурор на област Санта Рита и ѝ възлагаха повечето сериозни случаи, предизвикали силен обществен отзвук — убийства, изнасилвания или политически дела, които изискваха намесата на отговорен и същевременно енергичен и целеустремен обвинител. Въпреки това не помнеше друг случай, който да е предизвикал толкова силен интерес сред медиите и гражданите. Затова трябваше да престане да се разсейва.

Катрин вдигна поглед от масата в трапезарията, където работеше. Пред нея като карти за игра на покер бяха наредени материалите по случая. На слънчевата тераса отвън в удобен шезлонг се беше разположил Дейв Гранц с чаша кафе в ръка и четеше неделния вестник. Напоследък често прекарваха заедно почивните дни. През последната година, след като бившият ѝ съпруг и баща на Ема, Джек, бе загинал в Лос Анжелис при престрелка в съда, Дейв бе поел неговата бащинска роля. Не го правеше от користни съображения. Просто винаги беше там, където имаха нужда от него; силен мъж, на когото можеше да се разчита. Сега усети погледа на Катрин, вдигна очи от вестника и се обърна към нея.

— Имаш ли нужда от помощ?

Тя поклати глава. Присъствието на Дейв още повече я разсейваше. Беше ѝ приятно да знае, че е наблизо, но от друга страна...

Въздъхна и се загледа в малкия светец екран на лаптопа, сякаш можеше да го накара да свърши работата само с усилие на волята. Беше безсмислено: липсваше ѝ вдъхновение. Думите излизаха безлични и скучни. „Явно трябва да изчакам. Може би по-късно ще потръгне“ — помисли си тя. Запази информацията, затвори файла и изключи компютъра, след което стана и отиде до плъзгащата се стъклена врата. Носеше обичайната си неделна униформа: широка риза и сини джинси. Беше боса.

— Искаш ли още кафе? — попита тя.

Гранц вдигна поглед и я удостои с обичайната си крива усмивка. От ухото до гърлото му преминаваше тънък блед белег, който непрекъснато напомняше колко бе близо до смъртта само преди две години, когато серийният убиец, известен с прякора Курабийката, се бе опитал да го накълца със скалпела си.

— Не, благодаря. Свърши ли?

— Засега да — уклончиво отвърна Катрин. — Не мога да се съсредоточа и непрекъснато губя нишката на мисълта си. А и това слънце само ме разсейва.

— Струва ми се, че и на принцесата ѝ е омръзнало да свири — отбеляза Дейв, когато Ема изскочи от къщата и се отпусна в едно кресло. Тя просто не можеше да стои на едно място. Всеки път, преди да седне, кръжеше известно време около стола, след което се хвърляше на него и заемаше някоя невероятна поза. Златисторижият лабрадор Сам излезе на терасата след стопанката си и се разположи в краката ѝ. И той беше пълен с енергия всяка неделя сутрин.

— Цял ден ли ще седим тук? — нацупи се Ема. — А, мамо?

— Искате ли да се качим на колата и да отидем до Мунис Лендинг? — предложи Дейв. — Можем да разгледаме какво има в антикварните магазини. Да хапнем замразено кисело мляко. А ако сте послушни, ще ви заведе на вечеря в „Ла Комида Фамилия“ — има страхотна мексиканска кухня.

— Хайде, мамичко, нека да отидем! — умоляващо я погледна Ема и нетърпеливо се размърда на стола. — Защо да не направим нещо интересно?

Ема знаеше, че встъпителната реч на майка ѝ бе отложена за понеделник, защото в четвъртък нещо се бе случило в съда, но нямаше представа какво точно. Катрин се стараяше да предпази дъщеря си от всичко, което би я накарало да се страхува за живота ѝ, а през последните няколко дни това бе особено необходимо. Ема много тежко бе преживяла смъртта на баща си и Катрин не желаяше да тревожи детето.

— Хайде, мамичко, моля те. Скучно ми е — захленчи Ема.

Катрин се усмихна. Ема обожаваше неделните пътешествия със замразено кисело мляко. За Катрин това определено не беше любимият начин за прекарване на почивните дни, но споменаването на мексиканска кухня правеше положението спасяемо.

— Но аз наистина трябва да си остана вкъщи и да довърша встъпителната пледоария.

— Зная — каза Дейв. — Виж, няма да се бавим много. Мисля, че ако смениш обстановката и си починеш, работата ще ти потръгне по-добре. Даже ако искаш, и на отиване, и на връщане, можеш да седиш

на задната седалка и да обмисляш речта си. Ние с Ема обещаваме да се държим добре и да пазим тишина.

— Мамо! — продължи да я моли момичето.

— По пътя може да се отбием в Елхорн Слоу и да покажем на Ема новия изследователски център. Така ще имаме и образователна цел — допълни Дейв.

— В Елхорн ли организираха екскурзии с каяк? — попита Катрин.

— Какво е това каяк? — не разбра дъщеря й.

— Нещо като кану за сам мъж, Ем — обясни Дейв. — Някои хора се състезават с тях по реките.

— За един човек, а не за сам мъж — поправи го тя. — Говориш като шовинист.

Катрин се усмихна. Дъщеря й бързо схващаше.

— Права си. Извинявай. — Дейв също схващаше бързо. — В Слоу правят екскурзии с каяк до залива, за да наблюдават диви животни и растения, които не се срещат другаде. Покрай брега има и пешеходна пътека, но от лодката се вижда по-добре. Знаеш ли, напоследък много се говори, че официално ще разрешат търсенето на минерали в района на залива. Сигурно има нефрит.

— Отвратително — възмути се Ема. В училище ги бяха научили да се отнасят много сериозно към опазването на околната среда. — Наистина ли ще минем оттам?

— Може и да се отбием — каза Дейв. — Само за малко.

Качиха се в червения джип „Чероки“ на Дейв и потеглиха към Лагуна дел Мар. Минаха през Шелтър Бийч Драйв, на булевард „Либърти“ завиха на североизток, а след това отново обърнаха на запад.

— Пинос Алтос? — учуди се Катрин, когато видя надписа на крайпътната табела. — Нали каза, че отиваме в Мунис Лендинг?

— Първо ще направим малко отклонение — поясни Дейв и тя поклати глава.

— Какво си намислил, Гранц? — строго попита тя.

— Да, Гранц, признай какво си намислил? — обади се дъщеря й, като се опитваше да подражава на престорено заядливия й тон.

— Отиваме първо да похапнем — отвърна той.

— Нали току-що закусихме? — припомни му момичето.

— И ти наричаш това закуска? Някаква мизерна кифличка и малко кафе. Добре тогава, да кажем, че отиваме на скромен обяд.

Катрин се обърна към дъщеря си и я погледна отчаяно, все едно, че искаше да каже: „Какво може да се очаква от един мъж?“. Ема кимна с разбиране: безнадежден случай.

След завоя се показа надпис „Наденички Пинос Алтос“. Продълговата, най-малко двайсетина метра дълга, ниска постройка от червено калифорнийско дърво се простираше край пътя. Отпред бяха строени редици коли, като опашката завиваше и към страничната улица.

— Наденички? — учуди се Катрин, когато Дейв спря колата точно под триметровото меню.

— Шейсет и един вида — доволно обяви той. — Най-хубавите сандвичи в цяла Калифорния.

— Непреодолимо изкушение — съгласи се Катрин.

— Аз ще си взема един сандвич — каза Дейв, — а ти може да опиташ и да прецениш дали ти харесва. Или имаш някакви специални предпочитания от това, което е изложено в менюто?

— Какво значи дивеч, мамо? — попита Ема.

— В случая еленско месо — обясни тя.

— Кошмар! — Момичето направи гримаса. — Нима хората се хранят с елени?

— Естествено — отвърна Дейв. — Искаш ли да опиташ?

Ема поклати глава.

— В никакъв случай. Май ще ставам вегетарианка.

И двамата я изгледаха учудено.

— И откога взе това решение? — поинтересува се Дейв.

— О, в училище много деца са вегетарианци — въодушевено поясни Ема. — Например Валери Бешор и Британи Джеймс.

— Тук има и наденички за вегетарианци — успокои я той.

— Не, искам само една кола.

— И аз, при това диетична — каза Катрин.

Дейв направи отчаяна физиономия.

— Господи! Да ви доведа в заведението, в което приготвят най-хубавите сандвичи с наденички по цялото Западно крайбрежие, а вие да си поръчате само по една кола!

— Иди и си вземи сандвич — подкани го Катрин. — Никой не ти забранява да си хапнеш каквото искаш.

— Ако се опитвате да ми внушите чувство на вина — каза Дейв, — да знаете, че сте ударили на камък.

— Само не вземай дивеч — усмихна се Катрин.

Проследи го, докато влизаше в заведението. Понякога повече приличаше на непослушно момче, отколкото на суровото ченге, което тя познаваше от съвместната им работа. Това беше част от чара му. С удоволствие би приела да работи заедно с него по делото на Хъдсън, но и двамата знаеха, че личните им отношения бяха преминали границата, отвъд която нормалното сътрудничество между детектив и обвинител беше изключено.

„Престани да мислиш за работа — заповяда си тя. — Отпусни се. Дръж се като нормален човек.“ Усмихна се при тази мисъл. Тя най-добре знаеше, че не може да се държи като нормален човек, а и да си признае честно, нямаше подобно желание. В този момент забеляза, че Дейв се връща с огромен пакет.

— Това ли е сандвичът? — попита тя. — Повече ми прилича на сгъната палатка.

— Обаче никак не е лош — промърмори той с пълна уста.

— Какво има в него? — полюбопитства Ема.

— Не ме питай — вдигна нагоре очи Дейв. — Истински кошмар за всеки вегетарианец. Срам ме е даже да го произнеса.

Ема се разкикоти. Дейв обичаше смеха ѝ и винаги се старал да я разсмее. Когато приключиха със закуската, от Пинос Алтос се върнаха по булевард „Либърти“, след което обърнаха на юг и излязоха на шосето за Елкхорн.

— Разбрахте ли се с Джим Фийлд? Какво мислиш за него? — попита Дейв. Фийлд беше инспектор на областния прокурор едва от две години и делото Хъдсън беше първият му сериозен случай.

— Аз лично много го харесвам — каза Катрин. — Умен е. Сериозен и внушаващ доверие. Изключително прецизен в работата. Естествено в момента най-много от всичко ме интересува как ще се възстанови след травмата.

Дейв кимна. Казаното от Катрин напълно отговаряше на собствените му мисли.

— Държиш ли да се отбиеш в Елкхорн Слоу, Ем? — попита той през рамо. — Или предпочиташ да карам направо към Мунис Лендинг?

— Къде има замразено кисело мляко?

— В Мунис Лендинг.

— Добре, карай натам.

Катрин го изглежда многозначително и той направи престорено обидена физиономия.

— Опитвам се да спечеля време. Нали искаше да се прибереш по-рано?

— А ти нали обеща, че екскурзията ще има и образователна цел?

— Дай ми малко време. Ем, знаеш ли историята на Пинос Алтос?

— Каква история?

— В училище не са ли ви преподавали за испанските мисии?

— Много малко — каза Ема.

— Е, тогава сигурно знаеш, че тук първо са дошли испанците?

— Да, и основали религиозни мисии.

— Точно така. Предводителят на първата испанска експедиция се казвал дон Гаспар де Портола. Пристигнал тук от Сан Диего през 1769 година. Пътуването продължило три месеца. Неговите хора били първите бели, стъпили по тези земи.

— Значи името му било Дон, така ли?

— Не, сладка моя. На испански „дон“ е титла, която се използва като знак на голямо уважение. По същия начин както ние се обръщаме към съдиите с „ваша чест“.

— Защо е дошъл тук?

— За да обяви всички тези земи за собственост на Испания. Дон Де Портола построил лагера си точно тук, в Пинос Алтос. Тогава тази местност била наречена Болса де Пахаро, тъй като намерили препарирана птица, оставена от индианците. На следващия ден тръгнали на север, където сега се намира Санта Рита. Така че от Портола са ни останали испанските названия.

— Тогава какво е имало на това място?

— Нищо — каза Дейв. — Около седемдесет години след като минал Портола, тук било построено голямо ранчо. От тези, които мексиканците наричат „естансиа“. Навсякъде растели червени

мамонтони дървета. Областта била много подходяща за дърводобив. Около 1853 година двама американци построили тук дървопреработвателен завод. Наскоро след това разполагали вече и с два магазина, ковачница, училище и църква.

— Но сега тук няма нищо. Какво се е случило?

— След като повечето ценни дървета били отсечени, дърводобивът се преместил. Това се случило и с останалите видове поминък. Хората се изселили или надолу към Каталина, или на север — към Санта Рита. След Втората световна война мястото отново се съживило, но главно като туристическо и лятно курортно селище.

— И тогава направили фирма за наденички — допълни Ема.

— Точно така — съгласи се Дейв. — И направили фирма за наденички.

— Мамо, чу ли какво ми разказа Дейв?

Ема обичаше да споделя с майка си всяка нова информация. Катрин се стресна и вдигна очи към нея. Беше се загледала през прозореца, потънала в собствените си мисли.

— Какво, сладка моя?

— Мамо, ти пак работеше, нали? А уж сме тръгнали да се позабавляваме.

— Права си. Наистина се бях замислила за работа. Без да искам. Извинявайте.

Дъщеря ѝ ѝ отправи една от своите най-зрели и разбиращи усмивки.

— Не се притеснявай, мамо. Ние те разбираме.

Погледна съучастнически Дейв, а той ѝ отговори с хитро намигване. Катрин с обич поклати глава. Ема винаги бе обичала Дейв, дори още когато той бе само приятел и колега на майка ѝ. През изминалата година и нещо, когато отношенията им се бяха променили, тя никога не ги бе коментирала открито, но и двамата знаеха, че се ползват с нейното одобрение. Нали казваха, че децата рядко грешат.

— Ето, вече сме в Мунис Лендинг — гордо обяви Дейв, като че той лично го бе построил.

Отдолу се простираше малко рибарско селище, което включваше няколко десетки къщи, търговска улица, на която старите магазинчета бяха отстъпили място на антикварни магазини и бутици. Имаше и няколко старомодни, но все още действащи фабрики за рибни

продукти и оживено пристанище, където риболовните кораби стояха на котва редом с няколко плавателни лодки и моторници. Шосето се виеше по стръмния хълм над градчето. На блестящата вода се полюляваха лодки; от дясната им страна се бе присламчило цяло ято пеликани.

Пътните знаци ги насочиха към паркинга на Хил Стрийт. Гранц с лекота направи завой към оградената площ, остави колата точно върху бялата линия и така зае две места за паркиране. Ема бързо грабна портмонето с дребни монети и се втурна към автомата. Обичаше да пуска монети в автоматите.

— Ей, давай по-кратко! — извика предупредително Дейв, когато забеляза колко усърдно охраняваше автомата. — Няма да стоим тук цяла седмица. И да не забравиш да платиш и за двете места.

— Пак ще кажеш, че задавам тъпи въпроси — реши да попита Катрин, като се надяваше, че не ѝ личи колко е любопитна да разбере отговора, — но защо винаги заемаш две места за паркиране?

— Типично по женски — усмихна се Дейв. — Нали колата ми е чисто нова и искам да я предпазя от случайни удари по паркингите, дори ако трябва да плащам за две места. Капише?

— Но това не е ли противозаконно?

— Ще ме убиеш. Сигурно. Знаеш ли какво? Предлагам утре преди процеса да ме предадеш на прокуратурата. А аз обещавам да падна на колене и да помоля почитаемия съд за снизходително отношение. Освен това — той махна с ръка, за да покаже полупразния паркинг, — имам чувството, че Мунинг Лендинг няма нищо против да получи някой и друг долар в повече.

Този път беше ред на Катрин и Ема да си разменят многозначителни погледи. Тези мъже!

— Мамо, стана ли време за замразеното кисело мляко? — попита Ема.

— Хайде първо да се разходим, миличка — каза Катрин.

— Не се тревожи, няма да забравим за млякото.

На лицето на Ема се изписа разочарование и Катрин се усмихна. Когато си само на девет години, ти се иска да получиш всичко сега и веднага.

Спуснаха се по стръмната Уотър Стрийт към пристанището, където отдавна изоставени релси пресичаха широката павирана улица

покрай малкия залив, около който се бе сгушило градчето. Над опустелите докове се бе надвесил стар жерав, който отдалече приличаше на ръждясало плашило. На старомодния кей седяха прегърбени неколцина рибари, изцяло съсредоточени в своите въдици. Наоколо обикаляха деца на велосипеди с три колела, тийнейджъри на летни кънки ловко си проправяха път сред туристите. Дейв купи на Ема дългоочакваното замразено мляко и тримата тръгнаха по морския бряг към стръмния хълм в южната част на залива, където се намираше фарът.

— Когато бях малък, баща ми често ме водеше тук през почивните дни — каза Дейв. — Чичо ми беше пристанищен работник. Ловяхме риба на кея. Не помня да сме хващали нещо, но не ми пукаше. Тогава градчето наброяваше не повече от хиляда и петстотин жители.

— И сега е много красиво — каза Катрин. — Накъде води тази улица?

— Към площада. — Дейв зави по тясната извита улица, която наистина ги изведе на старомоден пазарен площад с невисок пилон и знаме. Наблизо имаше няколко бутика и две специализирани магазинчета: в едното продаваха рисунки, картини и щампи; имаше и щанд за антикварни книги; второто бе магазин за чай и кафе. На пейките под сянката на грижливо подкастрените дървета седяха възрастни двойки и хранеха птиците.

Ема бе очарована от антикварните магазини и техните богатства, изложени отпред на специални маси. Пищеше от възторг при вида на красивите гердани, на малкия златен медальон на златна верижка, на сребърния детски комплект от четка за коса и огледало.

Катрин се загледа в красив старинен джобен часовник „Уолтхам“ със златна верижка. Беше чудесен подарък за рождения ден на Дейв, който беше само след две седмици. Но часовникът беше прекалено скъп. Освен това не можеше да разчита, че ако го купи, Ема ще издържи и няма да издаде тайната до празника.

— Прекрасен часовник — отбеляза продавачът зад щанда. Беше нисък човек с весело кръгло лице и пронизателни очи. Носеше ленено сако и жилетка, която изглеждаше като че ли бе ушита от стара завеса.

— Откога е този часовник? — попита Катрин.

— Изработен е в началото на века, може би малко преди това — каза продавачът. — Капакът и механичната част са оригинални. Рядко

ще намерите подобен образец в толкова добро състояние.

— Не зная — каза тя. — Четиристотин долара ми е малко скъпо. Защо не ми го дадете за триста и петдесет?

Мъжът рязко си пое дъх, след което бавно завъртя глава, огорчен от липсата на разбиране от нейна страна.

— Старинен златен часовник, марков, двайсет и два карата — каза той. — Има печат за проба. Не мога да... Знаете ли какво, съгласен съм за триста и осемдесет.

— Триста седемдесет и пет — каза Катрин.

— Ама вие да не сте адвокат? — попита продавачът. — Познах, нали?

— Нима толкова много ми личи? — усмихна се Катрин. — В брой ли да платя или предпочитате чек?

— Без да се обиждате — каза мъжът, — но бих предпочел в брой.

С широко отворени очи Ема наблюдаваше как продавачът уви часовника в мека хартия, сложи го в кутийка и я запечата със скоч.

— Мамо — прошепна тя, — ти току-що даде триста седемдесет и пет долара за някакъв стар часовник.

— Това е много ценен часовник, Ем — обясни ѝ Катрин. — И е предназначен за един много скъп човек.

— За Дейв ли е? — все така шепнешком продължи да я разпитва дъщеря ѝ. — За Дейв е, нали познах? За рождения му ден?

— Да, точно така. Но искам да ми обещаеш, че нищо няма да му казваш. Съгласна ли си това да бъде нашата тайна? Моята и твоята. Нали обещаваш?

— Естествено — важно заяви Ема. — Мамо, ама ти наистина ме мислиш за дете.

Катрин отброи парите и двете се върнаха на площада.

— Време е да потърсим Дейв — каза тя. — Сигурно се е уплашил да не сме се загубили.

Дейв нарочно ги беше оставил на спокойствие да разгледат антикварните магазини, а самият той се бе заровил сред съкровищата на книжарницата. Откриха го в задното помещение да преглежда чекмедже, пълно със снимки и стари пощенски картички.

— Намери ли нещо интересно? — попита Катрин.

Роден и отраснал в Санта Рита, Дейв беше страстен любител на стари снимки и изгледи. Сред познатите на Катрин той имаше най-задълбочени познания за ранната история на областта и близките градчета. Извади една пощенска картичка от купчината и я обърна към нея.

— Виж — каза ѝ, — старият покрит мост при долината Аламейда. Рисунка с туш, направена приблизително около 1894 година.

— Дейв, може ли и аз да видя? — попита Ема.

Той се усмихна и ѝ подаде картичката.

— Баща ми всяка вечер минаваше по този мост на връщане от работа — обясни той.

— И какво стана с моста?

— Стана част от магистрала № 1. — Дейв прибра картичката в кутията. — Още ли не сте гладни?

Катрин си погледна часовника и с изненада установи, че минава пет часът.

— Какво ще ни предложиш?

— Бихме могли да хапнем тук и да се приберем по-рано. Така ще ти остане достатъчно време да подготвиш речта си.

— Съгласни сме — усмихна се тя. — Къде ще вечеряме?

— Миналия път ядохме мексикански ястия, нали? Сега предлагам да отидем в ресторанчето на кея. Казва се „При Майк“ и правят страхотно чопино.

— Какво е това чопино? — попита Ема.

— Рибена яхния с много подправки — обясни Дейв. — Обикновено се сервира с пресни питки.

— Рибена яхния? — озадачено повтори детето.

— Ем, страхотно е. Слагат лук, чесън, чушки, домати, босилек, риган, магданоз, лимон... Ммм, да си оближеш пръстчетата.

По израза на Ема си личеше, че не е много убедена. Катрин се усмихна и хвана дъщеря си за ръка.

— Хайде да отидем да видим какво представлява тази рибена яхния чопино. За мен ще е голямо разнообразие, вместо да гледам как вие двамата лакомо поглъщате мексиканска храна.

Прекосяха кея и стигнаха до табела с надпис: „При Майк, където можете да си купите или да хапнете риба“. Зад прозореца се виждаха

късове лед, върху които бяха наредени раци, омари, миди, скариди, риба тон, акула, както и местна червена риба от залива.

— Дейв — попита Ема, — как се казват всички тези риби?

Той важно се намръщи, все едно че се опитваше да се съсредоточи.

— Чакай да помисля, да не объркам нещо. — След това кимна със сериозен вид и започна да обяснява: — Тази риба се казва Том — посочи една селда, — а тази до нея е Дик. Отдясно е полегнал Хари.

— О, Дейв — разкикоти се Ема, — дръж се сериозно.

Той се засмя.

— Няма начин да бъда сериозен в неделя, принцесо. Изключено.

3

Еспаньола

Понеделник, 19 юни, 5:45

Сутрините на Катрин бяха истинска лудница. Обикновено много преди да стигне до кабинета на областния прокурор, тя бе напълно изтощена, все едно, че бе прекарала цял един работен ден. И често беше точно така. Трябваше да приготви закуска, а също така и обяд за Ема, да остави прането в пералнята, да изглади дрехите, които двете с дъщеря ѝ щяха да носят през деня, да извади чиниите от миялната машина, да не забрави да остави вода и храна на кучето. А после, след като почисти трошите от бисквити на предната седалка, останали от предишния ден, да откара Ема до Лайтхауз Драйв, за да вземе училищния автобус. Обикновено успяваха да го хванат, но понякога закъсняваха и Катрин изпращаше дъщеря си чак до училището.

Тази сутрин се събуди в пет и трийсет. Бе спала малко и неспокойно. Всеки път, когато се унасяше в сън, внезапно се стряскаше от кошмарни видения: откъснатата ръка на Джим Фийлд, задимената съдебна зала и оранжевите пламъци на ужасяващата експлозия. Накрая с удоволствие се събуди и посрещна новия ден уморена, но в пълно съзнание. Слезе в кухнята и сложи да стопли вода в хромирания чайник, смля прясно кафе и зареди кафемашината, след това излезе да прибере сутрешния вестник от пощенската кутия. На първа страница заглавия с огромни букви обещаваха да разгледат подробно експлозията в съда на Санта Рита и се опитваха да я свържат с други подобни случаи в щата и в цялата страна. Материалите по случая от края на седмицата бяха доста кратки и сдържани и сега тя разбра каква беше причината. Неволно потръпна, когато прочете статията. Бързо сгъна вестника и го пъхна на дъното на скрина със спално бельо, за да не го види Ема и да го прочете. Несъзнателно отбеляза наум датата. Беше деветнайсети.

— Денят за СИГ — напомни си Катрин. По време на последния преглед преди една година нейната лекарка ѝ бе препоръчала всеки

месец да си прави СИГ, самоизследване на гърдите.

— СИГ не се прави само за да се установи рак на гърдата — обясни доктор Ота. — Той представлява част от един много важен процес на опознаване на собственото тяло. Един мъдрец е казал: „Опознай себе си“. Думите му могат да бъдат приети като прекрасен медицински съвет. Но за да има ефект, трябва да се провежда всеки месец като религиозен ритуал.

Като повечето жени на нейната възраст Катрин много добре знаеше, че СИГ е съществен елемент от здравната хигиена, който нито една жена не можеше да си позволи да пренебрегне или да забрави. През първия месец тя го правеше всеки ден, докато наистина разучи и свикне с очертанятията и усещането на гърдите си. Сега, след като вече добре ги познаваше, лесно можеше да установи всяка евентуална промяна. Доктор Ота я бе посъветвала да следи за появяването на нещо необичайно. На първо място бучка, но също така и на вдлъбнатина или изтичане на секрет от зърното.

Катрин застана гола пред огледалото в банята и започна да разглежда отражението си. Пред нея стоеше дребна жена, малко над четирийсетгодишна, с дълга тъмна коса и кафяви очи. Тялото в огледалото изглеждаше добре — силно и здраво. Катрин наистина се гордееше — разбира се, само тайно, тъй като бе прекалено скромна — с добрата си физическа форма, много по-добра от на повечето жени, които бяха десет или дори петнайсет години по-млади от нея. Разбира се, за това имаше напълно обяснима причина — отдавна бе свикнала да изучава съдебни дела, да се подготвя за предстоящия процес и дори да чете личната си кореспонденция, докато прави упражнения на тренажора, монтиран в свободната спалня.

Събра ръце зад главата си и силно ги опъна, докато не усети как мускулите на гърдите ѝ се стягат. Нямахте промяна. Дотук добре. След това отпусна ръце покрай тялото и леко се приведе напред. Пак нищо. Добре.

Следващата част от прегледа най-лесно се провеждаше под душа, тъй като сапунът правеше кожата хлъзгава и бе по-лесно да се опипа. Пусна водата и я остави да тече, докато стане достатъчно гореща, напук на всички предупреждения на местните служби по водоснабдяване да се пести водата — излишно презастраховане от предишните сухи години. Горещият душ бе едно от най-големите

удоволствия в живота. Катрин стъпи в душ-кабината, взе сапуна — скъп кехлибарен глицеринов сапун — още един малък лукс, от който никога не се лишаваше. Мислено се пренесе към процеса на Хъдсън и още веднъж си повтори причините, които тази сутрин смяташе да изтъкне в предложението за отлагане на делото за следващия месец.

При наказателните дела Конституцията гарантираше на обвиняемия правото на бързо провеждане на процеса и удължаване се разрешаваше само при основателна причина. Проблемът бе дали отсъствието на Фийлд щеше да бъде признато за достатъчно сериозно основание. Вероятно не. Фийлд беше следовател на обвинението, а не главен свидетел. Освен това общественият защитник Марти Белкър с всички средства щеше да се противопостави на удължаването на срока дори само поради факта, че всичко, което бе в неин ущърб, автоматично се превръщаше в негово предимство.

Катрин сви рамене. Вероятно аргументите ѝ нямаше да бъдат приети, но имаше намерение поне да опита. Белкър беше стар противник. Тя беше прокурор на неговото първо дело за убийство и беше победила, като по този начин го бе изпратила сред множеството адвокати на защитата, които бяха допуснали грешката да я подценят. Разликата между тях бе, че той никога не забрави своето първо поражение, нито успя да ѝ прости. Тя не го харесваше, а и той не криеше неприязънта си към нея.

Катрин енергично се насапуниса, докато водата я обливаше. Сложи лявата длан зад главата си и повдигна левия лакът, като същевременно внимателно, но енергично започна да описва кръгови движения с върховете на пръстите си от зърното навън. Така провери лявата си гърда, като особено внимаваше за мястото до подмишницата, както гласяха инструкциите в литературата. И тогава напипа малка бучка. Малка, но безспорно съществуваща.

Не. Не можеше да бъде. Беше невъзможно.

Още веднъж провери много внимателно мястото. Не си въобразяваше. Наистина имаше бучка. Малка, твърда.

Постоя така известно време напълно вцепенена и неспособна да си поеме дъх. Във външния свят всичко беше както и преди десет секунди: от кухнята се носеше миризма на кафе, чуваше се шумът, който вдигаше Ема, докато се приготвяше за училище. Само че сега Катрин имаше бучка на гърдата.

„Сбъркала съм — каза си тя. — Не може да е вярно.“

За трети път внимателно провери с пръсти. Усещаше тялото си изстинало дори под горещата водна струя. Но не, нямаше грешка. Под кожата ѝ, между лявата гърда и подмишницата, ясно се напипваше бучка. Спря водата и започна да се подсушава с кърпата. Определено трябваше да вземе мерки, но не и да изпада в паника. Малките бучки обикновено бяха признак за нещо маловажно — най-вероятно инфектиран лимфен възел. Жлезите и тъканта в гърдите понякога се усещаха като бучки. Вероятно ставаше дума за нещо подобно. Разбира се, точно така беше. Нямаше причина за тревога, но щеше да се обади на доктор Ота. Просто за всеки случай.

Ами... ако?

Не.

„Няма да допусна никакви мисли за *ако*“ — сърдито си обеща тя.

Но много добре знаеше, че непрекъснато щеше да мисли точно за това.

4

Областна администрация, Санта Рита

Понеделник, 19 юни, 11:55

Сградата на областната администрация трудно би могла и се класира на конкурс за красива архитектурна сграда. Построена през 1966 година, в апогея на Студената война, тази сурова бетонна конструкция недвусмислено подсказваше, че основната ѝ цел е да устои на ядрена атака, и сигурно беше така. Пететажна, тромава, с квадратна основа, тя бе приютила шерифската служба, областната прокуратура, отдела по опазване на околната среда, плановия отдел и областната администрация. С широките си коридори с каменна настилка, безлично флуоресцентно осветление, просторни фойета, в които се организираха временни изложби на талантиливи местни художници — макар че малцина посетители разполагаха с време и желание да разгледат картините — тази сграда бе типично работно място — функционално, но необичано.

Катрин ловко заобиколи журналистите и телевизионните оператори, които се надяваха да получат от нея информация, бързо прекоси вътрешния двор, който съединяваше областната администрация със съда, и тръгна нагоре по стълбите към втория етаж, където се намираше кабинетът ѝ. Щом влезе, заключи вратата и се насочи към бюрото си. Спря за миг, дълбоко си пое дъх, вдигна телефона и набра номера, който отдавна знаеше наизуст.

— Клиника по женски болести.

— Добро утро — започна Катрин. — Пациентка съм на доктор Ота и бих искала да говоря с нея, преди да е излязла в обедна почивка. Става въпрос за изключително важен проблем.

— Съжалявам, доктор Ота е заета с пациентка и не мога да ви свържа с нея — извинително изрече жената на рецепцията. — Бихте ли съобщили по какъв въпрос искате да разговаряте с нея? С удоволствие ще ви запиша час.

— Не, налага се да говоря с нея веднага — настоя Катрин. — Казвам се Катрин Маккей и съм близка приятелка на доктор Ота. Тя няма да има нищо против да я прекъснете, ако разбере кой се обажда. Защо не се свържете с нея и да проверите, а аз ще почакам.

Без повече коментари администраторката превключи телефона на изчакване. След не повече от една-две минути се обади Джо-Ан Ота.

— Катрин, каква приятна изненада — каза тя. — С какво мога да ти бъда полезна?

— Искам да дойда на преглед, Джо-Ан — отвърна Катрин. Дали наистина гласът ѝ беше толкова напрегнат, колкото ѝ се струваше? — Спешно е. Открих... Мисля, че имам бучка на гърдата.

— Разбирам. — Доктор Ота изведнъж заговори решително и официално: — Най-добре е веднага да те видя. Чакай да проверя графика си. Какво ще кажеш за утре, единайсет и половина?

— Тогава съм заета в съдебната зала, Джо-Ан. Не може ли да ме вместиш по някое време днес следобед?

— Добре, ела в пет без петнайсет. Ще те почакам, ако се забавиш.

— Благодаря ти. Непременно ще дойда.

Внимателно остави слушалката и се загледа в телефонния апарат. Джо-Ан беше нейна приятелка, а също така и личен лекар. Стана ѝ по-леко дори само от това, че сподели с нея тревогите си. Но една грозна мисъл продължаваше да се върти в съзнанието ѝ, беше се загнездила там и не искаше да си отиде. Е, поне скоро щеше да узнае истината, каквато и да бе тя. Една от силните страни на Катрин беше готовността ѝ във всеки момент да се изправи срещу врага. И сега щеше да постъпи така.

Телефонът иззвъня почти веднага след като бе оставила слушалката. Обаждаше се Дейв Гранц.

— Току-що затворих телефона на доктор Смърт... О, извинявай — каза той, — забравих, че не е хубаво да го наричам така.

Въпреки че по служебно положение шерифът Джейк Гилъм трябваше да изпълнява функциите на съдебен лекар в Санта Рита, както в повечето областни центрове в Калифорния, на тази длъжност бе назначен друг човек. В случая това беше доктор Морган Нелсън, съдебен патолог и близък приятел на Катрин. Дейв така и не успя

окончателно да се избави от навика да използва прякора, с който жълтата преса още преди години бе удостоила Нелсън, когато се разбра, че той е извършил над девет хиляди аутопсии. Понякога Катрин беше убедена, че Дейв се държи така само за да я подразни, тъй като знаеше колко много обича този човек. Днес реши да не му обръща внимание.

— Е, и?

— От отдела по бомбени атентати са му изпратили предварителните резултати от фрагментите — продължи Дейв. — Съдържат сярна киселина, азотна киселина и метилов алкохол — класическите съставни части на самоцелна бомба. Според него става дума за доста примитивно устройство, изработено при домашни условия. Не е зле и ти да му се обадиш.

— Добре.

— Катрин, добре ли си? — попита той.

— Разбира се. Нищо ми няма.

— Сигурна ли си?

— Дейв, чувствам се прекрасно — каза тя и усети, че неволно говори малко по-официално, отколкото искаше.

— Просто ми изглеждаш някак... притеснена. — Долови в гласа му тревога.

— Извинявай, Дейв. Просто съм гипсирана както преди всеки процес. Всичко е наред.

Катрин бе решила да не го тревожи предварително и тъжно се усмихна. Кого се опитваше да успокои? Дейв? Или по-скоро себе си?

5

*Областна администрация, Санта Рита
Понеделник, 19 юни, 16:20*

Телефонът отново започна да звъни и Катрин въздъхна. „Няма почивка за уморените коне“ — помисли си тя. Този път беше прекият ѝ началник, областният прокурор Хал Бентън.

— Можеш ли да ми отделиш минутка?

— За теб винаги — отговори тя в същия тон. — Веднага идвам.

Когато влезе в кабинета на Бентън, той говореше по телефона. Областният прокурор винаги се обличаше строго официално; днес беше в безупречно скроен сив еднореден костюм, бяла памучна риза и вратовръзка на червено и сиво райе. Обърна поглед към Катрин и закри с ръка слушалката на телефона.

— След малко ще ти обърна внимание — каза той и с жест я покани да седне. — Добре, изпрати ми подробен доклад по факса и аз веднага ще ти отговоря — довърши Бентън разговора и затвори. Макар че по-голямата част от съзнателния си живот беше прекарал в Калифорния, в произношението му още се долавяше леко провлачения говор на момче от Средния Запад. — От половин час се опитвам да се свържа с тебе — обърна се той към Катрин.

— Днес програмата ми е доста натоварена. — Това беше самата истина. Имаше чувството, че откакто е дошла на работа, се намира в непрекъснато движение.

— Е, какво става с делото Хъдсън?

Спомни си как Хал обичаше да повтаря, че се надява на най-доброто, но винаги е готов за най-лошото, и поклати глава.

— Отхвърлиха предложението ми — кратко съобщи тя. — Няма да има удължаване на срока. Утре сутринта откриваме делото.

Бентън направи жест, с който искаше да каже „няма как“, и попита:

— Готова ли си?

— Ще се подготвя — обеща Катрин. — Но имам нужда от помощта ти.

— Какво мога да направя за тебе?

— Преди всичко да ми осигуриш инспектор на мястото на Джим. Засега Дейв Гранц работи с мен на доброволни начала, но искам да бъде назначен официално.

Бентън се облегна назад и спокойно я изгледа. Той беше петдесет и пет годишен привлекателен мъж със синьо-сиви очи и тъмноруса коса. След завършването на Станфордския юридически университет Бентън веднага бе назначен за заместник-главен прокурор в прокуратурата на Санта Рита, в която по онова време работеха само петима обвинители. През 1978 година той се бе кандидатира за поста на областен прокурор и оттогава заемаше тази длъжност.

— Преди една година щях да се съглася, без да се замисля. Но личните ви отношения с Дейв променят нещата.

— При нормални обстоятелства не бих настоявала, Хал, но и двамата знаем, че Дейв е най-добрият инспектор в прокуратурата. А в момента наистина имам нужда от най-добрия.

— Надявам се да не загубим и него — малко заядливо изрече той. — Случаят е в центъра на вниманието на медиите и обществеността. Има и доста силен политически резонанс. Медиите са готови живи да ни изядат, ако не се справим. Не искам Хъдсън да се разхожда на свобода. Затова още от самото начало ти предадох случая. Ако има някой, който е в състояние да го изпрати зад решетките, това си само ти.

Бентън бе убеден, че когато ѝ възложи някое дело, тя ще го спечели. За разлика от повечето служители на прокуратурата тя не се влияеше от напрежението, което създаваха неговите очаквания; нейните собствени изисквания към работата ѝ в никакъв случай не бяха по-малки. Катрин отиваше на всеки процес с твърдото намерение да спечели и не се задоволяваше с частична победа. Личната цена, която плащаше, бе висока, защото тя бе непримирима към посредствеността. Освен това Катрин се ръководеше и от друго, още по-важно съображение — никога не забравяше, че само тя защитаваше жертвата. Именно оттук черпеше своята професионална страст, пълното отдаване на всеки случай, който поемаше.

— Няма да се разхожда на свобода — обеща тя. — Не и ако ми дадеш Гранц.

Бентън помисли за секунда, след което кимна в знак на съгласие, макар и без особено желание. Знаеше, че Маккей-Гранц е най-добрият екип от обвинител и следовател в прокуратурата. И след като Катрин бе казала, че личните ѝ отношения с Гранц няма да създават проблем, значи наистина бе така.

— Добре, ще помоля Норм да освободи Гранц от всички останали случаи. Какво ново при Джим Фийлд?

— Дясната му ръка е ампутирана — отговори Катрин, като се стараеше да не издава тревогата си. — Нямало избор. Морган Нелсън познава хирурга, който го е оперирал. Според него практически нямало какво да се спасява.

— Той как го е приел?

— А ти как мислиш?

— Гадни откачалки! — възмутено извика Бентън. Катрин смаяно повдигна вежди. Харолд Бентън бе джентълмен до мозъка на костите си и никога не използваше подобен език, но сега очевидно не бе успял да се овладее. Той стана, приближи се до прозореца и се загледа в паркинга долу. — Изглежда лудите, които се разхождат свободно по улиците, са много повече от нормалните хора. Но на пръв поглед не им личи.

— Понякога и аз мисля така — съгласи се Катрин. — Някой пое ли отговорността за взрива?

Бентън поклати глава:

— Точно това е най-странното. Този, който е поставил бомба в съдебната зала, трябва да е имал някаква причина.

— Проблемът е, че вероятно нито ти, нито аз, нито който и да е нормален човек бихме приели неговата причина за достатъчно основание, Хал — каза Катрин. — Тези хора не разсъждават като нас. Знаеш го по-добре от всеки друг.

— Има ли новини от лабораторията на МП? — Бентън отново се върна към обичайното си професионално поведение. Ставаше въпрос за лабораторията по криминология при Министерството на правосъдието. Въпреки че бомбата, която бе откъснала ръката на Фийлд, се бе самоунищожила, от експлозива бяха останали миниатюрни частици, които бяха изпратени за изследване на

специалистите в МП. Те със сигурност щяха да потвърдят и допълнят предварителните резултати на доктор Нелсън.

— Очаквам да се обадят всеки момент. Според доктор Нелсън става въпрос за самоделно взривно устройство. Домашно производство, недоизпитано. Груба работа. Освен това е трудно да се определи почеркът на престъпника.

— Това никак не е обнадеждаващо — мрачно изрече Бентън. — Практически е невъзможно да се проследи саморъчно направена бомба, и то без специфичен почерк.

— Остава да се надяваме, че от МП все пак ще стигнат до някакъв резултат, Хал. В противен случай се налага да работим съвсем на тъмно.

Бентън въздъхна и се върна при бюрото си.

— Така е. Имаш ли да ми кажеш още нещо?

Катрин поклати глава.

— Засега не, но ми дай малко време. Виж, трябва да си вървя. Имам доста работа във връзка с утрешното заседание.

Когато Катрин стигна до вратата, Бентън отново я повика. Тя се обърна.

— Има още нещо — каза той. — Шерифската служба организира специален отряд за разследване на експлозията. От този момент си включена в него. Гранц също.

— Хал! — възрази Катрин. — Утре започва много сериозен съдебен процес, Дейв още не е навлязъл в работата, а ти искаш да ни включиш в специалния отряд.

— Засега става въпрос само за предварителна среща. Участват още Уолт Ърхарт и Джордж Пърингтън от отдела по експлозии. Държа и ти да си там.

— Добре, Хал. — На практика Бентън беше удвоил нейните служебни ангажименти. И двамата много добре го разбираха, но нямаше как да откаже. — Очевидно нямам избор. Кога започваме?

— В заседателната зала на шерифството, в седемнайсет и трийсет.

— Тръгвам си. Преди това трябва да свърша доста работа.

— И късмет — извика след нея Бентън.

„Определено имам нужда от късмет“ — помисли си тя.

6

*Клиника по женски болести
Понеделник, 19 юни, 16:50*

Катрин паркира колата пред клиниката и погледна часовника си. Беше закъсняла с двайсет минути за часа при Джо-Ан. Отпусна се на седалката. Имаше нужда малко да помълчи и да събере сили за предстоящия преглед. Може би най-много се страхуваше — дори изпитваше ужас — да не научи най-лошото. Винаги има надежда, когато не знаеш окончателния отговор. През главата ѝ преминаха различни версии на предстоящите събития като натрапчиви мисли, от които не можеше да се освободи. Една бучка винаги можеше да означава рак. Един рак означаваше операция и облъчване. Много жени умираха от рак на гърдата.

Ема. Кой щеше да се грижи за нея?

Естествено, първият отговор, който ѝ идваше наум, бе Дейв. Той обичаше Ема, а и тя му отговаряше със същото; на пръв поглед всичко изглеждаше съвсем просто. За Ема Дейв беше най-добрият човек в целия свят — но само ако и Катрин беше с тях. Спомни си онези тягостни седмици преди една година след смъртта на бившия ѝ съпруг, Джак. Дейв неочаквано се бе отбил у тях, поседяха и си поговориха известно време. Тогава без излишни заобикалки той направо я бе помолил да се омъжи за него.

— Сега имаш нужда от някого — бе казал той. — Ема също.

Спомни си как се бе почувствала тогава: беше трогната, но не знаеше как да отговори.

— Дейв, Ема не е твоя грижа; аз нося отговорност за нея — бе заявила тя.

— Ема е част от всичко останало — бе възразил той. — Основното сме аз и ти, ние двамата. Аз съм готов да се обвържа. Въпросът е дали и ти си готова.

От една страна, Катрин би искала да приеме предложението му. Но от друга, ако разсъждаваше прагматично, това щеше да бъде

грешка. За начина, по който и двамата си изкарваха прехраната, личната свобода бе по-скоро предимство, а не въпрос на предпочитание. Освен това дълбоко в себе си тя беше убедена — и двамата го знаеха — че не бе необходимо да сключват брак, за да узаконят дълбоката обич и уважение, които изпитваха един към друг, или обичта на Дейв към Ема.

Ако тогава бе приела да се омъжи за него, дали сега положението щеше да бъде по-различно? Тя поклати глава. Дейв беше добър човек, но трудно би могъл да съчетае своята професия и начин на живот с ролята на баща, а още по-малко с ролята на единствен родител. Но ако не можеше да остави Ема на Дейв, на кого тогава? Изведнъж усети колко е студено в колата и потръпна. Никога досега не се бе чувствала толкова самотна.

Излезе от аудито и заключи вратата. Доктор Ота заемаше единия от двата кабинета в модерната едноетажна сграда до пощата на Салмън Ривър Драйв. От просторния паркинг до главния вход водеха каменни стълби и рампа за инвалидни колички. На стената отдясно на вратата имаше голяма месингова табела, на която бяха изписани имената на доктор Ота и нейната съдружничка, доктор Каролин Дженсън.

— Здравейте, госпожо Маккей — поздрави момичето на рецепцията, Ейми Мартинес. Двайсетгодишна, тя имаше буйна къдрава черна коса и лъчезарна усмивка, която озаряваше цялото помещение. — Идвате точно навреме. — Катрин я погледна неразбиращо. — Доктор Ота каза да ви очакваме около пет часа. Как е Ема?

— Добре е, благодаря. — Катрин седна на един стол в най-отдалечения край на приемната. Ейми беше много приятно момиче, но в момента нямаше желание да води светски разговори.

— Катрин, здравей.

Вдигна поглед и видя доктор Ота, застанала на вратата на кабинета си. Беше толкова дребничка, че до нея Катрин се чувстваше висока и едра жена. Доктор Ота бе в ослепително бяла престилка, бял панталон и бели болнични чехли, а на врата ѝ висеше стетоскоп. Гарвановочерната ѝ коса бе сресана на път в средата и красиво падаше

от двете страни на лицето с високи скули. Когато се усмихваше, доктор Ота изглеждаше истинска красавица.

— Как си? — попита тя и с жест посочи на Катрин една от стаите за преглед. В зелените ѝ очи се четеше съчувствие.

— Малко съм нервна — отвърна Катрин.

Доктор Ота кимна, тъй като този отговор ѝ бе добре познат.

— Съблечи се до кръста и си сложи престилка за преглед, а аз ще се върна след малко.

Когато след няколко минути отново влезе в стаята, Катрин се бе приготвила и въпросително я погледна. Лекарката седна срещу нея и каза:

— Първо ще направя преглед с ръце. Нарича се палпация. Отпусни се.

Прохладните ѝ и опитни пръсти започнаха да опипват внимателно подмишницата на Катрин и мястото над ключицата.

— Не е там... — започна да обяснява тя.

— Зная, Катрин — усмихна се доктор Ота. — Проверявам лимфните възли. Дотук добре. А сега би ли легнала на масата?

Катрин гледаше към тавана и имаше чувството, че всичко това се случва с някой друг, докато Джо-Ан много внимателно, сантиметър по сантиметър, прегледа първо лявата, а след това и дясната ѝ гърда.

— Права си — каза лекарката. — Там наистина има нещо. Много е малко наистина, но го има.

Катрин седна.

— Е, и?

— Първо се облечи. След това ела в кабинета ми да поговорим.

Тя си сложи сутиена и блузката и усети, че пръстите ѝ леко треперят. Отиде в ярко осветения кабинет на доктор Ота и седна на кушетката.

— Как мислиш, какво е? — попита.

— Нищо не може да се каже, преди да сме направили мамография.

— Кога най-скоро може да стане това?

— Чакай да видя. Днес е понеделник. Вероятно ще успея да ти назнача час за петък. Устройва ли те?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Тогава веднага ще се обадя — каза Джо-Ан и натисна едно копче на бюрото.

Катрин ясно чуваше познатия музикален сигнал на автоматичните телефонни услуги, докато машината набираще включения в програмата номер.

— Център за мамологични изследвания в Санта Рита — произнесе безстрастен женски глас и Катрин разбра, че Джо-Ан нарочно бе оставила включен микрофона, за да чуе и тя разговора.

— Обажда се доктор Ота — каза Джо-Ан. — Бих искала да запазя час за моя пациентка. За мамография и ултразвук.

— О, здравейте, доктор Ота — обади се гласът. — Веднага ще я запиша. Кажете името на пациентката.

— Маккей, пише се М-а-к-к-е-й, първото име е Катрин. Тя би искала изследванията да се направят колкото се може по-скоро. Какво ще кажете за петък... — погледна към Катрин и повдигна вежди — ... сутринта?

Тя кимна.

— Значи сутринта — потвърди доктор Ота. — Имате ли свободен час?...

— Добре, тогава в десет и трийсет? Удобно ли е?

Катрин отново кимна.

— Десет и половина чудесно ни устройва — каза доктор Ота. — Благодаря, Карън.

— Винаги ми е приятно да ви услужа — автоматично изрече жената, преди да затвори.

— Уредено е, Катрин — каза Джо-Ан Ота. — Искаш ли да попиташ още нещо?

— Да. Например какво предлагаш да правя до петък?

— Първо, дълбоко си поеми дъх и се отпусни. Използвай времето, за да прочетеш нещо повече за заболяванията на женските гърди. Понякога информацията е най-доброто лечебно средство, с което разполагаме.

— Ще ми препоръчаш ли нещо конкретно?

— Като начало виж „Книга за гърдите“ на доктор Сюзън Льв.

Катрин повтори наум името на авторката и заглавието и си взе сакото и чантата.

— Обади ми се в петък — каза Джо-Ан и бързо я прегърна, — след като свършиш в центъра. И междувременно недей много да мислиш. Опитай се да се разсееш.

— Ще се постарая — сдържано отговори Катрин. — Благодаря ти, Джо-Ан.

Успя да задържи сълзите си, докато излезе от клиниката и седна в колата. След няколко минути мобилизира цялата си воля, която я поддържаше в трудни моменти, включи стартера и обърна колата към града.

Областна администрация, Санта Рита

Понеделник, 19 юни, 17:30

Флуоресцентната светлина, дълбоките кафяви кресла, поставените перпендикулярно надраскани метални маси и даже картата на областта, окачена в дървена рамка на стената, с нищо не допринасяха тясната заседателна стая в шерифската служба да придобие малко по-приветлив вид.

В ъгъла седеше лейтенант Уолт Ърхарт, а Пърингтън от отдела по бомбени атентати се бе настанил от дясната му страна. Катрин и Дейв седяха един срещу друг.

— Пърингтън се е свързал с ИЦБА — обърна се към тях Ърхарт. — Готови са да ни окажат помощ.

ИЦБА, или Информационният център за бомбени атентати към ФБР, отговаряше за техническата подготовка на специалистите по взривни устройства, назначени към звената за обществена безопасност и защита на гражданското население, за отпечатването и разпространението на публикации и кратки съобщения, отнасящи се до експлозивите и бомбените атентати, за събирането на научна информация и статистически данни, както и за осигуряването на специализирана помощ в кризисни ситуации.

— Вероятно няма да се наложи да търсим помощта им — обади се Джордж Пърингтън. — Притежавам необходимата квалификация за изследване на уликите, открити на мястото на бомбен атентат.

— Точно затова смятам, че е най-добре Джордж да оглави нашия отряд — предложи Ърхарт. — Съгласни ли сте?

Всички кимнаха. Репутацията на Пърингтън беше безупречна. Той беше завършил школата на ФБР за опасни взривни устройства в Редстоун Арсенал, Хънтсвил, Алабама. А това бе единственото учебно заведение в Съединените щати, където се подготвяха и получаваха правоспособност специалистите по взривни устройства към службите по обществена безопасност.

— Добре. Ето с какво разполагаме до момента — започна да обобщава Пърингтън. — Първо. Не знаем нито кой е извършителят, нито за кого е била предназначена бомбата.

— Чакай малко — прекъсна го Търхарт. — Нали пакетът бил изпратен на името на Марти Белкър?

— Със същия успех би могъл да бъде изпратен на някой от прокурорите, Уолт — изтъкна Катрин. — Ние непрекъснато получаваме документи и пощенски пратки в съда. Никой не им обръща внимание. В противен случай пакетът щеше да бъде проверен от охраната.

— Значи нашият бомбаджия доста добре познава съдебните порядки — замислено се обади Дейв.

— Или просто е имал късмет — добави Пърингтън. — Бомбаджиите често използват случайно име от вестник или телевизионно предаване, за да изпратят взривно устройство в набелязаното помещение. Виж, името на пакета невинаги отговаря на името на нарочената жертва. Със същия успех би могло да бъде посочено и твоето име, Катрин.

— На Катрин? Защо точно нейното? — По гласа на Дейв пролича колко бе разтревожен.

— А защо не? — отговори на въпроса с въпрос Пърингтън. — Голяма част от тези хора са чисто и просто луди. Възможно е атентаторът да не одобрява жени-юристи. Или да не му харесва, че Катрин обвинява човек, болен от СПИН. А може да е просто някой, който отдавна я мрази.

— Същото се отнася и за Джим Фийлдс — предупреди Катрин. — А даже и за съдията, ако разсъждаваме в същия дух.

— Което означава, че разследването има изключително широк обхват — мрачно се обади Уолт Търхарт.

— Въпреки това, предлагам да започнем с Белкър — каза Пърингтън. — Дали фактът, че устройството е било адресирано до него, може да ни насочи към нещо или към някого? Той има ли много врагове?

— Сигурно. Нали от години защитава какви ли не откачалки — напомни Катрин.

— Добре тогава — каза Пърингтън. — Трябва да проучим всички съмнителни случаи, които е защитавал през последната година.

Особено онези, които наскоро са били освободени условно и може да му имат зъб.

— С това ще се заеме някой от моите детективи — каза Ърхарт. — Знаете ли, учуден съм, че Белкър досега не е вдигнал шум да му се осигури лична охрана, след като е разбрал, че бомбата е била адресирана до него.

— Марти не е такъв човек — защити го Катрин. — Даже да е уплашен до смърт, никога не би допуснал да се разбере... Особено сред хората от съдебната система.

Ърхарт сви рамене.

— Един въпрос по-малко — без особено съчувствие изрече той.

— Джордж, ами Джим Фийлдс? — попита Катрин.

— И за него се отнася същото. Трябва да се проверят всички случаи, които е разследвал, откакто е в прокуратурата. Ти също, Катрин. След като си била там, пригответи справка за всички дела, в които си била обвинител през последните две години — предложи Пърингтън.

Тя кимна, а Дейв зададе следващия въпрос:

— А съдията Уудс? Престъпникът може да е искал да отмъсти на него.

Пърингтън се съгласи:

— И за него се отнася същото: да се направи списък на всички процеси, които е водил през последната година и нещо.

— А ако тази експлозия не е изолиран случай? — попита Катрин.

— И за това сме помислили — успокои я Пърингтън. — Ако получим сигнал за бомбена заплаха, разполагаме с пълно оборудване, което може да издържи на налягането, топлината и разпиляването на частиците и на най-мощното взривно устройство. Отделно имаме специализиран микробус, снабден с бомбен робот, защитни костюми, измервателна и взривяваща апаратура. Да не говорим, че на наше разположение ще бъдат някои от най-добрите специалисти в страната.

— Силно съм впечатлен — подсвири на Ърхарт.

— Да, но само ако той реши да ни изпрати предупреждение преди експлозията — напомни Катрин. — Ами ако не го направи?

В стаята настъпи пълна тишина. Никой не можеше да отговори, тъй като никой не знаеше как щеше да постъпи атентаторът следващия път.

Освен самият той.

Откъсването от досадната служебна рутина винаги бе вълнуващо, като спомен от детството, изпълнен с очакването, че всеки момент ще се случи нещо хубаво. До Мишън Хилс имаше двацет минути път с кола — достатъчно време, за да обмисли внимателно всички подробности на плана. Достатъчно дори да помечтае и да си представи събитията през очите на Ейнджъл. Точно какво щеше да направи. Какви думи ще бъдат произнесени. С една дума, абсолютно всичко.

При екзекуцията на Лорънс Сатърфийлд работата на Ейнджъл бе перфектна. Но тя не беше за сам човек. Ето защо двамата бяха идеалният екип. Единият изработваше устройството, другият освобождаваше неговата ужасяваща мощ.

Имаше два вида бомби: експлозивни и запалителни; предизвикващи взрив или пожар. За да направиш експлозивно устройство, бе достатъчно да разполагаш само с пластичен взрив, изработен от калиев хлорат, вазелин и взривна капсула. Или да приготвиш влажна взривна смес от алуминиев бронз на прах, купен от магазина за бои, и въглероден тетрахлорид, взет от пожарогасител или от някоя фирма за химическо чистене.

Имаше и друг начин: добавяш пестицид — деветдесет процента от хората, които използват пестициди в градината си, не знаеха, че основната им съставка бе най-обикновен натриев хлорат — към меден сулфат, купен от приятел в местния железарски магазин, малко чист алкохол, амониев хидроксид от шишенце с ароматни соли, и получаваш най-елементарния експлозив — тетраминол меден хлорат, съкратено ТАМХ.

В двете невзрачни книжлета с черни обложки, поставени на полицата до бюрото му, бяха посочени още много начини за изработването на взривни устройства. Всеки можеше да си поръча тези книжки по пощата или да ги намери в библиотеката, стига да има читателска карта. И на всички тези взривни устройства

можеше напълно да се разчита. Всички те бяха смъртоносни. Всички те не оставяха абсолютно никакви следи. А ако имаш нужда от информация за нещо по-сложно, бе достатъчно да се отправи писмено запитване до Обществената информационна служба на ФБР и оттам напълно безплатно ти изпращаха всичко необходимо.

Само кръгли идиоти като онези ненормалници от Оклахома купуваха индустриални количества химикали, които лесно могат да бъдат проследени, например няколко килограма амониев нитрат. Да се заложат взрив, равностоеен на близо половин тон динамит, за да се предизвика смъртта на един човек, бе грубо, безсмислено и тъпо. Все едно да използваш магнум 357, за да застреляш червей.

Тайната на успеха бе да се купува в малки количества, но често. Никога да не влизаш два пъти поред в един и същи магазин. Всеки път, когато отиваш на пазар, трябва да си облечен по различен начин. Избягвай излишните разговори с всеки, който се залепи за тебе. Дръж се незабележимо, така че да не оставяш никакъв спомен у околните.

А сега работата.

Основното бе да има ред.

Трябваше да има място за всичко и всяко нещо да бъде поставено на своето място. Отляво се намираха съдовете от неръждаема стомана за приготвяне на смесите; отдясно — стъклените изпарители; в средата беше отворена кутия с кит. Съставките бяха подредени в акуратна редица и само чакаха да им дойде времето. Перфектната подготовка водеше до перфектни резултати.

Днес беше приготвил още една запалителна бомба. Отново от най-обикновени компоненти. Малко термит, изстърган от страничното осветление на магистралата. Магнезий. Железни стърготини. Вътрешна гума от велосипед. Всичко това можеш да купиш от всеки железарски магазин, без да оставяш следи и без да привличаш внимание към себе си. Слагаш всички тези неща на едно място и какво получаваши? Малко смъртоносно устройство с размерите на кренвири. Устройство, което не само се побира в джоба ти, но и не оставя никаква информация за своя създател. Добавяш и фитил, направен от шнур за завеси, напоен в калиев сулфат — може и селитра, смесена със захар, ако искаш да гори по-

бавно — и получаваш запалителна бомба, която може да пробие дупка в лист стомана.

Докато ловките му пръсти методично изработваха смъртоносното оръжие, от четирийсетватовите колони се носеше музика. Елтън Джон изпълняваше неговата любима „Свещ на вятъра“.

Усмихна се. Всяка негова стъпка бе грижливо обмислена. Беше оставил настрана готовата бомба. След това бе дошъл редът на запалителното устройство. И тук всичко трябваше да бъде максимално просто и да се използват само материали, които трудно се идентифицират: цигара, кибритена клечка, връзка за обувки. Закрепваш цигарата с връзката за обувки към фитила, като поставиш между тях кибритената клечка с главичка към фитила. Всичко беше толкова просто.

После, когато настъпи моментът, палиш цигарата и се отдалечаваш. Една обикновена цигара изгаря около два и половина сантиметра на всеки седем или осем минути. Така че ако главичката на кибритената клечка е поставена на около два сантиметра и половина от запаления край на цигарата, тя ще започне да гори и ще подпали фитила след шест или седем минути. Шест-седем минути плюс още две, докато огънят стигне до бомбата. За безпомощната жертва тези десет минути представляваха цяла вечност на неописуем ужас.

Компактдискът щракна, изсъска и след малко думите на Стинг изпълниха стаята: „Ще наблюдавам всяко твое движение, всяка стъпка, която направиш, и винаги ще бъда с теб“.

Върховен съд, Отдел №8

Вторник, 20 юни, 10:00

Седнала пред масата на обвинението, Катрин Маккей се обърна и погледна към съдебната зала. Зад бариерата от орехово дърво пейките за публиката бяха заети от репортери, фотографи, снимачни екипи и обикновени зрители. Сред тях тя разпозна неколцина редовни посетители на съдебни дела, или както ги наричаха — „съдебните фенове“. Зад двойната врата дежурният от охраната на съда беше преградил пътя на закъснелите, които упорито се блъскаха и шумно изразяваха недоволството си, но той също не отстъпваше.

В минутите непосредствено преди началото на процеса напрежението в залата осезателно се повиши и всички участници се подготвяха да изпълнят своите задължения. Катрин видя как съдебната секретарка Катлин Хевил с отмерени и точни движения постави чист лист хартия в пишещата машина. Останала доволна от работата си, тя се изправи, сложи ръка на тила си и отметна назад прошарените си руси коси, като плъзна разсеян поглед на залата. След това отново седна и безизразно се загледа напред. Катрин си помисли, че съдебните секретари, които водеха протоколите от заседанието, бяха просто невероятни. За външния наблюдател те сигурно изглеждаха разсеяни, дори небрежни, но у тях се криеше чудовищната способност да възпроизвеждат „на запис“ с абсолютна точност всяка произнесена по време на процеса дума, независимо от произношението, лошата дикция или диалекта на говорещия.

Внезапно шумът в залата се засили и сред зрителите се понесе шепот: помощник-шериф въведе в залата обвиняемия Ричард Хъдсън. Той бе облечен в карирана риза с яка, извадена над памучния пуловер, и тъмнокафяв панталон. Приличаше на амбициозен млад чиновник. Катрин си помисли, че Мартин Белкър определено се бе постарал да осигури колкото се може по-ненатрапващ се външен вид на клиента си. Ако Хъдсън си беше сложил официален костюм с вратовръзка,

отношението към него със сигурност щеше да бъде съвсем различно. А сега съдебните заседатели щяха да го възприемат като един от многото обикновени млади жители на Санта Рита. Всичко това бе неотменна част от изтънчената игра, наречена правосъдие.

Предполагаше се, че всеки, обвинен от държавата в извършване на сериозно престъпление и когото непрекъснато споменаваха като „подсъдимия или обвиняемия“, се превръща в жертва на натрапчива презумпция за вина. За да смекчи това впечатление, съдебната система бе предприела опит, макар и не докрай успешен, да покаже обвиняемия по време на процеса във възможно най-добра светлина.

Катрин често се чудеше дали съдебните заседатели имат представа докъде се простират усилията на служителите на съда да представят обвиняемия като обикновен човек, ако не и явно невинен. Ето например Ричард Хъдсън. Половин час преди да се яви в съда, двама души от охраната са отишли в килията му в областния затвор, претърсили са го на голо, след което са му сложили белезници на ръцете и на краката и за да ограничат още повече възможността му за движение, допълнително са прекарвали верига, която започваше от белезниците на ръцете, минаваше през кръста и завършваше при краката. Облечен в обичайното оранжево затворническо облекло, съпроводен от тежковъоръжен конвой от шерифството, той трябваше да премине през охраната на затвора, където го извеждаха срещу подпис, за да го преведат от другата страна на улицата в сградата на съда.

После го отвеждаха на едно място, наречено и от служителите на закона, и от затворниците „гробниците“, поставяха го в отделна килия, освобождаваха го от оковите, сваляха му затворническото облекло и го преобличаха в цивилни дрехи, донесени сутринта от неговия адвокат. Ако се предполагаше, че съществува опасност обвиняемият да направи опит за бягство — както в случая с Ричард Хъдсън — под панталона му поставяха метална гривна, отново за да се ограничи свободата на движение.

След това преоблеченият и обезопасен обвиняем се превеждаше по вътрешните коридори на съда до съдебната зала, като пред вратата се отстраняваха всички външни белези за ограничаване на неговата свобода.

И едва когато съдията преценише, че външността на обвиняемия е достатъчно благопристойна — в рамките на възможното при тези обстоятелства — в залата бяха допускани съдебните заседатели. (По този повод прокурорите се шегуваха, че обвиняемият обикновено изглежда доста по-прилично от адвоката си.) Тези правила се спазваха винаги и ежедневно, независимо от продължителността на процеса.

„Само ако съдебните заседатели подозираха истината“ — помисли Катрин, докато Хъдсън вървеше към масата на защитата отдясно на бариерата с отпуснати покрай тялото ръце, празен поглед и безизразно лице. Той въздъхна дълбоко, седна на мястото си и се загледа право напред. Цялото му поведение казваше: „Защо ме принуждават да преживея всичко това?“. Белкър добре бе инструктирал клиента си.

Катрин премести поглед към съдебния пристав Крис Тейлър, който бе въвел подсъдимия, и проследи как той се върна на обичайното си място до вратата, отляво зад съдийската маса. Някой беше споменал, че Тейлър се готви за сержантски изпит. Като всеки служител в шерифството той беше задължен да дава дежурства в охраната на съда по ротационен принцип. Сега Крис изглеждаше опитен, експедитивен и внушаващ доверие служител на съда, който на пръв поглед нямаше нищо общо с разтрепераното от ужас хлапе, което Катрин бе разпитвала една нощ преди години. Тогава той се бе отзовал на обаждане на 911, направено от Карън Истърхауз, жертва на изнасилване. Отскоро назначен в полицейския патрул, той за пръв път се сблъскваше със случай на насилие и докато Катрин разговаряше с него, все още бе в шок. Сега тя забеляза как Тейлър се стегна и се досети, че съдията всеки момент щеше да влезе в залата.

— Дейв, готов ли си? — попита Катрин. Без да си губи времето, Бентън бе уредил назначението на Дейв към делото. Катрин се чувстваше по-спокойно, когато знаеше, че той е до нея.

— Разбира се — прошепна той. Ако не се намираха в съда, с удоволствие би се протегнал, за да стисне успокояващо ръката ѝ. Но тук не можеше да го направи. Не само защото не беше удобно; винаги когато се намираше в съда, Катрин беше изключително делова. Това бе едно от нещата, които най-много харесваше у нея — способността да бъде силна, решителна и изцяло погълната от това, което ставаше в

съдебната зала, докато извън нея спокойно проявяваше своята безспорна женственост.

— Всички да станат! — високо обяви Тейлър. — Започва заседанието на осми отдел на Върховния съд на щат Калифорния под председателството на негова чест Джес Огъстъс Уудс.

Докато произнасяше тези думи, вратата отдясно се отвори и съдия Уудс с развяваща се черна тога величествено премина покрай ложата на съдебните заседатели и се настани на коженото кресло. Той бе едър човек с широки рамене и огромни ръце. Косата му беше тъмна, а дълбоко поставените черни очи не пропускаха нищо от това, което ставаше в съдебната зала.

— Седнете.

Щом съдебните заседатели и публиката отново заеха местата си, съдията смъкна очилата на носа си и кимна на съдебната чиновничка Кати Радина, която веднага се изправи.

— Във Върховния съд на щата Калифорния, във и от област Санта Рита, народът на щата Калифорния се явява ищец срещу Ричард Джон Хъдсън, по дело №СР1432 — започна тя с ясен, добре поставен глас, който достигаше до всеки ъгъл на залата. — Народът на щата Калифорния обвинява Ричард Джон Хъдсън в престъплението опит за убийство, а именно: нарушение на параграф № 664/187 на Наказателния кодекс, тъй като Ричард Джон Хъдсън съзнателно, противозаконно и предумишлено е извършил опит за убийство спрямо следните личности: Виктория Митън, Джейн Соренсен и Мариан Браунинг. Подпис: Харолд Бентън, областен прокурор. Обвиняемият е подал молба за признаване на невинност по отношение на предявените обвинения.

Съдебната чиновничка седна на мястото си, съдията Уудс вдигна глава и премести поглед последователно от съдебните заседатели към масата на защитата, а след това и към Катрин и Дейв Гранц.

— За протокола — обяви той, — съдът приема предложението на обвинението да бъдат отстранени свидетелите. Инспектор Гранц е назначен за следовател на обвинението и има право да остане в залата.

Според установената практика свидетелите оставаха извън съдебната зала, докато не бъдат призовани да дадат своите показания. Предложението да бъдат отстранени беше обичайна процедура преди всеки процес и се подаваше или от защитата, или от обвинението — а

често и от двете страни — за да се избегне влияние или смесване с показанията на останалите свидетели.

— Добре, госпожо Маккей — каза съдията Уудс, — готова ли сте да произнесете своята уводна реч?

— Да, ваша чест.

— Слушаме ви.

Катрин веднага остави чашата с вода, от която бе отпила, докато говореше съдията, стана и се изправи пред съдебните заседатели. Това бе нейното бойно поле. И от тази битка, както във всички битки в живота си, Катрин имаше намерение да излезе победител. За обвинителя всеки нов случай започваше с натрупване на неясни факти, откъслечна информация, част от която имаше отношение към делото, а друга — не. Неговата задача бе да изгради от този информационен масив свързано и убедително представяне на истината, което да бъде разбрано от съдебните заседатели. Днес те за пръв път щяха да се запознаят с фактите по делото. Катрин трябваше да им разкаже една история, която имаше начало, развитие и край. При това най-много за един час. И по-добре от всеки друг.

Тя се огледа. Освен една-две приглушени реплики между репортерите и тихото бръмчене на климатичната инсталация в залата не се чуваше нито звук.

— Добро утро, дами и господа — обърна се Катрин към дванайсетте мъже и жени, седнали зад преградата в ложата на съдебните заседатели и към тримата резервни членове на комисията, които седяха отпред. Те обърнаха погледите си към нея в очакване на следващите й думи.

— Днес искам да поговорим за болестта СПИН — започна тя и замълча, за да подсили ефекта. — За Синдрома на придобитата имунна недостатъчност. Това е болест, която се причинява от вирус — ХИВ вирусът, който прониква в имунната система на човешкото тяло и го лишава от защита дори срещу най-елементарни заболявания, с които незаразеният организъм лесно се справя. След като вирусът проникне в тялото, развитието на болестта към смъртен изход е необратимо, безпощадно и неизбежно. Няма ваксина. Няма лечение. Няма надежда. За жертвата прогнозата е винаги една и съща: смърт.

В заседателната зала беше настъпила пълна тишина.

— Преди една година обвиняемият Ричард Хъдсън е бил диагностициран като болен от СПИН. Разбира се, той е знаел — тъй като е бил предупреден от своя лекар — че болестта, от която страда, се предава по полов път, както и че е заразна и смъртоносна.

Катрин говореше бавно, произнасяше ясно всяка дума и непрекъснато местеше поглед от лице на лице, за да установи контакт с всеки съдебен заседател. Искаше той да разбере, че се обръща пряко към него, но в същото време внимаваше да не задържа погледа си прекалено дълго и да го накара да се почувства неудобно.

— Въпреки това, наскоро, след като научил, че има СПИН, той започнал да изпраща в местния таблоид „Коустъл Таймс“ тъй наречените „обяви за запознанства“ — обяви, предназначени за хора, които търсят нови партньори с надеждата да установят дълготрайна връзка.

Катрин отново замълча. Този път, за да си напомни, че от това как щеше да разкаже историята, зависеше дали съдебните заседатели щяха да разберат, че участниците в случилото се са обикновени хора като тях; че хората, на които е нанесена вреда, са хора като тях; и че точно поради този факт хора като тях трябва да раздадат правосъдие.

— Обвиняемият се запознал с Виктория Митън чрез обява, която бил пуснал в „Коустъл Таймс“. Определили си среща в сладкарница в центъра на града, а след това излизали няколко пъти след работа. Един ден той я поканил на вечеря в дома си. След като пийнали, казал, че от години не е имал връзка с жена; уверил я, че няма от какво да се страхува, тъй като наскоро си бил правил тест за СПИН във връзка с лека операция и резултатът бил отрицателен. Няколко пъти имали сексуални контакти, без да използват предпазни средства. След това подсъдимият ѝ се обадил и ѝ казал, че е болен от СПИН. Тя била потресена и учудена, че той е излъгал за нещо толкова важно. Той отговорил, че не бил виновен за проявената от нея глупост. Тя го помолила да ѝ помогне. Казал ѝ, че ще намери всичко необходимо в „Жълтата книга“, и затворил телефона. След няколко седмици Виктория Митън си направила тест и резултатът бил положителен. Била заразена със СПИН.

Катрин си погледна часовника. „Не бързай. Имаш достатъчно време“ — напомни си тя. Всички погледи в залата бяха съсредоточени върху нея.

— Джейн Соренсен отговорила на подобна, макар и написана с други думи, обява във вестника. Съгласила се да се срещне на кафе с обвиняемия в същата сладкарница, където преди често се отбивали двамата с Виктория Митън. Госпожа Соренсен била предпазлива: в продължение на цял месец двамата се срещали само на обществени места и едва след това тя приела поканата за вечеря в дома му. До този момент не била съобщила адреса си. Обвиняемият ѝ казал, както преди това бил казал на Виктория Митън, че от няколко години не е поддържал интимни отношения с жена и че във връзка с незначителна хирургическа процедура наскоро си бил правил тест за СПИН, и резултатът бил отрицателен.

Хъдсън поискал от Джейн Соренсен няколко пъти да прави с него орален секс без предпазни средства. Оралният секс бил единственият вид сексуален контакт между тях. Наскоро след това, по същия начин както бил постъпил и с Виктория Митън, Хъдсън най-безцеремонно прекъснал връзката, като този път уведомил, че има СПИН по пощата. След четири седмици, както и след още четири, Джейн Соренсен си правила тестове за СПИН. Резултатите били отрицателни. Засега не била заразена. Но засега.

Катрин си пое дъх. Не беше необходимо да преиграва; виждаше, че съдебните заседатели попиваха всяка нейна дума.

— Както предишните две жени, Мариан Браунинг също отговорила на обява в „Коустъл Таймс“. По същия начин, както преди с Виктория Митън и Джейн Соренсен, обвиняемият ѝ определил среща в сладкарницата на фирмения магазин за кафе в Санта Рита на Меркадо Стрийт. След няколко срещи двамата отишли на кино и после той я поканил на вечеря в дома си. Не е учудващо, че и пред Мариан Браунинг повторил същите лъжи, които преди това бил разказвал на Джейн и Виктория. Излъгал за контактите си с жени, или по-точно за липсата на подобни контакти, както и че наскоро си бил правил тест за СПИН, и че резултатът бил отрицателен.

Повтаряйки същия сценарий, който вече бил отработил с Виктория и Джейн, той осъществил сексуален контакт с нищо неподозиращата Мариан, без да използва предпазни средства. Прекъснал краткотрайните си отношения с нея абсолютно по същия начин, както с другите две жени хладнокръвно и безчувствено. Ужасена, тя веднага отишла да си направи тест за СПИН и... —

Катрин направи кратка пауза — ... резултатите били положителни. Мариан Браунинг била заразена с вируса на СПИН.

Когато замълча, всички съдебни заседатели се обърнаха да погледнат обвиняемия. Той се взираше безизразно напред, като леко се поклащаше на стола, все едно, че нямаше никакво отношение към това, което ставаше в залата.

— Опит за убийство от втора степен, дами и господа, означава опит за противозаконно умъртвяване на човешко същество в резултат на действие, за което се предполага, че с голяма степен на вероятност ще завърши със смърт; действие, извършено от низки, антисоциални подбуди и с безотговорно незачитане на човешкия живот.

Катрин леко се обърна, за да включи Ричард Хъдсън в полезрението си. Искаше съдебните заседатели да не изпитват никакви съмнения за кого точно става дума.

— Обвиняемият е осъществил необезопасени сексуални контакти с Виктория Митън, Джейн Соренсен и Мариан Браунинг, напълно осъзнавайки факта, че има СПИН. Сексуалните отношения, които Ричард Хъдсън е установил с всяка една от тези три жени, предполагат висока степен на вероятност, че ще доведат до тяхната смърт. Той е извършил тези действия, воден от долни, антисоциални подбуди, и е проявил безотговорно незачитане на живота на Виктория Митън, Джейн Соренсен и Мариан Браунинг.

Катрин си пое дълбоко дъх; от напрежение гърлото ѝ бе пресъхнало. Слезе от подиума, приближи се до преградата, която я отделяше от съдебните заседатели, и се изправи срещу тях.

— Това е последният път, когато имам възможност да се обърна пряко към вас преди заключителното заседание на процеса. По време на процеса ще се ограничи с разговорите със свидетелите. Фактите, които те ще разкрият пред вас, трябва да докажат казаното от мен днес. В заключителната част на процеса аз ще ви помоля да признаете обвиняемия за виновен в опит за убийство по три точки. Благодаря ви за вниманието.

Катрин се обърна да се върне на мястото си и тайно погледна часовника: беше говорила петдесет и осем минути.

— Благодаря ви, госпожо Маккей — каза съдия Уудс. — Защитата желае ли да произнесе своята уводна реч сега?

Мартин Белкър стана и помоли:

— Ваша чест, може ли да се приближим?

Съдията кимна и Катрин и Белкър отидоха до съдийската маса.

— Ваша чест, преди да ви отговоря, бих искал да се консултирам с клиента си — съобщи защитникът. — Предлагам да използвам обедната почивка, за да поговоря с него, и в началото на следобедното заседание да представя пред съда решението ни.

Усещаше се, че съдия Уудс се подразни, но умело прикри недоволството си.

— Добре, адвокате — бързо се съгласи той и с жест показва на Катрин и Белкър, че могат да се върнат по местата си. — Но държа да сте готов с отговора веднага след обедната почивка. Седнете.

— Обявявам прекъсване на заседанието за обедна почивка — обяви съдията. — Ще продължим в един и половина. Моля съдебните заседатели да заемат местата си в два часа, тъй като трябва да уредим някои технически въпроси в тяхно отсъствие.

Обърна се към съдебните заседатели и известно време мрачно ги съзерцава над очилата си.

— Дами и господа, моля ви да не забравяте факта, че по всяко време, независимо дали се намирате в съдебната зала или извън нея, вие нямате право да обсъждате случая помежду си и да допускате трети лица да ви говорят за него. Освен това през цялото време, докато не ви предам всички материали и не се оттеглите в съвещателната стая, за да вземете своето окончателно решение, аз ви задължавам много внимателно да следите обстоятелствата по делото. Благодаря ви.

Той стана и величествено се изнесе от съдебната зала, развявайки след себе си черната тога, а помощник-шериф Тейлър изведе съдебните заседатели. Катрин отново погледна часовника: беше точно единайсет и половина.

— Встъпителната ти реч беше много добра, Катрин — поздрави я Дейв, когато тя седна на мястото си. — И въздействаща.

— Приятно ми е да го чуя — отвърна тя. Както винаги след цял час подобно напрежение се чувстваше изцедена като лимон.

— Искаш ли да отидем да хапнем нещо?

— Благодаря, Дейв — каза Катрин. — Не днес. Имам да прегледам една-две папки и да проведя няколко телефонни разговора. Смятам да си взема нещо от бюфета и да хапна в кабинета. Ще се видим по-късно.

Нещо в погледа му ѝ подсказа, че Дейв е усетил странното ѝ настроение. Надяваше се, че ще го отдаде на напрежението. Той кимна в знак на съгласие, помогна ѝ да си събере папките и я изведе в коридора. Посрещна ги шумна тълпа репортери от различни медии, които се опитваха да се свържат със своите редакции по телефона, или да направят пряко предаване от кулоарите на съда.

Когато тя се показа от съдебната зала, двама репортери извикаха името ѝ, но Катрин поклати глава и отмина, без да спира. На 1 октомври 1995 година вследствие на развихрилите се страсти във връзка със сензационния процес на О. Дж. Симпсън Върховният съд на Калифорния бе издал „закон за съдебната публичност“. Обичайната гледка на прокурори, провеждащи ежедневни пресконференции на стълбите на съда, вече бе в миналото. Катрин бе изяснила позициите си пред медиите още преди началото на процеса: тя бе съгласна да повтори пред тях всичко, което е записано в протокола, както и да коментира програмата на процеса, но нищо повече. Всеки прокурор, нарушил закона за публичността, беше застрашен от дисциплинарно наказание. Освен това разискването на текущия процес пред микрофони и телевизионни камери не бе в стила ѝ и репортерите добре го знаеха. Но тъй като днес нямаше свидетели, които биха могли да преследват, те се опитваха да получат информация от всеки, до когото успееха да се доберат.

Катрин вдигна рамене. Всеки с проблемите си.

Върховен съд, отдел №8

Вторник, 20 юни, 13:25

Катрин набързо изпи чаша чай, хапна малко кисело мляко, оправи си грима и се втурна към залата на осми отдел на Върховния съд. Съдия Джес Уудс държеше много на точността и изискваше същото отношение от всеки, който се явяваше в неговата съдебна зала.

Сградата на съда представляваше правоъгълна едноетажна постройка с покрит вътрешен двор. Съдебните зали и служебните помещения бяха свързани с дълги широки коридори, облицовани със същата ламперия от кедрово дърво, както и съдебните зали. От двете страни на всяка зала и пред прозорците бяха поставени твърди дървени пейки. Тук си определяха среща адвокати и клиенти, седяха разтревожени родственици, нервни свидетели чакаха реда си, любителите на съдебни процеси проверяваха обявите за предстоящи дела, събираха се съдебните заседатели, преди да бъдат подканени да заемат местата си.

— Здравей, Катрин.

— Здравсти, Джак — каза тя и остави на масата издутата си чанта и кутията с папки по делото. Истинското име на усмихнатия помощник-шериф всъщност бе Питър Кенеди, но всички в съдебната система го наричаха Джак. Спомените я върнаха към онази студена нощ на Шелтър Айлънд и осакатеното тяло на младата жена, която лежеше мъртва сред дюните на брега на океана. Тогава Джак бе дежурен на местопрестъплението. Имаше чувството, че бяха изминали столетия.

— Ей, адски съжалявам за Джим Фийлд — каза той. — Видях на какво приличаше залата. Кошмар.

Тя кимна и тъй като нямаше желание да си припомня случилото се, бързо мина под арката на магнаскенера. Алис Ернандес от шерифската служба, която отговаряше за детекторите, се усмихна, но нищо не каза.

— Следобед същите хора от охраната ли са на смяна, Алис? — попита Катрин.

— Аха. Крис Тейлър е дежурен при съдебните заседатели, Кенеди — при обвиняемия, а аз съм до вратата.

Отдел №8 на Върховния съд се помещаваше в нова, специално оборудвана съдебна зала, където се гледаха само дела, изискващи повишена охрана. Тя се отличаваше от останалите зали в пристройката. Имаше двойни дъбови врати, укрепени със стомана. Всички — зрители, представители на пресата и съдебни служители — задължително преминаваха през магнаскенер — металотърсач като онези, които се използваша от охраната на летищата. Въръжен представител на шерифството лично проверяваше всички куфарчета, камери и фотоапарати. Отстрани на един стол бе приготвен ръчен детектор за проверка на онези, който предизвикваха сигнали на магнаскенера. Понякога адвокатите се оплакваха от посегателство върху личната им свобода, но служителите на прокуратурата, и на първо място Катрин, смятаха, че мерките за безопасност на съдебните зали бяха доста позакъснели.

Отвътре разликата между тази и останалите съдебни зали бе просто поразителна. В общи линии обстановката беше същата: стени, облицовани с дървени плоскости; две еднакви маси от светъл орех за защитата и обвинението и въртящи се столове; свидетелска скамейка точно срещу ложата на съдебните заседатели; стенд за щатското и националното знаме; зад съдийската маса имаше дърворезба с държавния печат и кожено кресло с висока облегалка за съдията; на стената бе окачен календар — издание на правната кантора за поземлена собственост в област Санта Рита. Отдясно на съдийската маса имаше висока до тавана библиотека с юридическа литература, от лявата бе ложата на съдебните заседатели.

В тази зала обаче пред масата на съдията бе издигнат висок около метър и петдесет щит от плексиглас, устойчив на куршуми, който трябваше да осигури защита на съдията при фронтална атака. Подобни армирани щитове предпазваха прозорците, ложата на съдебните заседатели и свидетелската скамейка.

Катрин разбираше, че тези щитове са необходими, дори стандартни охранителни средства в съдебните зали из цялата страна, но не можеше да не отчита факта, че по този начин всичко, за което се

бореше законът, се превръщаше във фарс. Всеки път те ѝ напомняха за онзи ден миналата година, когато бившият ѝ съпруг, бащата на Ема, бе убит по време на престрелка в залата на върховния съд в Лос Анжелис от престъпник, изправен на подсъдимата скамейка. Професията на съдия и юрист ставаше все по-опасна; всеки път, когато някой изнервен тъжител или отчаян нарушител на закона вземеше решение да излее безсилието си срещу системата с оръжие в ръка, съдебната зала можеше да се превърне в бойно поле.

С оръжие в ръка или с бомба.

Когато Катрин влезе в съдебната зала, Мартин Белкър вече беше на мястото си. Бележките му бяха на масата, а до него седеше обвиняемият със свалени белезници. Съдебните заседатели не бяха заели местата си. Охраната пропускаше зрителите и представителите на пресата. Катрин още подреждаше папките си, когато в залата влезе Дейв Гранц и седна до нея на масата на обвинението.

— Успя ли да хапнеш нещо? — загрижено попита тя. Когато беше претрупан с работа, Дейв често забравяше да се нахрани.

— Не ми остана време — призна той. — Реших първо да прегледам докладите, за да се запозная по-бързо с подробностите по делото.

— Доста е сложно — каза Катрин. — И от фактологическа, и от правна гледна точка. Засега е без прецедент.

— Ще се справя — мрачно обеща Дейв, — но няма да е лесно. Особено като се има предвид, че участваме и в работата на специалния отряд.

— Е, такъв е животът под крилцето на областния прокурор — усмихна се Катрин. — Непрекъснато ти се сервират приятни изненади.

Отвори куфарчето си и извади служебния жълт бележник, от онези, каквито получаваша всички служители на съда, и се приготви да води записки. Знаеше, че Марти Белкър е готов с встъпителната реч от страна на защитата. Аргументът, който бе представил пред съдията, че уж имал нужда от консултация с клиента си, бе само уловка. Истинската причина бе, че той не желаше да произнесе своята реч непосредствено след нейната, когато думите ѝ още се помнеха от съдебните заседатели.

Белкър стана и бавно тръгна към нея; на тънките му устни играеше лека усмивка.

— Предполагам, че речта ми ще отнеме около два часа — обяви той. — Държиш ли още днес следобед да започнем с изслушването на свидетелите?

— Не вярвам, че ще стане, Марти — отвърна тя. — Ако речта ти наистина продължи до три и половина, даже до четири, съмнявам се, че Уудс ще поиска да започнем изслушването на свидетелите още днес. Но ако реши да удължи заседанието, аз съм готова. Първият ми свидетел е вече тук.

Устните на Белкър се изкривиха подигравателно.

— Боже, каква изненада — кисело изрече той. — Кога ли не си била готова.

Обърна се и все така бавно се върна при масата на защитата, където Ричард Хъдсън седеше с обичайния си празен поглед. Белкър се наведе към него и му каза нещо. Хъдсън кимна и отегчено изгледа Катрин, все едно че разглеждаше парче месо в магазина. В този момент тя за пръв път се зачуди какво толкова привлекателно бяха видели в него жертвите му.

— Всички да станат!

Съдия Уудс зае мястото си и нареди на помощник-шериф Крис Тейлър да осигури на всеки съдебен заседател молив и лист хартия. Напомнянето беше излишно; Тейлър бе опитен служител и прекрасно се справяше със задълженията си и без допълнителни указания, но той никога не би си позволил да възрази на съдията. Катрин си помисли, че в мълчанието му се усеща известна мекота и отстъпчивост, но нали един съдебен пристав е длъжен винаги да проявява търпение.

Ако водата в гарафата пред съдията беше свършила, съдията се обръщаше към него. Ако съдебните заседатели имаха нужда от кафе, и те се обръщаха към съдебния пристав. Той беше отговорен също така за сигурността на подсъдимия. Служителите от шерифството, които бяха на смяна в съда, призоваваха в залата следващия свидетел, отговаряха за скенерите на охраната, насочваха хората към стаите за отдих, патрулираха в коридорите и с каменни лица присъстваха в заседателните зали. Независимо дали някой виден гражданин нервно се интересуваше дали лъчите на магнаскенера не са силно радиоактивни, или някой юрист възразяваше срещу претърсването на чантата му, хората от охраната бяха длъжни да се справят с проблема спокойно, тактично и бързо.

Щом раздадоха хартията и моливите на съдебните заседатели, съдия Уудс се обърна към Белкър:

— Адвокате, готов ли сте да направите встъпителната си пledoария, или предпочитате да се въздържите?

Белкър стана:

— Не, ваша чест. Защитата иска да се обърне към съдебните заседатели.

— Много добре. Бихте ли уведомили съда относно продължителността на вашето изказване?

— Няма да продължи повече от два часа, ваша чест. — Белкър погледна часовника си: беше почти един и четирийсет и пет. — Ще приключа най-късно в четири часа.

Съдията кимна.

— Моля ви, започвайте, господин Белкър.

За прокурор с опита на Катрин тезата, към която Белкър бе решил да се придържа в своята реч, бе предсказуема като лятна мъгла по калифорнийското крайбрежие. Тя бе описала клиента му като жесток, отмъстителен и безчувствен човек. Неговата задача бе да внуши на съдебните заседатели точно обратното и по този начин да постави основите на защитата на Хъдсън. Белкър започна с това, че представи Хъдсън в ролята на жертва от ранна детска възраст — той бил единствено дете на родители религиозни фанатици, които му забранявали да дружи с други деца, и от деветгодишен системно го подлагали на физически и сексуален тормоз. На дванайсетгодишна възраст бил поставен под опеката на Службата за защита на децата и така завинаги бил лишен от нормална семейна среда.

— Въпреки горчивия си опит в детството Ричард Хъдсън решил да намери своето място в живота — съобщи Белкър на съдебните заседатели. — Учил се усърдно и завършил гимназия сред първенците на випуска, след което оставил миналото зад гърба си и се преместил Калифорния. През деня работел в туристическа агенция, а вечер посещавал колеж, за да получи образование като компютърен специалист. Той бил прилежен и изключително трудолюбив, благодарение на което се издигнал в службата и в момента работи в една от най-реномираните фирми за компютърни услуги в Силициевата долина. Никога не е имал неприятности със закона; само веднъж е глобяван за превишена скорост. Въпреки травмите, които

получил още в детството си, той израснал като трудолюбив, почтен гражданин, който поддържа прекрасни отношения с колегите си. Много от тях — както впрочем и аз — са напълно убедени, че той е невинен и е обвинен несправедливо и по погрешка от прекалено усърдни прокурори.

Белкър говори дълго и все в същия дух. Прочувствено и изпълнен със справедливо възмущение, той отхвърли обвинението на щата и обеща да докаже, че то се основава само на косвени доказателства. Нарече представителите на обвинението „безсрамни марионетки“, които се стараели да угодят на истерични „политически екстремисти“, и целта им била не толкова да възтържествува правосъдието, колкото да се прикрие вината на обществото по отношение на жертвите на една болест, към която то се отнасяло без разбиране и без всякаква толерантност.

Същността на проблема, обясни Марти Белкър на съдебните заседатели, била в това, че Ричард Хъдсън не бил престъпник и държавата трябвало да се срамува, че вместо да му окаже помощ, го превръщала в изкупителна жертва. Ако държавата отделяла половината от времето и средствата, използвани за преследване на жертвите на СПИН, като неговия клиент, за изследвания и лечение на същите тези болни, всички тук присъстващи веднага биха могли да се разотидат по домовете си.

— Дами и господа, благодаря ви за вниманието, с което ме изслушахте — каза накрая Белкър. — Отново искам да подчертая: Ричард Хъдсън не е престъпник, той е жертва. Също както и нещастните жени, които ще ви представи областният прокурор в безсилния си опит да превърне вашето справедливо съчувствие към нещастieto им в неоправдана антипатия към Ричард Хъдсън. Всъщност той е жертва на една безотговорна държава с извратена представа за своите финансови приоритети; той е жертва на един безчувствен, но от политическа гледна точка много удобен областен прокурор; жертва е на най-коварната и страшна болест от всички, които някога е познавало човечеството. Не го превръщайте и в жертва на съдебната система. В края на този процес вие сте длъжни да произнесете оправдателна присъда за моя клиент.

Той се върна на масата при Ричард Хъдсън, а изражението му ясно казваше: „Видяхте ли как ги поставих на място?“. Катрин си

помисли, че Белкър се бе справил доста добре. Речта му беше емоционална, прочувствена, но както правеха повечето адвокати, и той бе избягвал фактологията. Катрин разчиташе, че зад целия този шум и дим имаше много малко огън. Потръпна при мисълта за огън и дим и си помисли какво ли прави Джим Фийлд. Вечерта трябваше да намери време и да се отбие в болницата.

Стана четири часа. Точно както бе очаквала, съдия Уудс незабавно обяви края на заседанието, като не забрави да отпрати обичайното предупреждение към съдебните заседатели с никого да не коментират делото. Освен това им съобщи, че на следващата сутрин започва представянето на доказателствата и ще бъдат изслушани показанията на първия свидетел на обвинението.

Катрин енергично прибра папките и съзнанието ѝ веднага се настрои на майчинска вълна, както обичаше да се шегува Дейв. От този момент нататък, докато вземе Ема от училище и я заведе на урок по цигулка, тя съзнателно щеше да се освободи от предишната идентичност на Катрин Маккей, прокурор, и да се превърне в майка на млада госпожица с лунички, която обича да задава въпроси.

„О, Ем — помисли си тя, — толкова те обичам.“

Еспаньола

Вторник, 20 юни, 19:15

Застанала до печката, Катрин разбъркваше с дървена лопатка царевично брашно в чугунен тиган. Ема седеше до кухненския плот и задълбочено пишеше домашното си, заобиколена от разпръснати учебници и тетрадки. Бяха се прибрали само преди няколко минути. Катрин не бе успяла да изпълни добрите си намерения, отново бе закъсняла да вземе дъщеря си от занималнята и сега бе наказана. Да се каже, че Ема бе просто огорчена, бе все едно да не се каже нищо.

Телефонът иззвъня и наруши напрегнатото мълчание. Катрин остави телефонния секретар да приеме съобщението. Крадешком погледна към Ема и забеляза на лицето ѝ познатия примирен израз. Дъщеря ѝ много добре знаеше какво означават тези вечерни обаждания.

— Областна телефонна централа, госпожо Маккей — чу се съдържан женски глас. — Евентуално убийство на Кабрильо Авеню №380 в Аламейда Хайтс. Съпроводено е с експлозия и пожар.

— По дяволите — промърмори тя и веднага вдигна слушалката. Ема демонстративно завъртя очи. — Тук е Катрин Маккей. Слушам ви.

— От службата на шерифа помолиха възможно най-бързо да се явите на посочения адрес. След колко време ще успеете да пристигнете, за да ги предупредя?

При разследване на случай на убийство Катрин винаги беше на разположение на шерифството. Въпреки че до предявяването на обвинение подобни случаи формално „принадлежаха“ на полицията, винаги я канеха на първоначалния оглед на местопрестъплението и се съветваха с нея по правни въпроси, които впоследствие можеха да окажат влияние върху формулировката на обвинението.

— Веднага тръгвам — каза тя. — Трябват ми не повече от петнайсет минути. Бихте ли уведомили инспектор Гранц за случая и го помолете да ме чака на мястото.

Разсеяно чу как диспечерката автоматично произнесе: „десет-четири“ и затвори. Мисълта ѝ вече бе насочена към новия случай. Евентуално убийство, експлозия и пожар. Експлозия? Пак ли взривно устройство? Отново вдигна телефона и се обади на приятелката си Рут Дрейпър, която живееше на долния етаж. Помоли я да остане при Ема, докато се върне.

— Пак ли се е случило нещо страшно, мамичко? — В гласа на Ема прозвуча уплаха. Още преди Катрин да каже нещо, тя се бе досетила за отговора.

Катрин кимна.

— Починал е някакъв човек, Ем. Налага се да изляза за малко. След няколко минути Рут ще дойде при тебе. Тя ще довърши качамака.

— Но ние току-що се прибрахме! — възрази момичето. — Нали каза, че ако получавам само шестици, ще ми помогнеш с домашното? Не е честно! Не може ли да отиде някой друг?

— Трябва да тръгвам, Ем, и ти много добре го знаеш. Съжалявам, миличко, но такава ми е работата и нищо не може да се направи. Веднага щом свърша, ще се прибера вкъщи. Ако тази вечер не успея да ти помогна за домашното, ще остане за утре сутринта. Обещавам. Не забравяй да си вземеш душ преди сън. Само внимавай, докато си миеш лицето, да не изстържеш тези сладки лунички, че няма да мога да те позная.

Шегата предизвика съдържана усмивка у Ема и Катрин реши да я приеме за знак на сдобряване. Тръгна към стаята си да се преоблече, но дъщеря ѝ не беше чак толкова разстроена, че да пропусне удобния случай.

— Мамичко! — извика тя. — След като вечерям и се изкъпя, и даже си напиша домашното, може ли да си взема за десерт едно сладоледче „Сникърс“?

Катрин строго поклати глава. Но после размисли.

— Добре, но само едно — отстъпи тя и бързо си навлече джинси и риза. — Ако остане време, може да погледате малко телевизия преди сън. След ядене си измий зъбите и не забравяй да смениш водата в купичката на Сам. Чао.

— Мамичко, пази се — извика Ема и изпрати въздушна целувка след Катрин, която почти тичешком излезе през вратата. Беше обещала на диспечерката да стигне до Кабрильо Авеню за петнайсет минути.

Успя да стигне само за дванайсет.

12

Алмейда Хайтс

Вторник, 20 юни, 19:35

Не беше трудно да се познае местопрестъплението. Веднага щом зави по Кабрильо Авеню, Катрин забеляза светлините на полицейските коли и пожарните. Въпреки че всяко местопрестъпление бе различно, на пръв поглед всичко изглеждаше по един и същи начин: кордон от яркожълти ленти, паркирани в безпорядък патрулни коли, приглушено пращане на включени радиотелефони, уморено ченге, което се опитва да убеди любопитните съседи да се разотидат по домовете си, пред къщата — белият микробус на отдела по оглед на местопрестъплението. Тук имаше още нещо: през улицата бяха проснати пожарни маркучи и се виждаха пожарникари в яркожълти непромокаеми плащове.

Слаб полицай вдигна предупредително ръка, когато Катрин се приближи с колата си. Тя погледна табелката на гърдите му, за да види как се казва. Името му беше Карей. Той се наведе, за да види кой е в колата, и Катрин спусна страничното стъкло. Позна я и веднага докосна периферията на шапката за поздрав.

— Здравей, Катрин.

— Здравсти, Джеф. Може ли да оставя колата тук?

— Само се дръпни малко вдясно — помоли Карей. — Надявам се, че нямаш нищо против.

Катрин спря аудито зад една от бяло-зелените патрулни коли и слезе. Полицаят повдигна лентата, за да ѝ помогне да мине отдолу. Когато излезе на алеята, която водеше към къщата, забеляза джипа на Дейв и спря да го изчака. Той остави колата си зад нейната, слезе и с енергична стъпка тръгна към нея.

На пръв поглед къщата не се отличаваше с нищо особено — беше типична викторианска сграда, построена на обширна площ. Но когато се приближиха достатъчно, видяха, че в покрива зее огромна дупка, причинена от огъня и ударната вълна, а на външната стена има

черни следи от изгаряне. На прогизналата от вода поляна проблясваха стъкълца от счупения прозорец. Ако по време на експлозията някой беше застанал пред прозореца, сигурно жив щеше да се опече. Усещаше се неприятната миризма на изгоряла тухла и хвърчаха сажди.

Катрин и Дейв тръгнаха към входната врата на къщата по коридора, отбелязан от жълтата лента. На примигващата светлина на полицейските и пожарните коли, любопитните съседни изглеждаха като призраци с хлътнали очи и почернели устни. Пред вратата ги посрещна следващият дежурен полицай. На гърдите му имаше табелка с надпис „Питърсън“.

— Привет, Карл — поздрави Катрин. — Как е вътре, много ли е зле?

Той направи гримаса.

— През живота си съм присъствал на много грозни гледки — мрачно обясни, — но това е... — Тъжно поклати глава. — Намира се нагоре по стълбите.

Задушлива миризма на топли сажди, изгоряло дърво и на още нещо — натрапчиво и сладникаво — изпълваха къщата. Докато вървеше пред Дейв нагоре по стълбите, Катрин се сети какво беше това. Така миришеше свинското печено в неделя, когато се прибираше от колежа у дома, в Канзас Сити.

От спалнята на втория етаж излезе детектив Хенри Чу. Нисък на ръст, със солидно телосложение и консервативно облекло, той бе много взискателен към външния си вид. Винаги старателно подбираше дрехите си и приличаше повече на агент на ФБР, отколкото на следовател. Сега обаче тъмносивият му костюм и иначе безупречно бялата му риза бяха посипани със сажди и детективът не изглеждаше чак толкова елегантен.

— Какво имаме този път, Хенри? — попита Дейв.

— Гнусотия — с отвращение съобщи следователят. — Иди да видиш и сам ще се убедиш.

Криминалистът, който съсредоточено изследваше осанките от някаква покривка, вдигна поглед, за да види кой е дошъл, кимна и веднага се върна към своята методична работа. Местопрестъплението трябваше да се снима, да се измери и да се направи схема. Част от служителите на отдела за оглед на местопрестъплението покриваха всички гладки повърхности с бял прах, за да снемат стари и нови

отпечатъци от пръсти; други събираха веществени доказателства: косми, семенна течност, кръв. Никой не бързаше, никой не се опитваше да претупа работата. На всички бе известно, че няма да има втора възможност за пропуснатото.

Спалното помещение представляваше черна порутена дупка. Всичко бе покрито с мазни сажди. Това, което се бе сторило на Катрин като миризма на печено, тук вече се усещаше като отвратителна смрад. На мястото, което преди вероятно е представлявало огромно легло, сега се виждаха овъглените останки на гол мъж, неестествено разпънат на кръст. Крайниците бяха прикрепени за металните табли на леглото. Точно под пъпа се разкриваше вулкан от овъглена плът, от която започваше продълговата, около двайсетина сантиметра дупка, която бе прогорила тялото докрай и напълно бе унищожила гениталиите. Лицето на мъртвеца бе застинало в предсмъртна агония, очите бяха изскочили от орбитите си. Кървава пяна се бе събрала от двете страни на зейналата уста.

— Господи! — смаяно произнесе Дейв. — Какво ли е ставало тук?

— Вероятно някой е завързал този нещастник за леглото, поставил е на корема му взривно устройство, подпалил е фитила и си е тръгнал — обясни Чу, а в гласа му се усещаше сдържан гняв. — Не зная какво точно е използвал, но след като е прогорило дупка в тялото, това нещо е подпалило първо подкожните мазнини — затова има толкова много сажди — а след това и леглото. Пламъците са стигнали до тавана, а оттам са засегнали и покрива. Мазнините развиват много висока температура. За късмет един от съседите усетил миризма на дим и се обадил на 911.

— Голям късмет, няма що — унило повтори Гранц.

— Той е прав — обади се Катрин. — Ако къщата беше изгоряла, сега щяхме да имаме само купчина въглени. Успя ли да го идентифицираш?

— Според една съседка в къщата е живял сам мъж на средна възраст на име Патрик Ханлън — отвърна Чу. — Изглежда, това наистина е той, но трябва да се направят зъбни проби и рентгенови снимки, за да се потвърди окончателно самоличността му.

— Доктор Нелсън прегледа ли тялото? — попита Дейв.

— Мина отгук, но се върна в любимото си преддверие на ада — каза Чу.

Преди години Морган непредпазливо бе определил добре оборудвания комплекс на моргата, която се помещаваше в подземията на областната болница, като „преддверие на ада“, и названието така си и остана. Оттогава нито едно ченге в Санта Рита не наричаше моргата по друг начин.

— Тогава ще го видим там — заяви Дейв. — Хенри, искаш ли да те закараме донякъде?

Детективът поклати глава.

— Трябва да изчакам месарския фургон.

В счупеното огледало, което висеше изкривено на една страна, Катрин видя собственото си изображение. Наведе се, погледна отвратителната купчина на леглото и си помисли колко обезобразени жертви бе виждала през живота си — застреляни, удушени, прободени с нож, изгорени, пребити до смърт. Външно винаги бе успявала да запази професионално равнодушен вид, но в действителност изпитваше съжаление и гняв. Нямаше нищо лошо в това да проявиш съжаление; то помагаше да прикриеш ужаса и отвращението. Но гнева Катрин трупаше дълбоко в себе си. Един ден някой щеше да се изправи пред нея по време на процеса и да отговаря за проявената жестокост. Тогава тя щеше да си припомни изпитания гняв и да извлече от него сила и убеждение, че има право да поиска възмездие за причиненото зло. Сепна се и леко докосна рамото на Дейв.

— Тук нищо повече не можем да направим — каза тя. — Хайде да си отиваме.

*Областна болница
Санта Рита, 20:15*

Катрин и Дейв се отбиха да изпият по чаша кафе не само защото имаха нужда да се подкрепят след сцената на престъплението, но и за да оставят достатъчно време на хората на съдебния лекар да транспортират тялото. После тръгнаха към моргата. Когато пристигнаха, Морган Нелсън вече ги чакаше в стаята за ВИП.

— Кейти, Дейв, здравейте — каза той.

Единствен Морган Нелсън от познатите на Катрин я наричаше „Кейти“. Той беше почти шейсетгодишен, висок, леко прегърбен мъж с късо подстригана светла коса и очила с метални рамки, които го правеха да изглежда като добродушна бабичка. Сега имаше уморен и изнервен вид. „Нищо чудно“ — помисли Катрин. Нелсън рядко работеше по-малко от петнайсет часа, а понякога и повече — днес например работният му ден се бе проточил близо осемнайсет. Мъртъвците не му помагеха особено — никак не беше лесно местенето на техните неподвижни, тежки като олово тела.

— Докторе, потвърдиха ли самоличността му? — попита Дейв и посочи трупа на металната маса.

— Намерих рентгеновите снимки и медицинския му картон в компютъра на областната болница. Това е Патрик Джеймс Ханлън, четирийсет и шест годишен, неженен. Професия: промишлен дизайнер, има собствен кабинет в Еспаньола. Родителите му живеят в област Уестуд, Лос Анжелис. Хенри Чу се опитва да ги намери.

— Чу спомена, че са открили следи от проникване с взлом в къщата — каза Катрин. — Имаше ли някакви контузии или рани, характерни за нападение с цел обир?

— Вече казах на Хенри, че външно няма никакви следи — обясни Нелсън. — Разбира се, нищо не мога да кажа със сигурност, преди да съм го отворил.

— Не виждам никаква връзка — спокойно каза Гранц. — Като правило крадците не използват взривни устройства.

— Докторе, имаш ли представа от какво е било направено това устройство? — попита Катрин.

Нелсън вдигна рамене.

— Само мога да предполагам. Става въпрос за нещо, което развива висока температура. Никога няма да разберем какъв е бил носителят, тъй като всичко е унищожено от огъня. Бас държа обаче, че е било нещо съвсем елементарно, с лесно възпламеняващ се фитил и... дотук.

— Мислиш ли, че е било голямо и обемисто? — попита Катрин.

— Напротив — отговори той, — по-скоро нещо, което спокойно можеш да пренесеш в джоба на якето си.

— Безпокои ме начинът, по който беше завързан — замислено изрече Катрин. — Някак не пасва на обикновен обир или влизане с взлом.

Нелсън се усмихна:

— Мислех, че само аз съм го забелязал. Карай нататък, Кейти.

— Стори ми се, че е бил завързан за леглото по-скоро за удоволствие, отколкото по принуда — продължи тя.

— Искаш да кажеш, че е бил завързан от своя сексуален партньор, така ли? А след това оня го е зарязал с бомба на корема? — попита Дейв.

— Ако изключим принуда, посочи ми друга причина, поради която един мъж ще допусне да бъде завързан за леглото по този начин, и то гол — каза Нелсън.

— Но защо е решил да използва точно взривно устройство? — учуди се Катрин. — А след като стигнахме дотук, защо изобщо е било необходимо да го убива?

— Имал си е причина — отвърна Морган. — Просто засега не знаем каква. По всяка вероятност той добре е познавал убиеца.

Дейв го погледна изпитателно.

— Защо мислиш така?

— Защото в зависимост от това колко далеч са готови да стигнат участниците в този вид игри, садомазохизмът може да бъде много опасен — обясни Морган. — Затова партньорът трябва да е човек, на

когото имаш пълно доверие; някой, на когото можеш да разчиташ, че ще спре, когато болката стане непоносима.

— Според съседите на Ханлън той живеел сам. Садомазохизмът изисква участие на двама души: един, който причинява болка, и друг, който я понася — отбеляза Катрин. — Тогава, ако Морган е прав, той е познавал посетителя. Дейв, прегледай доклада на криминалистите и провери всички негови бележници, електронната му поща и изобщо всички контакти, които е поддържал по мрежата. Аз ще извадя съдебно разпореждане за проверка на телефона, факса, кредитните карти, банковите му сметки. Ако открием, че е ползвал сейф, ще претърсим и неговото съдържание.

Дейв кимна и записа всичко в бележника си.

— Докторе, значи вече разполагаш с медицинския му картон, така ли? — попита той. — Добре. Тогава аз се наемам да проверя дали има досие в полицията и ще накарам следователите да потърсят дали е бил задържан или глобяван за някакво нарушение, колкото и дребно да е. Може и да изскочи нещо оттам.

Катрин усети, че ѝ прилошава от умора. Все едно, че беше прочел мислите ѝ, Дейв се обърна към нея. „Хайде да си тръгваме“ — казваше погледът му. Тя кимна.

— Кога смяташ да направиш аутопсия на Ханлън, докторе? — попита Дейв.

Нелсън сви рамене.

— Ако всичко върви по план, в четвъртък. Иначе остава за петък. Искате ли да присъствате?

— Не — заяви Катрин, — но се налага.

Дейв изпрати Катрин до колата и я целуна за лека нощ.

— Когато се прибереш, целуни Ема вместо мен — заръча той.

— Докато се прибера, тя отдавна ще е заспала — тъжно каза Катрин.

— Няма значение. Все едно я целуни.

Изчака задните светлини на аудито да се скрият зад завоя и отново се върна в болницата. За своя най-голяма изненада още на рецепцията видя Рошел, жената на Джим Фийлд. Висока, със спортна фигура и облак от кестенява коса, която обрамчваше сърцевидното ѝ

лице, тя бе облечена в еднореден памучен блейзър и широк панталон. По тъмните сенки под очите ѝ си личеше, че е прекарала няколко безсънни нощи.

— Здравсти, Шел. Радвам се, че попаднах точно на тебе. — Той я прегърна. — Тъкмо смятах да ти се обадя.

Познаваха се отдавна. На сватбата ѝ с Джим Фийлд Дейв беше един от шаферите. Беше запомнил тази година — 1986, когато Тайсън стана шампион в тежка категория, а в лазурното небе на Флорида се разби „Чалънджър“. Колко бързо минаваше времето.

— Вече си тръгвах — каза тя. — Сутринта пак ще дойда с децата.

— Как беше тази вечер?

Рошел си пое дълбоко дъх, издиша и едва тогава отговори:

— Бяхме решили да осъществим едно пътуване до Кливланд, нали знаеш, че това е родният град на Джим. Да погостуваме на сестра му и на семейството ѝ, да покажем на децата музея на рокендрола. А сега... — Тя сви рамене.

— Пак можете да отидете. Нали го изписват след няколко дни.

— Така е. — Рошел отклони поглед. Широко поставените ѝ кафяви очи се навлажниха. — Непрекъснато повтаря, че с него е свършено. Не може сам да си дръпне дори ципа на панталоните.

Дейв кимна с разбиране. Познаваше няколко осакатени ченгета, млади момчета, останали без ръка или крак, а и от личен опит знаеше какви мисли се въртят в главата на Джим. Първоначалната реакция винаги бе паника. Изведнъж всичко ставаше непреодолимо трудно. Най-прости действия, за които никога не си се замислял — например завързване на връзките на обувките, закопчаване на риза, отваряне на бира — внезапно се превръщаха в основна цел на живота ти, която изисква пълна концентрация, или още по-лошо — нуждаеш се от помощ. Други умения трябваше да се усвоят отново, например каране на кола или писане на писмо. Фийлд беше добър тенисист и член на Олимпийския стрелкови отбор на полицията. Понякога преодоляваше стреса, като вдигаше тежести. Сега всичко това трябваше да почака, докато не се снабди с протеза и не се научи да си служи с нея. Но дори и тогава...

— Той е ченге, Дейв. И не знае какво друго би могъл да прави.

— Той и сега е ченге и винаги ще бъде — увери я Дейв. — Виж, искаш ли да поговоря с него?

— Дано да успееш — възкликна тя. — Изглежда, в момента аз не съм човекът, който е в състояние да му вдъхне онази увереност, от която има нужда. Струва ми се, че го вълнуват неща, за които би могъл да говори само с друг мъж, и то ченге.

— Може ли да те попитам нещо, Шел? Джим има ли... врагове? Да е споменавал пред теб нещо подобно?

Рошел изглеждаше озадачена.

— Врагове?

— Да е получавал някакви заплахи? Например анонимни писма, странни обаждания по телефона?

Тя поклати глава.

— Не съм забелязала нищо подобно. — Очите ѝ се разшириха. — Да не мислиш, че бомбата е била предназначена за Джим?

— Нищо не мисля, Шел. Просто проверявам всички възможности, нищо повече.

— Искаш да кажеш, Дейв, че престъпникът може да е някой, когото Джим е изпратил на топло?

— И това е възможно. В момента проверяваме всичките му стари дела. Подсъдими, затворници, освободени под гаранция, дори заподозрени в текущите разследвания.

— Зная, че някои от тях са били... лоши хора. Онези, които той е изпратил в затвора. Но все още не мога да повярвам, че някой от тях е могъл да извърши... това.

— И все пак някой го е направил.

Рошел Фийлд потрепери, като че ли изведнъж ѝ стана студено.

— Шел, а ти как си? — попита Гранц. — Имаш ли с кого да поговориш?

Тя поклати глава.

— Дейв, не съм от хората, които вярват, че ако споделят болката си с някого, тя ще мине като главоболие. Но се старая да се справя. Всичко ще бъде наред.

— Никога не съм се съмнявал.

— По телевизията чух, че е имало още един взрив — каза Рошел. — Свързан ли е с нашия случай? — Тя кимна към стаята, в която лежеше съпругът ѝ.

— Засега нямаме основание да мислим така — отвърна Дейв. — Там ситуацията е малко по-различна. Самоцелно запалително устройство.

— Какво може да накара един човек да извърши нещо толкова ужасно? — възмути се тя. — Толкова отвратително, съсипващо.

— За съжаление не мога да ти отговоря — каза Дейв. — Работата е там, че причината никога не е една и съща. В едни случаи някой е решил да уреди стари сметки или да изрази недоволство; в други случаи може да става дума за политически протест или група отчаяни хора смятат по този начин да привлекат вниманието на света към собствените си проблеми.

— Защо бомбите никога не улучват лошите, Дейв? — възкликна Рошел. — Защо винаги убиват или осакатяват невинни хора? По дяволите, защо Джим не беше счетоводител или музикант? Каквото и да е, само не ченге.

На този въпрос нямаше отговор.

— Как го приеха децата? — попита Дейв.

— Трейси е добре. За едно четиригодишно дете подобно събитие няма реално значение. Тя мисли, че татко просто е катастрофирал. Но Кларк...

Кларк беше шестгодишен. Баща му беше неговият кумир. Дейв си спомни как веднъж, когато беше у тях на гости, случайно спомена, че климатичната инсталация в дома му се е повредила. Тогава малкият Кларк, красиво момченце с блестяща тъмна коса и ярки кафяви очи, го дръпна, за ръкава и каза:

— Дейв, татко ще ти покаже как да я поправиш. — После гордо добави: — Татко може всичко.

— Ако мислиш, че има смисъл, в неделя мога да се отбия у вас и да поговоря с него.

— Той ще се зарадва. Нали и ти си един от неговите герои. Освен това знае, че с Джим сте приятели.

— Шел, утре трябва да ставам рано — каза Дейв. — Най-добре да отида да се обадя на Джим.

Рошел кимна с разбиране.

— Благодаря ти, Дейв. Много ти благодаря за всичко.

— До неделя тогава — каза той.

Стаята на Джим Фийлд приличаше на всяка друга болнична стая: обичайните стерилни тръбни мебели, идеално опънати чаршафи, електронни монитори, система за венозно вливане на медикаменти. Фийлд вдигна глава, когато чу стъпките на Дейв. Лежеше с безизразно лице и беше трудно да се каже какво чувства. Очите му се присвиха недружелюбно.

— Как си, Джим? — попита Гранц.

Фийлд издаде нечленоразделен звук, изразяващ нетърпение.

— Аз ли? Никога не съм бил по-добре. След като останах без ръка, животът ми най-после се осмисли.

— Джим, не е настъпил краят на света. Сега правят протези, които изглеждат като истински...

— Престани с тези глупости, Дейв — задъха се от яд той. — Достатъчно ми е неприятно да лежа по цели дни и да си представям какво още никога няма да мога да правя. Не е необходимо да ми се явяваш в ролята на майка Тереза.

— Виж какво, в момента караш труден период — каза Дейв. — Но трудните периоди рано или късно си отиват и остават само белезите на повърхността. Никой не го знае по-добре от мене.

Той посочи белега, който пресичаше лявата му буза. На лицето на Фийлд веднага се появи израз на разкаяние.

— О, по дяволите! Извинявай, Дейв... Просто напоследък непрекъснато си мисля: нима през всичките тези години съм се пребивал от работа само за да завърша като книжен плъх в някоя канцелария и да попълвам документи? Даже с това не съм сигурен дали ще се справя. Ами ако ме пенсионира по инвалидност? Нищо не мога да правя, освен да бъда ченге, Дейв.

— Засега никой не е казал, че иска да се отърве от тебе. Всички питат кога най-после ще престанеш да се търкаляш в леглото и ще се върнеш на работа.

— Ами, само така си приказваш. След като си толкова умен, можеш ли да ми обясниш как ще играя бейзбол със сина си? Господи Исусе, Дейв, та аз изобщо не зная какво ще правя отсега нататък, нито как ще го правя! Непрекъснато се чудя защо се случи точно на мен? Защо, мамка му, трябваше точно аз да пострадам?

— Погледни и от добрата страна — тихо каза Гранц. — Като нищо можеше да си мъртъв.

— Знаеш ли какво ще ти кажа? Адски ми се иска да бях мъртъв — горчиво изрече Фийлд. — Отначало исках да умра. После друга мисъл не ми излизаше от главата: защо аз? Защо ми трябваше да пипам онзи шибан пакет?

— Катрин каза, че бил адресиран до Белкър.

— Точно така. Беше написано само неговото име: „Да се предаде лично на г-н Мартин Белкър“.

— Помниш ли как беше запечатан?

— Вече казах на момчетата от отдела за бомбени атентати. Беше увит в кафява хартия, запечатан със скоч.

— Лек ли беше или тежък?

— Като видеокасета. Значи не повече от двеста и петдесет грама.

— Но нямаш представа откога е бил в залата?

Фийлд вдигна рамене.

— Когато влязохме, вече беше там. Вероятно съдебната зала е била отключена поне преди един час? Всеки е могъл да влезе и да го остави. Ако бях на мястото на онзи човек и познавах порядките в съда, щях да отида още в девет, когато отключват залата, и да почакам хората от охраната да отидат за кафе или до тоалетната. Цялата работа нямаше да ми отнеме повече от три-четири секунди.

— Кога те изписват?

— Казаха най-късно след три дни. Какво става със случая Хъдсън?

— Назначиха ме на твое място. От тази сутрин процесът е в ход. Сега вече трябваше да преглеждам докладите. Чака ме дълга нощ.

Фийлд кимна.

— Хайде, отивай си. Аз съм добре.

Но когато Дейв се обърна към вратата, той попита с рязък тон:

— Защо все пак го правим, Дейв? Защо ченгета като нас отиват на работа всеки ден, всяка седмица и излагат живота си на опасност? Защо не се откажем?

— Наистина ли не знаеш защо, или те интересува моето мнение по въпроса?

— Ти самият... за малко да те убият. Въпреки това отново се върна на улицата.

— Такава ми е работата — отвърна Дейв. — И аз си я харесвам.

— Но дали това е достатъчно?

— Може би има още нещо. Може би го правим, защото ни е добре така. Всичко е толкова просто. Знаем кои са добрите, кои са лошите, а ние се стараем да възстановим равновесието.

— Бих искал и аз да съм толкова... убеден, че успяваме.

— Единственото, в което съм убеден, е, че няма нищо сигурно — каза Дейв. — Виж, Джим, трябва да тръгвам. Имаш ли нужда от нещо?

— Погрижи се за Шел. Моля те, Дейв. А също и за децата. Гледай да им помогнеш с каквото можеш. Особено на Кларк.

— Естествено — обеща Гранц. — И, виж какво, пак ще дойда. Ще ми трябва помощта ти по случая Хъдсън, а Катрин има нужда от следовател.

— Винаги на твое разположение — каза Фийлд. Гласът му изведнъж бе станал сънлив и Дейв си спомни времето, когато самият той лежеше в болницата: противоречивите чувства, с които се бореше, депресията, нетърпението, с което очакваше посетителите, а после беше доволен, че си тръгват.

— До скоро — каза той. Фийлд не отговори.

Върховен съд, отдел №8

Сряда, 21 юни, 10:00

След краткото съвещание при съдия Уудс преди изслушването на свидетелските показания Катрин помоли да се забрани на медиите да снимат с видеокамери или фотоапарати, както и да се съобщават имената на жертвите, които щяха да дават показания пред съда.

— Ваша чест — възрази Мартин Белкър, — това искане е изключително несправедливо. Клиентът ми вече бе сниман неколkokратно и медиите разпространиха неговото име. Тези жени...

Съдия Уудс го прекъсна с вдигане на ръка:

— Са жертви и заслужават да получат съдебна защита, господин Белкър. Госпожа Маккей изтъкна сериозни основания. Правосъдието не е заинтересовано свидетелките да бъдат подложени на подобен тормоз. Смятам да приема предложението на госпожа Маккей и да наложа забрана върху разкриването на тяхната самоличност.

Белкър мрачно се усмихна и бавно, с отпуснати рамене се върна на мястото си. „Не че загуби нещо — помисли Катрин, — просто не му е приятно, че аз се наложих.“ Върна се на своята маса точно когато Крис Тайлър въведе първата свидетелка на обвинението, Виктория Митън, и с половин ухо изслуша как съдебната чиновничка Кати Радина ѝ прочете думите на клетвата.

— ... Кълнете ли се да говорите истината, цялата истина и нищо друго освен истината, с Божията помощ? — монотонно завърши служителката.

— Кълна се — каза Виктория Митън. Средна на ръст, тя беше облечена в строго черно сако, бледожълта блуза и дълга черна пола. Имаше много бяла кожа, а правата черна коса и пълните устни правеха иначе обикновеното ѝ лице да изглежда почти красиво. Съдебната чиновничка я заведе до свидетелската скамейка, тя седна и неспокойно се размърда на мястото си.

— Кажете как се казвате и ако обичате, продиктувайте фамилията си по букви.

— Виктория Митън, М-и-т-ъ-н.

Съдия Уудс погледна към масата на обвинението и Катрин стана. Съзнателно се отправи към най-отдалечения край на преградата, която отделяше ложата на съдебните заседатели. Бе изключително важно те да чуят точно какво ще каже жертвата, а тя да се обърне директно към тях. Правилно проведенният разпит имаше за цел да се обяснят фактите на съдебните заседатели с ясни и прости думи, а историята да се разкаже от начало до край. По време на всеки процес Катрин се превръщаше в разказвач, а свидетелите на обвинението бяха страниците и главите на нейната книга.

— Виктория, омъжена ли си?

Младата жена поклати глава отрицателно.

— Откакто майка ми почина, живея сама.

— На колко години си? — попита Катрин.

— На двайсет и осем.

— Вярно ли е, че никога не си имала продължителна романтична връзка?

Виктория Митън кимна.

— Аз... майка ми беше инвалид и аз се грижех за нея. Не ми оставаше много време за... други неща.

— Кога почина майка ти?

— През януари тази година.

— Вярно ли е, че след смъртта на майка си — продължи прокурорката — ти си започнала да се интересуваш от обяви за запознанства?

— Когато мама си отиде, се почувствах много самотна. Имах малко истински приятели. И ми се стори, че е... напълно безопасно.

— Това ли е обявата, на която си отговорила, Виктория? — попита Катрин и ѝ подаде вестник, заведен като „веществено доказателство на обвинението № 5“. — Имам предвид обявата, очертана с червено?

Свидетелката взе чантичката си и извади очила за четене. Сложи ги, погледна вестника и кимна:

— Да, това е.

— Виктория, би ли прочела обявата на глас, за да я чуят съдебните заседатели?

По време на прекия разпит, воден от страната, призовава свидетеля, той се превръщаше в централен персонаж на събитията. Опитният обвинител насочваше разказа в желаната от него посока, поставяше ударенията и препинателните знаци, но винаги оставаше в сянка.

— „Ако сте между двайсет и пет и трийсетгодишна и търсите романтична връзка, разбиране и приятно прекарване — с ясен глас прочете Виктория Митън, — ако търсите човек с чувство за хумор и винаги готов да ви се притече на помощ, отговорете на тази обява, като приложите снимката си. Адрес: пощенска кутия ПЗ №2245.“

— Това ли беше първата обява, на която отговори?

— Да.

— Какво те привлече в нея?

— Мислех си, че... Последната част. Обещанието за подкрепа в труден момент. Прозвуча ми толкова искрено. Стори ми се, че който е написал тези думи, наистина трябва да е много внимателен и мил човек.

— Значи реши да отговориш на обявата. Как точно отговори?

— Написах кратка бележка до пощенската кутия, като посочих първото си име и номера на телефона. Не споменах фамилията си, а тъй като телефонът ми го няма в телефонния указател, стори ми се напълно безопасно.

— Разбирам. Какво се случи по-нататък?

— След няколко дни ми се обади по телефона. — Откакто бе седнала на свидетелската скамейка, жената нито веднъж не бе погледнала към обвиняемия. — Обади се той. Ричард Хъдсън.

— Виктория, би ли идентифицирала Ричард Хъдсън пред съдебните заседатели?

Мъчително, сякаш изпитваше силна болка, Виктория Митън се обърна, за пръв път погледна Хъдсън и го посочи.

— Той беше. Мъжът, който седи ей там.

— Запишете в протокола, че свидетелката е идентифицирала обвиняемия Ричард Хъдсън — помоли Катрин. Отсега нататък тя повече нямаше да го споменава по име, а само като „обвиняемия“.

— Издавам нареждане да се включи в протокола, че свидетелката е посочила обвиняемия Ричард Хъдсън — потвърди съдия Уудс.

Катрин отново насочи вниманието си към свидетелката.

— И така обвиняемият ти се обади. Какво стана после, Виктория?

— Той — Ричард Хъдсън — предложи да се срещнем някоя вечер в сладкарницата на специализирания магазин за кафе на Меркадо Стрийт в Санта Рита.

— И ти се съгласи?

— Точно така. — Изразът на лицето ѝ ясно показваше колко съжالياва, че не е отказала срещата.

— И какво се случи, когато се срещнахте?

— Помислих си, че е много симпатичен. Учтив, приятен. Помислих си, че е... истински джентълмен. — Тя се изчерви. — Разговаряхме за всичко. За телевизионни предавания, които и двамата харесвахме. За книги, за филми. После той ме изпрати с колата си до вкъщи. Договорихме се след няколко дни пак да се срещнем. Втория път отидохме в пицария в Еспаньола.

— Виктория, какво ти разказа обвиняемият за себе си?

— Каза, че работи като системен анализатор в компютърна компания горе, на хълма — отговори тя.

— Под „горе, на хълма“ сигурно имаш предвид Силициевата долина?

— Да. Извинявайте. В околностите на Сан Хосе.

— Няма нищо, не е необходимо да се извиняваш. Чудесно се справяш. Каза ли ти още нещо?

— Каза ми, че е бил женен, но в момента бил разведен и нямал деца. Заяви, че пуснал обява във вестника, защото му омръзнало да бъде сам, но се отвращавал от баровете за самотници. Стори ми се, че е срамежлив човек, и му повярвах. Каза, че искал запознанство с приятна жена и — нали разбирате — сериозна връзка.

— И ти се съгласи отново да се срещнете?

Тя кимна.

— До края на седмицата се срещнахме още няколко пъти след работа. Мислех, че той е... нали разбирате, привлекателен мъж. Интелигентен. Каза, че му е много приятно с мен, че ме харесва...

— На определен етап вашите отношения с обвиняемия претърпяха ли някакви промени? — попита Катрин.

— Да.

— В какъв смисъл?

— Той ме покани в дома си на вечеря.

— Ти прие ли?

— Да. Искях да отида. Искях да видя къде живее. И... аз наистина го харесвах.

— Тогава мислеше ли, че си влюбена в обвиняемия? — Катрин се постара въпросът ѝ да прозвучи учтиво, но настойчиво.

Виктория Митън вдигна поглед към тавана, за да спре сълзите си. Преглътна мъчително, кимна и свали очилата си, след което ги прибра в чантичката си.

— Да — почти беззвучно произнесе тя.

— Виктория, зная колко ти е трудно, но може ли да говориш малко по-високо, за да те чуват съдебните заседатели? — подкани я Катрин.

Тогава тя произнесе малко по-високо:

— Да.

— Разкажи какво се случи първата вечер, когато отиде в дома на обвиняемия.

— Отидох в апартамента му в Мишън Хайтс. Беше добре обзаведен, имаше много книги, компактдискове. Направи ми впечатление колко е чисто и подредено. Не знаех, че един мъж може да поддържа дома си толкова чист. — Тази забележка предизвика тих смях сред публиката. — Пихме шампанско. Вечерята беше прекрасна: раци, различни видове френски сирена, френски хляб. Каза, че това е любимият му хляб за специални гости.

— Обвиняемият предложи ли ти да правите любов?

— След вечерята се преместихме на дивана. Започнахме да се целуваме и... нали разбирате? Той каза, че съм много съблазнителна, и иска да докосва тялото ми. Аз... също го исках. Всъщност няха истински... опит с мъжете. Но все пак знаех, че... Казах му да използва презерватив.

— Ти ли предложи да се използва презерватив?

— Да. Знаех, че иначе е опасно да се прави секс. — При тези думи гласът ѝ ѝ изневери.

— Виктория, това е много важно — меко изрече Катрин. — Ти го помоли да използва презерватив, а той отказа, така ли?

Виктория Митън поклати глава.

— Не, не беше точно така... Всъщност той не отказа. Просто ми обясни, че това не било проблем. Беше много настойчив, много искрен. Увери ме, че съм единствената жена, към която е имал сериозни намерения. „От години живея като монах — каза ми той и си спомням, че и двамата се засмяхме. След това добави: — Виктория, ако се страхуваш от СПИН, безсмислено е. Повярвай ми, няма причина. Преди няколко месеца се наложи да ме оперират и тогава ми направиха тест. Беше отрицателен.“

— Какво стана после?

— Пийнахме още вино и си поговорихме. После ние... правихме любов.

— Къде точно правихте любов?

Лицето на Виктория Митън пламна.

— Направо там, на дивана в хола.

— Разбирам. И още веднъж искам да попитам: обвиняемият използва ли презерватив?

— Не, не използва.

— Това ли беше единственият случай, когато си имала сексуален контакт с обвиняемия?

— Не. Започнахме да се срещаме по два пъти седмично. Той винаги настояваше... да го правим.

— Колко време продължиха отношенията ви?

— Три седмици.

— И какво се случи след това?

— Един ден се прибрах от работа и... Бях сложила вода за чай, когато телефонът иззвъня. Обаждаше се той, Ричард.

Тя отново погледна нагоре и мъчително преглътна.

— Спокойно, ще те изчакам да се съвземеш, Виктория — тихо каза Катрин. — Зная колко е мъчителен за тебе този разговор.

Свидетелката извади от чантата си кърпичка и си издуха носа.

— Извинявайте — каза.

— Ти за нищо не трябва да се извиняваш, Виктория — твърдо заяви прокурорката, като преднамерено подчерта личното

местоимение. — Какво каза обвиняемият, когато ти се обади онази вечер?

Съдебните заседатели погледнаха свидетелката, която се прокашля, преди да продължи:

— Той каза само: „Обаждам се да ти кажа, че имам СПИН. Не е зле да се изследваш“.

Катрин забеляза как неколцина съдебни заседатели въздъхнаха и тайно погледнаха към обвиняемия, който все така безстрастно наблюдаваше Виктория Митън. Тя отново се обърна към младата жена на свидетелската скамейка.

— Виктория, а ти какво му отговори?

— Не знаех какво да кажа. Загубих ума и дума. Не можех да повярвам на ушите си. Но... накрая все пак попитах: „Но ти сигурно си го знаел и преди. Как можа да излъжеш за нещо толкова важно?“.

— А той какво отговори?

— Той каза: „Не съм виновен, че си толкова глупава и наивна“.

— Казал е, че не е виновен за това, че ти си глупава, така ли? — повтори Катрин и погледна съдебните заседатели. — А ти как реагира на думите му?

— Поисках да се видим и да поговорим, но той отказа и заяви, че не желае да ме вижда повече. Никога. Аз пак помолих, казах му, че имам нужда от помощта му.

— Помолила си обвиняемия за помощ. И какъв беше неговият отговор?

— Каза ми да се обърна за помощ към „Жълтата книга“ и затвори.

И още веднъж Катрин чу как някой от съдебните заседатели въздъхна потресен.

— Опитал ли отново да се свържеш с обвиняемия?

— Да. Около десетина пъти опитвах да му се обадя по телефона, но винаги отговаряше телефонният секретар. Тогава отидох до дома му. Не знаех дали си е бил вкъщи, но никой не ми отвори.

— Какво изпитваше, след като получи това съобщение и не успя да се свържеш с обвиняемия?

— Имах чувството, че ще се побъркам от ужас. Нямах представа нито какво да правя, нито към кого да се обърна. Бях напълно...

отчаяна. Цяла седмица плаках. Не можех да повярвам, че това, което ми е казал, е истина.

— И какво направи след това?

— Обадох се на лекаря си. Той ми каза, че напоследък имало някакъв нов тест, с който можело да се определи дали в слюнката ти се съдържат антитела на вируса на СПИН. Не бил сигурен като кръвната проба, но поне щяло да стане ясно дали имам нужда от кръвна проба.

— Ти подложи ли се на този тест?

Виктория Митън унило кимна.

— Да.

— И какъв беше резултатът? — И Катрин, и съдебните заседатели предварително знаеха отговора на този въпрос, но трябваше да го чуят лично от нея.

— Беше положителен.

— Под положителен разбираш, че тестът е доказал наличие на вируса на СПИН в твоята слюнка?

— Да.

Сега вече в заседателната зала настъпи пълна тишина. Никой не помръдваше.

— Какво се случи по-нататък?

Очите на Виктория Митън се напълниха със сълзи.

— Лекарят ми назначи кръвна проба. Преди няколко дни получих резултатите. Аз съм серопозитивна.

Катрин остави думите на Виктория Митън да тегнат във въздуха известно време. Зад гърба ѝ някой от съдебните заседатели отново въздъхна дълбоко.

— Благодаря ти, Виктория. — Вдигна поглед към съдията. — Ваша чест, засега нямам повече въпроси към свидетелката.

— Господин Белкър? — подкани защитата Уудс.

— Благодаря, ваша чест — обади се той. Нарочно се забави, преди да стане от мястото си, след това замислено обхвана с длани главата си и без да отделя поглед от пода, тръгна към свидетелската скамейка. Катрин, която много пъти беше наблюдавала това изпълнение, знаеше, че позата на Белкър бе добре отрететирана. Но съдебните заседатели, естествено, нямаше откъде да го знаят. За тях той беше дълбоко съсредоточен човек, който внимателно обмисляше

въпросите, които искаше да зададе на свидетелката. А той искаше да остави у тях точно това впечатление.

— Госпожице Митън — произнесе той накрая, — имам към вас само няколко въпроса, но те са много важни. Ако не ги разберете, много ви моля да ми кажете и аз ще ги повтора. Съгласна ли сте?

— Да, господине — отвърна Виктория Митън и неспокойно се размърда на мястото си.

— Госпожице Митън, преди малко — ако правилно съм ви разбрал — вие споменахте, че никога не сте имали продължителна любовна връзка с човек от противоположния пол, така ли?

— Да.

— Никога ли?

— Никога. Майка ми...

— Госпожице Митън, не е необходимо да пояснявате отговорите си. Ако обичате, отговаряйте на въпросите ми само с „да“ или „не“. Когато имам нужда от пояснения, аз ще ви кажа. Сега повтарям: имали ли сте сексуални контакти с друг мъж освен с господин Хъдсън?

— Ваша чест, възразявам! Въпросът няма отношение към делото! — бързо скочи на крака Катрин.

Уудс се намръщи и премести поглед от нея към Белкър и обратно.

— Приближете се — нареди им той.

Катрин и Белкър веднага отидоха до масата.

— Какво искате да постигнете с този въпрос, господин Белкър? — попита той с приглушен глас, за да не чуят съдебните заседатели.

— Ваша чест, държавата обвинява клиента ми, че преднамерено е заразил свидетелката с вируса на СПИН. Естествено ние сме длъжни да установим дали тя е имала сексуални контакти — особено без предпазни средства — и с други мъже.

Катрин бързо възрази:

— Ваша чест, американският народ обвинява подсъдимия в опит за убийство. Адвокатът на защитата много добре знае, че е без значение дали неговият клиент действително е заразил свидетелката. При опит за убийство обвинението не е длъжно да докаже успешно осъществяване на престъплението. Достатъчно е да докажем, че той съзнателно е направил опит да я зарази.

Вертикалната бръчка на челото на Уудс стана още по-дълбока.

— Благодаря ви за изнесената лекция по наказателно право, госпожо Маккей, но смятам да разреша на защитата да зададе въпроса си. Върнете се на местата си — каза той и им направи знак да се оттеглят.

— Възражението не се приема — обяви той. — Продължавайте, господин Белкър.

Адвокатът кимна и отново се изправи срещу свидетелката.

— Искате ли да повтора въпроса си, госпожице Митън? — попита той.

— Не мога да... — Младата жена размаха ръце и измъчено погледна към Катрин.

— Отговорете на въпроса, госпожице Митън — подкани я съдията, но без излишна строгост.

— Отново ще ви попитам — каза Белкър, без да се смущава. — Ричард Хъдсън единственият мъж ли е, с когото сте имали сексуален контакт?

— Не.

— Значи е имало и други?

— Да.

— Колко?

— Едно момче в гимназията. И още един човек.

— Кога е бил... този, последният контакт?

— Преди две... не, преди три години.

— Значи преди три години вие сте имали сексуален контакт с мъж, госпожице Митън?

— Аз... Да.

— Казахте, че преди да осъществите сексуален контакт с господин Хъдсън, сте го помолили да използва презерватив, вярно ли е?

Катрин неодобрително поклати глава. Защитата често прибягваше до изтърканата тактика с рязката промяна на темата, предназначена за объркване на свидетеля. Лошото бе, че тя често водеше до желания резултат.

— Да.

— И какво точно ви отговори той, когато го помолихте да си сложи презерватив? Каза ли: „Не, няма да използвам презерватив“?

— Аз... Не помня точно какво ми каза... не помня думите му. Но заяви, че не е необходимо, тъй като не бил серопозитивен.

Свидетелката явно се чувстваше неудобно да говори на тази тема и Белкър го забеляза.

— И вие му повярвахте? — с подчертано недоверие попита той. — Вие настояхте ли да използва презерватив? Помолихте ли го повече от един път?

Катрин стана.

— Възраждам, ваша чест. Защитата зададе на свидетелката няколко въпроса едновременно. На кой от тях трябва да отговори?

— Веднага ще перифразирам въпроса си, ваша чест — ловко се намеси Белкър, преди съдията да успее да приеме възражението. Той вече бе постигнал желания ефект. — Госпожице Митън, по времето, когато сте правили секс с господин Хъдсън, вие знаехте ли, че вирусът на СПИН се предава по полов път, ако не се вземат мерки?

Свидетелката заекна:

— Да, но...

— Моля ви, ако е възможно, отговорете на въпроса ми само с „да“ или „не“. — Катрин усети, че Белкър е направил силно впечатление с този начин на задаване на въпроси, и явно е доволен от успеха си. — Следователно, въпреки че сте осъзнавали опасността да се заразите със СПИН, вие сте се съгласили на сексуални контакти с господин Хъдсън, и то неведнъж, а няколко пъти без предпазни средства, вярно ли е?

— Вие не разбирате. Той беше много настойчив, а аз...

— Благодаря — рязко я прекъсна той. — Друг път молили ли сте го да използва презерватив?

— Не. Усетих, че това го дразни. Повече не сме говорили на тази тема.

— А обсъждали ли сте някога въпроса за използване на презерватив с някой от предишните ви сексуални партньори, за които споменахте, а именно в гимназията и преди три години? — попита Белкър, като отново бързо смени темата.

— Не, ние никога... Аз никога...

— Добре. Значи в много други случаи вие също сте поели риска да се заразите със СПИН, като сте правили секс без предпазни средства, точно както сте постъпили и с моя клиент. Вярно ли е?

— Възразявам! — Катрин скочи на крака. — Ако адвокатът на защитата смята да задава въпроси и сам да си отговаря, той няма нужда от присъствието на свидетелката.

— Съжалявам, ваша чест.

В думите му обаче нямаше и следа от разкаяние. Белкър не съжаляваше за поведението си и самодоволната му усмивка бе ярко доказателство за това. Той се обърна церемониално, върна се при масата на защитата, взе си бележника и замислено го разлиства в течение на цяла минута. Тя разбираше, че това също е добре обмислен театър в чест на съдебните заседатели. Той много добре знаеше какъв ефект иска да постигне. Върна се и отново застана пред свидетелката.

— Имам само още няколко въпроса, госпожице Митън. Сега ви моля много внимателно да обмислите отговора си. Напълно ли сте сигурна, че именно вие сте повдигнали въпроса за презерватива, преди да установите сексуален контакт с господин Хъдсън? Като се имат предвид предишните ви похождения...

— Ваша чест! — Катрин отново се изправи на крака.

— Съжалявам, ваша чест. — И отново бе ясно, че Белкър изобщо не съжалява. — Като се има предвид, че при предишните си сексуални отношения вие никога не сте повдигали въпроса за използването на предпазни средства, нима не е възможно да допуснем, че господин Хъдсън е бил този, който е предложил да се използва презерватив, но вие, жадна за секс, не сте искали да чакате?

Поразена от представянето на нещата по този начин, Виктория Митън не бе способна да произнесе и дума, а само гледаше Белкър. Катрин се изправи да направи възражение, но съдия Уудс я спря с предупредително вдигната ръка.

— Отхвърля се — каза той още преди да е проговорила. — Отговорете на въпроса, госпожице Митън.

— Възможно е. Не мога да си спомня със сигурност. — Гласът ѝ прозвуча като шепот.

Сега Мартин Белкър продължи много по-любезно:

— Госпожице Митън, трябва да говорите по-високо, така че всички да ви чуват. Отново ви питам: възможно ли е Ричард Хъдсън да е предложил да използва презерватив, а вие да сте предпочели да се откажете от предпазни средства, тъй като не сте имали търпение?

Настъпи пълна тишина. Всички погледи в залата бяха насочени към Виктория Митън в очакване на отговора ѝ.

— Възможно е, но мисля, че не беше така — отговори тя, този път достатъчно високо.

— Нямам повече въпроси, ваша чест. — Белкър се обърна и бавно тръгна към мястото си, като тъжно поклащаше глава, сякаш не можеше да повярва на ушите си. В залата се разнесе тих шепот, тъй като хората се опитваха да си съставят мнение за това, което бяха чули. Катрин бързо стана. Веднага трябваше да намери начин да поправи впечатлението, което бе постигнал Белкър.

— Госпожо Маккей, вероятно след кръстосания разпит на защитата имате допълнителни въпроси към свидетелката? — усмихна се съдия Уудс, тъй като отговорът бе очевиден.

— Да, ваша чест. Виктория, ти каза пред съдебните заседатели, че преди две или три години си имала сексуален контакт с друг мъж. Мислиш ли, че има вероятност той да те е заразил със СПИН?

— Не, изключено да е бил той — веднага отговори свидетелката.

— Моля те, обясни на съда, откъде си толкова сигурна?

— Възраждавам, обвинението подсказва извода — обади се Белкър.

— Тогава ще попитам по друг начин — съгласи се Катрин. — Колко време продължи тази връзка, Виктория?

— Беше... Случи се само веднъж. През лятото на 1993 година.

— Можеш ли да ни кажеш кой беше този човек, Виктория?

— Той беше приятел на майка ми. — От притеснение тя почти прошепна отговора, но въпреки това всички го чуха.

— На каква възраст беше?

— Трябва ли да отговоря на този въпрос? — Съдията потвърди с кимване. — Той беше на петдесет и девет години. Неговата съпруга и майка ми бяха близки приятелки.

— Знаеш ли колко години е бил женен?

— Да, той ми каза. От трийсет и пет години.

— И какво се случи през лятото на деветдесет и трета?

— Жена му почина. Той дойде у нас да види майка ми и да ни съобщи за смъртта ѝ. Майка ми вече беше тежко болна. Той беше много нещастен. — Тя поклати глава. — Много.

— Ваша чест — протестира Белкър, — може ли да попитам каква връзка има всичко това с делото?

— Госпожо Маккей — обърна се съдия Уудс към Катрин. — Ще ни дадете ли някакво обяснение?

— Само още няколко въпроса, ваша чест — отвърна тя. — А сега, Виктория, спомняш ли си какво точно се случи, когато този човек дойде в дома ви?

— Да. Той беше много разстроен и ми стана мъчно за него. Непрекъснато плачеше. За Алис. За жена си. Без да влагам нещо повече от съчувствие, аз просто го прегърнах и започнах да го утешавам като малко дете. Тогава... прегръдката се превърна в нещо съвсем различно. Помислих си, че не е толкова важно. Допуснах да се случи. Беше просто... един вид утешение. Наистина.

— След това случвало ли се е и друг път?

— Не.

— Следователно единственият ти сексуален опит през последните десет години — ако не броим връзката ти с обвиняемия — е този, за който току-що ни разказа, с човек, който е имал повече от трийсетгодишен щастлив брак?

— Да.

— Благодаря ти, Виктория. Нямам повече въпроси.

— Господин Белкър? — обърна се съдията към защитата.

Той завъртя отрицателно глава.

— Нямам въпроси.

— Свидетелката е свободна — обяви съдия Уудс. — Госпожице Митън, можете да слезете от свидетелската скамейка. — След това вдигна поглед към часовника и кимна. — Сега е единайсет и четирийсет и четири минути — каза той. — Предлагам да направим прекъсване за обяд. Дами и господа съдебни заседатели, припомням ви вашето задължение да не обсъждате делото. Съдът отново ще се събере на заседание в два часа.

— Станете! — извика съдебният пристав.

Съдия Уудс се оттегли в кабинета си, а репортерите, които бяха допуснати в съдебната зала, почти се сбиха на изхода в желанието си час по-скоро да се доберат до своите камери и микрофони. Без да обръща внимание на настъпилата суматоха, Катрин се приближи до свидетелската скамейка, където Виктория Митън продължаваше да

седи и да се взира в пода. Когато чу стъпките на Катрин, тя вдигна към нея очи. Момичето плачеше.

— Виктория, съжалявам — каза прокурорката и я хвана за ръката. — Зная колко ти беше трудно.

— Вие не сте виновна. Бяхте ме предупредили за него — отвърна Виктория и поклати глава. — Просто... не очаквах, че... той е... чак толкова страшен.

— Искаш ли чай? — попита Катрин. — Можем да слезем долу и да...

Свидетелката рязко тръсна глава.

— Искам да се прибера вкъщи. Искам да отида някъде по-далеч от това място.

— Отвън чака кола, която ще те закара у вас — каза Катрин. — Инспектор Гранц ще дойде да те преведе покрай репортерите. Всичко ще се оправи.

„Поне се надявам“ — помисли си, когато Дейв изведе момичето от залата. Обърна се и погледна Мартин Белкър. Той почувства погледа ѝ и злобно се ухили, а светлината проблесна в очилата му. След малко Дейв Гранц се върна и отиде при нея.

— Искаш ли да хапнем по един сандвич? — попита той. — Ей, ама ти наистина се ядоса.

— Нищо ми няма. — Тя се постара да преодолее раздразнението си. — Да, един сандвич никак няма да ми се отрази зле. Нали ти черпиш?

Дейв се усмихна с обич и възхитено кимна.

— А ти никога не падаш по гръб, нали?

— Да — съгласи се Катрин. — Никога.

Докато произнасяше тези думи, не сваляше очи от Мартин Белкър.

Над масата имаше подвижна поставка за лампа, която позволяваше на трите крушки по сто вата да се въртят във всички посоки. В момента те бяха нагласени така, че да осветяват всички части на стаята с безмилостна и заслепяваща бяла светлина. По стъклената повърхност на бутилките, сложени на масата, се виждаха ярки отблясъци. Съставните части на бомбата със забавено действие бяха акуратно подредени. Но първо трябваше да се свърши подготвителната работа.

— Колко си умен само! — възхити се Ейнджъл.

— Ами — възрази той. — Всичко е много просто.

И това беше самата истина — никак не беше сложно да изработиш една бомба. Затова не бе необходимо да имаш научна степен по химия; всяко десетгодишно дете би могло да се справи с тази задача. Е, не чак десетгодишно дете, но поне всеки достатъчно предпазлив средно интелигентен човек. Предпазливостта и интелектът бяха много важни и накрая, при екзекуцията. Ейнджъл се усмихна доволно.

— Ще страда ли?

— О, да — отговори той. — Мога да ти обещаая, че много ще страда.

Отстрани сигурно изглеждаше, че онези хора са станали жертва на ексцентрично отмъщение, но в действителност ставаше въпрос за нещо много по-сериозно. Всеки един от тях беше извършил предателство спрямо даровете на красотата и насладата, получени от Ейнджъл. Всеки от тях беше омърсил нещо много красиво и незаменимо и трябваше да си плати. Ето истинската причина за бомбите. Това бе пречистване с огън, който поглъщаше тялото и поставяше върху него своя печат.

Тази бомба бе предназначена за Питър, на чието въображение би могъл да завиди и маркиз Дьо Сад. Питър, с неговите метални скоби и горещи игли, измамен и напълно безпомощен, тъй както е

завързан на леглото. Тялото му лъщи от пот и се извива от желаната болка, а накрая устата му се отваря широко от експлоатиралото освобождаване. Ейнджъл притежаваше злокобно чувство за хумор.

— А сега искам да помълчиш — каза той на Ейнджъл. — Трябва да се съсредоточа.

Не обичаше да бъде груб, но напоследък ставаше все по-трудно да накара Ейнджъл да го остави сам. Изчака, докато съзнанието му се изчисти. И тогава започна.

Първо, сярна киселина. Достатъчно беше да се вземе киселината от батерия за кола и да се концентрира в стъклен съд на готварската печка — тенджерите от йенско стъкло вършеха идеална работа. След това киселината се оставя да изстине, като се внимава да не попадне на кожата и да не се вдишат отровните пари. От топлината на лампите му стана горещо. Сега пък трябваше да внимава в съда да не попадне капка пот, защото потта беше солена, а солената вода щеше да предизвика отделяне на смъртоносен хлорен газ.

След това се взема калиев хлорид и обикновена захар на кристали, за да се получи захарен хлорат. Трябваше да се добави само малко вряла вода.

— Гениален си — обади се Ейнджъл. — Направо си страхотен.

— Няма нищо трудно — каза той. — А сега тихо. Трябва да замълчиш.

След това се прави фуния от картон — не много голяма, но достатъчно широка, за да се увие около малка стъклена кана с капаче. Краищата се залепват със скоч. После във фунията се изсипват кристалите на захарния хлорат и се оставя да изсъхне.

Сега идва ред на капачето на каната. От стара вътрешна велосипедна гума се изрязва гумен кръг и плътно се прикрепва от вътрешната страна на капачето. Трябва да се провери дали е здраво запечатано, после вътре се прибавя сярната киселина, здраво се затваря и старателно се измива каничката отвън. Защото ако останат капчици сярна киселина, могат да разранят ръцете.

Ето и фитилът със забавено действие е готов.

— Разкажи ми какво ще направим — помоли Ейнджъл. — Разкажи ми какво ще се случи.

Когато настъпи решителният момент, фунията с кристалите на захарния хлорат се поставя върху запалителното устройство. Фитилът се задейства, като се обърне наопаки каната с киселината, така че тя да проникне в тръбичката. След известно време — ако вътрешната тръбичка е достатъчно плътна, са необходими някъде между десет и петнайсет минути — киселината ще прояде гумения диск и ще запали захарния хлорат, който на свой ред ще задейства запалителното устройство отдолу.

Десет-петнайсет минути непоносим кошмар. А после...

— Адиос, ми амор — прошепна Ейнджъл.

*Върховен съд, отдел №8
Четвъртък, 22 юни, 9:50*

— Мислиш ли, че Соренсен ще издържи? — попита Дейв. Седеше до Катрин Маккей на масата на обвинението в осми отдел на Върховния съд. Катрин беше подредила материалите по делото пред себе си. Както и преди, отдясно бяха Мартин Белкър и обвиняемият, Ричард Хъдсън, седнали на масата на защитата, а отпред — съдията, който ръководеше процеса от съдийската маса.

Хъдсън отново бе облечен с най-обикновено, ненатрапващо се облекло. И както винаги Мартин Белкър беше в строг костюм; само меките мокасини на краката му бяха „Бруно Мали“. Обувките бяха голямата му слабост. Веднъж бе споделил с Катрин, че има повече от сто чифта, и не скри обидата си, когато тя не прояви особен интерес.

— Стори ми се стабилна — отговори Катрин. — Както и с Виктория, доста съм работила с нея. Смятам, че е подготвена за пряк и кръстосан разпит. Няколко пъти преговорихме онази част на показанията, където съществува най-голяма опасност да се разстрои или да се ядоса. Само се надявам да не позволи на Белкър да я хване натясно.

— Той обаче е способен да нанесе удар под пояса — отбеляза Дейв.

Тя кимна в знак на съгласие.

Погледна часовника. Заседанието на съда всеки момент щеше да започне. Тейлър въведе съдебните заседатели в залата и изчака да заемат местата си, преди да застане на обичайното си място зад тях. Когато мина покрай нея, Катрин забеляза под очите му черни кръгове от недоспиване. Помисли си, че това е свързано или със сержантския изпит, който беше само след няколко дни, или съдебният пристав имаше нова приятелка. Смътно си спомняше, че Тейлър е ерген и живее с някаква леля.

Когато съдебните заседатели седнаха на местата си, страничната врата се отвори и Крис Тейлър извика:

— Станете!

Съдия Уудс величествено се понесе към съдийската маса. Развяващите се поли на тогите и изпълнените с достойнство маниери на съдиите винаги бяха много впечатляващи. Един съдия никога не влизаше в залата като обикновен човек; появяването му бе цяло зрелище, все едно че излизаше на театрална сцена. Всичко беше част от помпозната съдебна обстановка, която Катрин много обичаше.

— Готови или не — прошепна тя колкото на Дейв, толкова на себе си, — трябва да действаме.

— Добро утро, дами и господа — обърна се съдията към съдебните заседатели.

След това погледна първо обвиняемия, после Мартин Белкър и чак тогава — Катрин.

— Да се отбележи в протокола, че обвиняемият Ричард Хъдсън присъства на заседанието заедно със своя адвокат; присъства също така и областният прокурор. — Уудс кимна на Катрин и тя веднага се изправи. — Готов ли е следващият свидетел, госпожо Маккей?

— Народът призовава Джейн Соренсен, ваша чест — каза тя. Всички в залата се обърнаха към вратата, от която Дейв Гранц въведе свидетелката и я придружи до свидетелската скамейка.

Джейн Соренсен беше руса, дребна и миловидна жена със сини очи и силен слънчев тен. Беше облечена в тъмносин костюм — сако и панталон — носеше инкрустирани обици, медальон на верижка и две тънки златни гривни на дясната ръка. Тя се закле, представи се и продиктува фамилията си буква по буква, след което малко уплашено погледна към съдебните заседатели.

— Добро утро, госпожо Соренсен — каза Катрин, след като застана на обичайното си място пред ложата на съдебните заседатели. — Имате ли нещо против да се обръщам към вас на първо име?

— Не, напротив. Предпочитам да ми говорите на „ти“ и да ме наричате Джейн.

Катрин знаеше, че това е най-добрият начин да се успокои свидетелят.

— Добре, Джейн. Изглеждаш малко нервна. Така ли е?

— Да, малко — потвърди младата жена и устните ѝ се извиха в усмивка.

— Няма от какво да се притесняваш — каза Катрин. — Просто трябва да изслушаш въпросите ми и да кажеш истината. А сега, къде живееш, Джейн?

— Имам апартамент на Маунтин Вю.

— Работиш ли?

— Да. Работя като редактор в едно издателство в Сан Хосе. Издаваме помагала, наръчници, готварски книги, туристически справочници.

— Омъжена ли си?

— От април миналата година съм разведена.

— Имаш ли нещо против да ни обясниш каква беше причината за развода?

— Той... Имаше друга жена.

— Колко време беше омъжена?

— Осем години.

— Имаш ли деца?

— Не.

— След развода имаше ли връзка с мъж?

Джейн Соренсен поклати глава.

— Не. След като мъжът ми ме напусна, бях доста потисната. Имах нужда от време, за да възстановя... самоуважението си. Ето защо си мислех, че... Започнах да чета обяви за запознанства във вестниците. Неприятна ми беше мисълта за барове за самотници или сватосване.

— Така ли се запознахте с Ричард Хъдсън?

— Да.

— В кой вестник попадна на неговата обява, Джейн? — попита Катрин.

— В „Коустъл Таймс“. По принцип не чета този вестник, но знаех, че там се отпечатват подобни обяви.

Виждаше се, че се срамува да си го признае. „Коустъл Таймс“ беше типичен жълт вестник, направо боклук. Катрин ѝ подаде сгънат брой на вестника, предварително заведен като веществено доказателство на обвинението.

— Това ли е обявата, на която отговори, Джейн?

Джейн Соренсен погледна оградената с жълт флумастер обява и кимна:

— Да, това е.

— Моля те, прочети я на съдебните заседатели.

— „Изключително честен човек търси сродна душа. Отличавам се с приятен характер и интелигентност. Ако притежавате същите качества и сте между двацет и пет и трийсет и пет години, моля, пишете ми. Не забравяйте да сложите в писмото снимка.“

— И ти му отговори?

— Да — въздъхна свидетелката. — Изпратих писмо до пощенската кутия, посочена във вестника, като съобщих телефонния си номер и първото име, както беше според условията на обявата.

— Какво се случи след това?

— Той... Ричард Хъдсън... се обади по телефона и си уговорихме среща.

— Моля те, посочи на съдебните заседатели Ричард Хъдсън, ако се намира в залата — поиска Катрин.

— Той седи на онази маса, там — посочи свидетелката масата на защитата.

— Ваша чест — каза Катрин, — моля да се отбележи в протокола, че госпожа Соренсен идентифицира обвиняемия.

— Да, веднага ще бъде отбелязано — потвърди Уудс.

— И така, определите си среща. Кога се случи това? — попита прокурорката.

— На четвърти септември миналата година. Беше сряда — отвърна Джейн Соренсен. — Срецнахме се в седем и половина вечерта в сладкарницата на специализирания магазин за кафе на Меркадо Стрийт.

— И после?

— Когато седнах на масата, първите му думи бяха: „Сега ще произнеса най-баналното изречение на света. Казвам се Ричард Хъдсън и съм компютърен специалист“. Прозвуча ми доста старомодно, но веднага разведри обстановката.

— Разкажи какво се случи по-нататък.

— Стори ми се приятен, общителен и добър човек. Показа се, че сме връстници — и двамата бяхме на трийсет и три години — и че и двамата сме от Тексас. Разказах му за развода си и той сподели, че

много добре знае как се чувствам, тъй като неговата жена също го мамела. Също като мен и той нямаше деца. И двамата бяхме на мнение, че е съмнително да попаднеш на приличен човек в баровете за самотници. Говорихме си цялата вечер. Беше ми интересно, атмосферата беше приятелска и аз се отпуснах.

— Уговорихте ли си нова среща?

— Да, през следващата седмица. Преди да се разделим, той каза, че бил прекарал най-хубавата вечер от доста време насам и че съм била интересен събеседник. Накара ме да се почувствам... някак важна. Предполагам, че съм изглеждала доста глупаво.

— След това продължихте ли да се срещате?

Джейн Соренсен вдигна брадичка.

— Да. Нали разбирате, не че бях отчайващо самотна. Но той продължи да ме търси и аз помислих: защо не? Тогава той започна да ме изчаква след работа. Ходехме на кино, на концерти. Но нищо повече.

— Колко време продължиха тези срещи?

— Около един месец.

— И какво се случи след това?

— Един ден той ме попита дали искам да видя къде живее. И дали ще се съглася да вечеряме в домашна обстановка. Аз приех. Исках да го опозная по-добре.

— По онова време бяхте ли привлечена от обвиняемия?

— Да, много. — Джейн Соренсен се обърна и погледна Ричард Хъдсън. — Той беше... красив мъж, интелигентен. Струваше ми се, че ни свързват много общи неща.

— Отидохте ли тогава в дома му?

— Да.

— А къде живее той, Джейн?

— В Мишън Хайтс на Ласейн Драйв. Апартаментът му се намира на втория етаж. Има прекрасен изглед. Беше изстудил бутилка шампанско, от стереоуредбата долиташе тиха класическа музика. Попита ме дали обичам морски деликатеси; искаше да приготви пикантно ястие от скариди. Беше много вкусно; той е чудесен готвач.

— И какво се случи по-нататък? — продължи да разпитва Катрин.

Знаеше, че следващата част от разказа беше мъчителна и за двете. За нея нямаше да е лесно да получи отговорите, които искаше; за Джейн Соренсен беше още по-трудно да отговаря на подобни въпроси.

— Поговорихме си, много се смяхме и накрая му помогнах да измие чиниите. Апартаментът му беше много чист. Сподели, че много държи на реда. Преди да се усетя, беше станало десет часът. Беше делничен ден и трябваше да се прибирам, понеже на следващия ден бях на работа, но той ме помоли да остана още малко и да си поговорим. Седнахме на дивана в хола и, нали разбирате, започнахме да се целуваме и...

— Зная, колко ти е неудобно да говориш на тази тема, Джейн — обади се Катрин, когато свидетелката се запъна. Стараеше се гласът ѝ да звучи съчувствено, но и ободряващо. — Не бих ти задавала тези въпроси, ако не беше важно. Искаме да разберем какво точно се е случило. Стигнахте по-далеч от целувките, нали?

На бузите на Джейн Соренсен се появиха червени петна, но въпреки това тя отговори:

— Продължихме в същия дух и след малко и двамата бяхме останали почти без дрехи. Тогава той ми предложи да прекарам нощта с него. Каза, че сме възрастни хора, а и не било хубаво да шофирам, след като съм изпила толкова много вино. Той беше... не точно настойчив, но убедителен. Все едно, че само една глупачка би могла да се откаже от подобно предложение.

— Е, и прекарахте ли нощта при него?

— Не. Казах му, че не мога да остана. Не исках да оставам, госпожо Маккей. След като се разделих със съпруга си, не бях спала с друг мъж.

В очите на Джейн Соренсен се появи молба, защото никак не искаше да ѝ зададат следващия въпрос. Но Катрин знаеше, че няма право да ѝ го спести.

— Значи не останахте да спите в дома му. А имахте ли сексуални отношения с обвиняемия същата вечер?

Джейн Соренсен склочи пръсти и наведе поглед към тях, докато отговаряше:

— Да. Е, не... съвсем. Той искаше, но аз... Беше много настойчив, даже се разсърди, обвини ме, че съм инфантилна. Тогава за

пръв път видях истинската му същност. Усетих кипящата в него ярост, озлоблението и се изплаших. Така че накрая приех, но само ако използва презерватив. Той каза, че нямам, аз отговорих, че в такъв случай не съм съгласна... Не съм съгласна да го направя без презерватив и тогава той го натика... Съжалявам, но не мога... Извинявайте.

Катрин съжаляваше младата жена, която стоеше пред нея, но не можеше да ѝ позволи да се отклони от темата: съдебните заседатели задължително трябваше да чуят цялата история лично от свидетелката.

— Джейн, успокой се — ободряващо каза тя. — Вече почти свършихме. Просто трябва да разкажеш какво точно се случи.

Джейн изчака няколко минути, след което дълбоко си пое дъх и изправи рамене.

— Той каза: „Хайде де, по дяволите, не се превземай“ или нещо подобно и след това някак си... блъсна главата ми в скута си, като ме натискаше с ръка за врата, за да не мога да се освободя... Бях просто... И го направих. Орален секс. Когато той... когато свършихме, той просто се вторачи в тавана, като че ли изобщо не бях там. Отидох в банята и се облякох.

— Зная, че следващият въпрос ще ти се стори малко странен, но трябва да го задам: обвиняемият имаше ли презерватив, когато те накара да правиш орален секс с него?

В залата някой приглушено се изсмя. Катрин се направи, че нищо не е чула.

Джейн Соренсен поклати глава.

— Не, не, разбира се.

— Какво стана, когато излезе от банята?

— Той седеше в същото положение. Срамувах се. Не знаех какво да кажа. Тогава той се обади: „Тръгваш ли си?“. Промърморих, че е прекалено късно и трябва да си вървя. Взех си чантата и той дойде с мене до вратата. Прегърна ме. Изведнъж отново бе станал толкова... внимателен. Тогава ми каза: „Слушай, няма от какво да се притесняваш. Не се страхувай. Беше напълно безопасно“. Попитах какво има предвид. Той каза: „Преди три месеца ми изрязаха малка киста и трябваше да ми направят кръвна проба. Нямам СПИН“. Показа ми белега на рамото си. След това се целунахме за лека нощ и аз се прибрах вкъщи.

— Срецахте ли се отново с обвиняемия?

— Да, още два пъти. Същата седмица, през почивните дни. И в двата случая бяхме в неговия апартамент.

— Тези два пъти имахте ли сексуални контакти?

— Да. По същия начин както първия път.

— Обвиняемият ви накара да правите орален секс?

— Аз бях... Усещах гнева му. Тогава си мислех, че е ядосан, защото отказах да спя с него. Но сега разбирам, че причината е била много по-дълбока. Било е негодувание. Смятал е, че има право да използва тялото ми всеки път, когато пожелае.

— Искаш да кажеш, че си се страхувала от него?

— Не, не беше точно страх. Трудно е да се обясни. Той успя да ме накара да се почувствам виновна за това, че не съм отговорила на очакванията му.

— Разбирам. И в двата ли случая обвиняемият те застави да правите орален секс без предпазни средства?

— Да — кимна свидетелката.

— А сега, Джейн, съжалявам, че отново ще те накарам да се почувстваш неудобно, но трябва да узная дали обвиняемият Ричард Хъдсън е изхвърлил семенна течност в устата ти? Да или не?

Джейн дълго мълча, преди да отговори. Дълбоко си пое дъх и накрая призна:

— Да.

— Напълно ли си сигурна?

В първия момент тя се изненада, но след това се досети за какво я питаше Катрин.

— Разбира се, че съм сигурна. Ние с мъжа ми... да.

Катрин изчака малко, за да има време свидетелката да се успокои, след което зададе следващия въпрос:

— Защо престанахте да се срещате с обвиняемия, Джейн?

— Следващата седмица, във вторник, получих писмо от Ричард Хъдсън. Беше го изпратил до пощенската ми кутия. Не му бях казала къде живея.

— Това ли е писмото? — Прокурорката ѝ подаде сгънат лист хартия, отново заведен като вещественно доказателство на обвинението.

Младата жена го погледна и кимна.

— Да, това е писмото.

— Ако обичаш, прочети го на съдебните заседатели.

— „Скъпа Джейн — започна да чете свидетелката. — Реших, че повече не искам да се срещаме. Моля те, не ми пиши и не ме търси по телефона.“ — Тя вдигна поглед нагоре. — Има и подпис: „Ричард“, а след това и послепис: „Струва ми се, че трябва да знаеш. Имам СПИН“.

— Благодаря ти, Джейн. — Катрин взе писмото. — Какво почувства, когато го получи?

— Бях съсипана — отвърна Джейн Соренсен. — Имах чувството, че някой ме е разпорил с нож и е изсипал вътрешностите ми на земята. Опитах се да му се обадя, но всеки път се включваше телефонният секретар и повтаряше, че той е извън града. Няколко пъти ходих до жилището му, но не го намерих. Накрая се отказах.

— Какво направи после?

— Обадих се на телефон 800 — там дават съвети за СПИН — и те ме насочиха към една клиника, в която бих могла да си направя кръвна проба.

— И ти направи ли си? — попита Катрин.

— Не веднага. Първо взех от фоайето в клиниката една брошура и я занесох вкъщи. Изплаших се, когато прочетох, че вирусът на СПИН се предава и по орален път. Върнах се да ми направят изследвания.

— Какъв беше резултатът?

— Отрицателен. Не бях серопозитивна. Но ме предупредиха, че над деветдесет процента от заразените показват положителен резултат едва след третия месец. Изчаках още три месеца и отново си направих тест в същата клиника. Засега резултатите са отрицателни.

— Какво мислиш за това, което ти е причинил обвиняемият?

— Все още се страхувам от болестта и съм дълбоко възмутена от това, че ме подложи на подобен риск! — извика Джейн Соренсен и гневно погледна Хъдсън.

— Благодаря ти, Джейн — каза Катрин. — Нямам повече въпроси.

Тя се върна на мястото си и съдия Уудс кимна на Белкър. Той стана и се отправи към свидетелската банка. На устните му играеше крива усмивка, която подсказваше, че няма намерение да се отнася с Джейн Соренсен толкова тактично, колкото с предишната свидетелка.

— Госпожо Соренсен — започна той с остър тон, — ако съм ви разбрал правилно, вие твърдите, че сте отказали да осъществите полов контакт с клиента ми, ако той не използва презерватив?

— Точно така.

— Точно това ли казахте? Казахте ли: „Ако не си сложиш презерватив, няма да правя секс с тебе“? Използвахте ли думата презерватив, или го нарекохте „гумичка“?

— Какво значение има как съм го нарекла? — Джейн Соренсен явно не се бе изплашила от враждебния тон на Белкър. — Казах, че трябва да си го сложи, а той отвърна, че изобщо не притежава подобно нещо.

— Тук аз задавам въпросите, госпожо Соренсен — злобно я изгледа адвокатът. — Отново ви питам коя дума използвахте? „Презерватив“ или „гумичка“?

— Не помня.

— Разбирам. Госпожо Соренсен, общоизвестно е, че съществува риск да се заразите от СПИН, когато правите орален секс без предпазни средства, нали така?

Катрин скочи на крака.

— Искам да съобщя нещо, ваша чест!

Още преди съдията да отговори, тя беше тръгнала към катедрата. Белкър нямаше избор, освен да я последва.

— Ваша чест, свидетелката не е специалист по СПИН — тихо отпрати протеста си Катрин. — Тя не притежава съответната квалификация, за да отговори на този въпрос.

— Не е необходимо да бъде експерт, за да има мнение по общоизвестни въпроси — възрази Белкър.

— Склонен съм да се съглася със защитата, госпожо Маккей — каза Уудс. — Но внимавайте как се държите, господин Белкър. Върнете се на местата си, ако обичате.

Те се отправиха към своите маси, а съдия Уудс се обърна към свидетелката:

— Разбрахте ли въпроса на защитата, госпожо Соренсен?

— Може ли да го чуя още веднъж, ваша чест?

Катрин прикри с ръка усмивката си. Добре беше подготвила свидетелката.

— Отказвам се от този въпрос, но искам да попитам свидетелката по друг начин — каза Белкър, който искаше по-бързо да възстанови позициите си при кръстосания разпит. — Госпожо Соренсен, нали предварително знаехте, че съществува известен риск от заразяване със СПИН и при оралния секс?

Известно време Джейн Соренсен обмисляше отговора си и накрая заяви:

— Знаех, че вероятно съществува минимален риск. Не съм сигурна.

— Знаехте, че съществува риск още преди да вземете брошурата от клиниката, нали?

— Предполагам, че да.

— Откъде? Откъде сте знаели, госпожо Соренсен, преди да го прочетете черно на бяло?

Тя вдигна рамене, като че не знаеше какво да отговори.

— Вероятно съм подозирала, че е така. Както и повечето хора, нали?

— Обаче въпреки че сте знаели за опасността да се заразите със СПИН при орален контакт, вие сте го осъществили с господин Хъдсън, и то неведнъж, а три пъти, при различни обстоятелства? — Белкър приличаше на хищна птица, хванала плячката в ноктите си. — Три пъти, вярно ли е?

Като наблюдаваше лицето на свидетелката, Катрин си помисли, че ако можеше да се убива с поглед, Мартин Белкър отдавна да се е превърнал в студен труп.

— Да — бавно произнесе Джейн. — Нали ви казах, че той беше... много настойчив.

— Наистина ли? Госпожо Соренсен, да не се опитвате да ни убедите, че сте го направили по принуда?

— Не съвсем — отвърна тя, — но...

— Нямам повече въпроси към тази свидетелка, ваша чест — бързо обяви Белкър, без да й позволи да довърши изречението си. Отправи победоносна усмивка към съдебните заседатели, завъртя се и тргна към масата на защитата.

Съдия Уудс погледна първо Катрин, а след това хвърли многозначителен поглед към часовника.

— Госпожо Маккей, имате ли нещо да допълните?

— Не, ваша чест, благодаря — каза тя. — Нямам повече въпроси.

— Свидетелката е свободна — обяви съдия Уудс. — Госпожо Соренсен, можете да слезете от свидетелската скамейка. А ние обявяваме прекъсване. Следващото заседание е утре сутринта в десет часа. Отново напомням на съдебните заседатели, че нямат право да обсъждат случая нито помежду си, нито с трети лица.

— Не мина много добре — отбеляза Катрин, когато съдията се оттегли в покоите си.

Дейв нежно я хвана за ръката.

— Както те предупредих, той обича да нанася удари под пояса. Първо ще изпратя свидетелката до колата, а после трябва да мина горе през службата на шерифа, за да видя дали са готови изследванията от отдела по експлозии — каза той. — Искаш ли да дойдеш с мене?

Катрин поклати глава.

— Трябва да тичам да прибера Ема от училище. Обещах ѝ днес поне да отида по-рано. Дейв кимна.

— Добре. Тогава ще се видим довечера в преддверието на ада.

— С удоволствие, обич моя — усмихна се тя.

Областна морга

Четвъртък, 22 юни, 22:00

В десет часа вечерта в приемната на областната болница почти нямаше хора. Единствените пациенти бяха двама пияници в спешното отделение, които се бяха сбили на улицата и сега им оказваха първа помощ пред отегчения поглед на един полицай. Ако не се броят обичайните случаи на насилие в малките часове, вероятно така щеше да продължи до края на нощта.

— Катрин, как си? — попита Дейв, докато се спускаха със скърцащия асансьор в подземния комплекс, наречен от Морган Нелсън „преддверието на ада“. Названието беше доста точно, макар и донякъде жестоко: години наред хиляди бедни души бяха поемали оттук към своя вечен сън и много от тях с голяма вероятност се бяха отправили в съответното направление. — Беше много мълчалива по пътя.

— Тази вечер нямам настроение за разговори — каза тя и сбърчи нос, когато вратата на асансьора се разтвори и я лъхна познатата прохлада и всепроникващата миризма на антисептични средства и смърт. Всеки път, когато идваше тук, не можеше да се освободи от чувството, че се е натрапила на чужда територия. От друга страна, това място притежаваше донякъде позната, макар и трудно определима атмосфера, която ѝ напомняше за покритите с червени плочки коридори на градския плувен басейн, останал в спомените ѝ от детството в Канзас Сити. В моргата витаеше специфична миризма — нещо средно между хлорирана вода и лизол, въздухът беше тежък и спарен, а боядисаните в неутрални цветове стени — леко хлъзгави, все едно бяха покрити с тънък слой влага или нещо още по-неприятно.

— О, стига, Катрин — усмихнато я упрекна Дейв. — Да не искаш да ми развалиш удоволствието?

— Копнея поне веднъж в живота си да се прибера вкъщи, преди Ема да е заспала — каза Катрин. Разбираше, че думите ѝ прозвучаха

като оплакване, но имаше нужда да го сподели с някого.

Най-голямата от трите зали за аутопсии се намираше вдясно от асансьора. Освен обичайния кантар, стоманени ключалки, мивки и звуконепроницаема кабина за диктуване на докладите, тук имаше и три напълно оборудвани операционни маси от неръждаема стомана. Понататък по коридора, отдясно, се намираше помещението, наречено от Морган стая за ВИП, използвана за случаи, които изискваха специално или продължително изследване. Точно срещу ВИП беше изолаторът, където се провеждаха аутопсиите на трупове в напреднал стадий на разложение или при които бяха налице заразни болести. Вътре бяха монтирани мощни вентилатори, които поемаха опасните газове и ги насочваха към малък крематориум. Това помещение винаги предизвикваше у Катрин мрачни, смразяващи кръвта асоциации.

В края на коридора до просторната хладилна камера, където се съхраняваха труповете след аутопсия, се намираше т.нар. „етапна“, където труповете се подготвяха и снимаха, след което ги поставяха на колички и ги караха в съответната зала. Климатичната инсталация тук поддържаше толкова ниски температури, че стаята си бе спечелила името Сибир. Когато влизаше там, Катрин имаше чувството, че се намира във фризер, само дето прекарването на няколко часа във фризер сигурно бе много по-приятно.

— Е, поне утре няма да ходим в съда — утеши я Дейв. — Стори ми се, че спомена на Хал, че ще закъснееш?

— Имам малко работа в града — отвърна тя. В петък сутринта имаше час за мамография и ултразвук. „Сигурно затова съм толкова нервна“ — реши. При мисълта за това, което я очакваше, най-малко имаше желание да гледа как Морган Нелсън прави аутопсия на овъглен труп.

В тесния кабинет на Морган нямаше никого; един от асистентите му, Лес Дъфърти, им каза, че Нелсън ги чака в стаята за ВИП. Бързо продължиха по коридора, като минаха покрай заседателната зала, където се провеждаха редовни събрания на персонала, покрай рентгена, фотолабораторията, картотеката и склада, в който бяха наредени стъкленици с проби от вътрешните органи на всяко аутопсирано тяло.

В стаята за ВИП ги посрещна Морган и вдигна ръка за поздрав. Беше си сложил зелена хирургическа престилка и маска на лицето;

носеше бледозелени гумени ботуши. На левия горен джоб на престилката имаше надпис с неравни букви: „Главен съдебен лекар на Санта Рита“. Очите му пакостливо блестяха зад очилата със златни рамки. Изглежда беше в прекрасно настроение.

— Тъкмо смятах да започвам без вас — жизнерадостно оповести той. — Пак закъсняхте.

— Задържаха ни в града, докторе — изръмжа Дейв и седна на високия стол в ъгъла. — Не вярвам нашият почетен гост да има нещо против малко да изчака.

Нелсън широко се ухили.

— Той наистина разполага с неограничено време. Обаче аз бързам.

Нагласи масата под такъв ъгъл, че краката на черното като хлебарка тяло на жертвата да се наклонят към ваничката с постоянно течаща вода. Отстрани на метална стойка бяха наредени ножове с различни размери, които щяха да бъдат използвани на отделните етапи на аутопсията. Морган взе един от тях и започна да го остри. Катрин беше виждала тези приготовления стотици пъти, ако не и повече, но неизвестно защо тази вечер кожата ѝ настръхна от стържещия звук.

— Има ли нови сведения за взривното устройство, което избухна в съдебната зала? — попита Морган.

— Точно затова се забавихме — обясни Катрин. — Бяхме на среща с Пърингтън. Каза, че в лабораторията на Министерството на правосъдието са идентифицирали компонентите.

— Е, и? — поинтересува се Нелсън.

— В общи линии потвърждават твоите предположения — каза Дейв. — Самоцелна бомба. Не мога да разбера как са успели да я идентифицират по нищожните останки, които криминалистите успяха да изчегъркат от пода и стените на съдебната зала.

— Просто пускат всички частици, намерени на местопрестъплението — независимо колко са миниатюрни — през газов хромоспектрограф — обясни Морган. — Той разделя всеки елемент на сместа на компоненти. След това ги идентифицират, като сравняват техния спектър и спектъра на вече известни експлозиви. Всъщност целта е да се открият маркерите.

— Какви маркери?

— Микроскопични чипове с цветови код на осем или девет пигментни слоя. По принцип се смята, че маркерът се запазва след експлозията. Издадена е правителствена наредба всички търговски производители на експлозиви не само да поставят чипове в продукта, но и да докладват всеки код и всеки купувач в Националния център за регистрация на експлозивите — НЦРЕ. Така например в двеста грама динамит се съдържат средно по две хиляди маркера. Всеки следовател може да се свърже с НЦРЕ и по откритите на мястото на взрива маркери да определи къде и кога е бил произведен експлозивът и от кого е бил закупен.

— Но тогава...

— За разлика от търговските експлозиви самоделните взривни устройства нямат маркери — обясни Морган. — Най-често те са направени от най-обикновени компоненти, които всеки лесно може да си набави.

— Според Пърингтън по всяка вероятност имаме ръчно приготвен пластичен взрив, поставен в контейнер под налягане, например медна тръба, запечатана от двете страни, за да се подсили максимално енергията на разпадането — каза Катрин. — Сега се опитват да идентифицират тръбата. Пърингтън твърди, че по фрагментите понякога могат да определят дори къде е произведена.

— Понякога — изсумтя Морган, — но невинаги. Какво е предизвикало детонацията?

— Най-обикновена безопасна — поясни Катрин. — Знаеш ли как се приготвя? Разтваряш една безопасна, увиваш медни жици около всяка от двете игли и ги задържаш отворени с клечка. Свързваш едната жица с батерия, а втората — с устройството. После свързваш батерията и устройството. Когато някой отвори пакета или го размести при движение, клечката пада, безопасната се затваря и... бум!

— И всичко е приготвено при домашни условия — каза Дейв. — Дори кутията, в която пристигна. Според Пърингтън, който е направил това нещо, или е имал щур късмет, или много добре знае как да си прикрие следите. А Джордж не вярва особено на късмета.

— Имат ли някакви подозрения за кого е била предназначена бомбата?

— В момента правят проучване на клиентите на Белкър — обади се Катрин. — Той има зад гърба си доста дела — и спечелени, и

загубени. Като се има предвид съставът на неговата клиентела, вероятно доста обвиняеми и жертви му имат зъб.

— Преглеждат списъци — възмутено изръмжа Дейв. — Ако ме питат, напразно си губят времето, докторе. Засега нищо не са намерили.

Морган вдигна рамене.

— И това се случва. Нали знаеш моя девиз: „Опитвай докрай и не спирай да се съмняваш; няма нещо, което да не можеш да намериш, ако не спираш да го търсиш“. Думи на Робърт Херик, живял от 1591 до 1674 година.

— Ще го предам на Джордж Пърингтън — засмя се Дейв.

— Ами какво ще кажеш за този човек, докторе. — Катрин с жест посочи тялото на масата. — Според тебе има ли нещо общо между взривното устройство в съда и това, което е причинило смъртта на Ханлън?

Морган рязко вдигна глава.

— Защо? Имаш ли някакво основание да мислиш, че двата случая са свързани?

— Използването на взривни устройства в разстояние от няколко дни ми изглежда като нещо повече от обикновено съвпадение. А нали знаеш, че съм скептик.

— Е, това вече променя нещата. Хайде да си сверим часовниците — каза Нелсън. — Устройството, което откъсна ръката на Джим Фийлд, беше бомба. Примитивна, но все пак бомба. И доколкото ни е известно, Фийлд не е бил набеязаната жертва. А този тук приятел, Ханлън, е бил убит напълно съзнателно от някого, който го е завързал за леглото и е поставил на тялото му запалително устройство. За моето неизкусено в криминалистиката око става въпрос за съвсем различен модус операнди или начин на действие.

— А какво представлява запалителното устройство? — попита Дейв.

— От химическите следи, които открих по тялото, предполагам, че става въпрос за парче от вътрешна велосипедна гума, запълнена със смес от термит, магнезий и желязо.

— И по-рано съм виждал обгорени хора, но не познавам устройство, което да причини толкова сериозни увреждания на тялото — забеляза Дейв. — Трябва да е развило адски висока температура.

— Не вярвам в ада да е чак толкова горещо — мрачно отбеляза Морган. — Термитът представлява смес от алуминий на прах и железен окис и излъчва топлина, при която се топят повечето метали. Сигурно сте чували, че престъпниците използват термитни скапели за отваряне на метални каси. — Той посочи тялото на Патрик Ханлън. — Ето, сами можете да се убедите какво причинява тази смес на човешкото тяло.

Подхвърли им по една лабораторна престилка и хартиен плик с маска за лицето и те веднага си ги сложиха. Освен отвратителната смес от телесни флуиди, които щяха да бъдат освободени при аутопсията и можеха да ги изпръскат, винаги съществуваше опасност от заразяване с туберкулоза, хепатит или СПИН. Катрин се качи на друг висок стол до Дейв и безстрастно се приготви да наблюдава действията на Нелсън.

— Знаете ли нещо за степените на изгаряне?

— Имаш предвид първа, втора и трета степен? — попита Катрин.

— Скалата за степените на изгаряне официално е въведена от французина Гийом Дюпюитрен, главен хирург в болницата „Отел Дьо“ в Париж. Той определя шест степени. По-късно един швейцарски дерматолог на име Фердинанд Ритер фон Хебра намалил неговите шест степени до три и тази класификация била приета. В случая имаме силно разрушена подкожна тъкан и мускули, дори костите са засегнати, а това са изгаряния трета степен по скалата на Хебра и шеста по Дюпюитрен. Предполагам, че дихателните пътища ще бъдат пълни с кръв, а в трахеята и белите дробове ще има голямо количество слуз и сажди.

— Какво означава това? — попита Катрин.

Без да вдига глава от работата си, Нелсън отговори:

— Означава, че е бил жив и е дишал, когато запалителното устройство е разкъсало тялото му. Той е чувал, усещал е болката и миризмата на изгоряла плът. Поне докато е бил в съзнание.

— Господи — въздъхна Дейв.

— Какви са тези следи по краката и тялото, Морган? — попита Катрин. — Приличат на наранявания.

— Не, това са топлинни следи, Кейти — обясни той. — Получават се при разпадането на меката тъкан... Като при варенето.

Всъщност това е най-точното определение за това, което се е случило с нещастника. Той просто се е сварил в собствената си мазнина.

— Морган, нека се върнем малко назад — замислено каза Катрин. — Ти току-що спомена, че е била използвана запалителна смес от термит, магнезий и железни стърготини. Не всеки го знае, нали? Не мислиш ли, че този, който е направил запалителното устройство, е притежавал някакви специални познания?

Патологът поклати глава.

— Опасявам се, че не е съвсем така, Кейти. Всеки гимназист, който е учил химия, би могъл да се справи с тази формула. Не е необходимо кой знае какво специално образование. Добре, хайде да започваме...

Той взе големия нож и задъхвайки се от усилие, направи огромен V-образен разрез в гръдния кош на трупа, като започна от раменете и завърши при зеещата дупка на корема. Изгорялата плът се пропукваше под скалпела му и на масата започнаха да падат овъглени парчета. След това той отстрани тъканта от горната част на разреза и я премести върху лицето на мъртвеца. Тънка струйка черна кръв бе потекла по бузата към лявото ухо.

Нелсън хвана двете големи парчета кожа при дълбоките коремни разрези, като едновременно дърпаше и режеше, после отдели плътта от гръдния кош и я разтвори.

— Не е зле малко да се отместите — промърмори той и извади миниатюрната електрическа пила, с която отделяше гръдната кост и ребрата. Във въздуха се издигнаха овъглени стружки и се спуснаха върху тялото като странен черен сняг. Когато Нелсън се изправи, вече се бяха показали лъскавите, плътно наредени вътрешни органи на трупа.

— Така, сега можем да видим какво точно е станало тук — каза той. — Вижте, центърът на коремната рана е разположен почти на равно разстояние от основата на пениса и пъпа. Непрекъснато се питам защо този човек не е направил нищо, за да се спаси? Например да се повдигне на мускулите на гърба и да се извие встрани. Защо не се е опитал да се отърве от това проклето нещо?

— Предавам се. Защо не го е направил? — попита Катрин.

— Защото е знаел, че няма смисъл.

— Откъде знаеш?

— Направих някои изследвания — каза Морган. — В коремната кухня имаше следи от цианоакрилат. Много силно лепило.

— Искаш да кажеш, че устройството е било залепено за тялото му? И той не е имал възможност да се освободи от него?

— Точно така.

— Господи Исусе! Докторе, значи той е бил принуден да лежи и да наблюдава как проклетият фитил изгаря? — възкликна Дейв. — Що за звяр е бил онзи, който е причинил подобно нещо на друго човешко същество?

— Някой, който е изпитвал непреодолима омраза — тихо отговори Морган. — Някой, който е искал да го накара да страда, и то много. Не само докато е лежал и е чакал устройството да се запали, но и след това. Знаел е, че са необходими няколко минути, докато запалителното вещество прогори епидермиса и подкожните тлъстини, преди да достигне до коремната аорта и поддиафрагмените артерии и да го убие.

— Божичко — въздъхна Дейв. — Значи той не само е бил жив, но и в съзнание, и е наблюдавал как огънят поглъща собственото му тяло?

Нелсън кимна.

— Нали видя кървавата пяна около устата? Това ме навежда на мисълта, че ларинксът е разкъсан от виковете му.

За известно време настъпи пълна тишина. Грозната овъглена купчина на масата за аутопсии някога е била човек. Не беше необходимо кой знае какво въображение, за да си представиш как са протекли последните му минути на този свят.

— Морган, минавала ли ти е мисълта, че смъртта на този човек може да е настъпила от нещо друго, а не от бомбата... от запалителното устройство? — попита Катрин.

— Не, изобщо — отвърна той. — Само го погледни. Бих се усъмнил само ако открия куршум в мозъка или половин кило арсеник в бъбреците. Всяко десетгодишно дете може да ти каже от какво е умрял. Даже вътрешностите му са сварени.

— Тогава ако нямаш нищо против, аз си тръгвам — заяви тя. — Дейв, нали ще останеш да правиш компания на Морган?

— По дяволите, нямам нужда от неговото присъствие. Аутопсията на толкова обгорял труп е бавна работа. Трябва да се

направи дисекция чак до костите. Не вярвам да свърша преди три или четири сутринта.

— Тук ли ще спиш пак? — Катрин знаеше, че понякога от преумора Морган няма сили да се прибере и остава да спи на кушетката в кабинета си, но така и не можа да свикне с тази мисъл.

— Естествено — ухили се той. — По това време на нощта е много по-безопасно тук, при труповете, отколкото при бандитите на улицата.

— Е, може и да си прав — засмя се Дейв. — Добре. Ако не възразяваш, утре сутринта по някое време ще мина за протокола.

— Ще го пусна с предимство — обеща Морган. — Внимавайте по пътя.

Навън въздухът им се стори топъл и много приятен след мъртвешкия хлад на моргата. На южната магистрала почти нямаше движение. От океана към шосето се надигаше мъгла и пътните знаци просветваха и изчезваха като призрачни галеони в някакво странно, мъртвешки неподвижно море. След известно време Дейв пръв наруши мълчанието:

— Какво ти е, Катрин? Нещо не е наред.

— Така ли? — попита тя и се засрами от начина, по който прозвуча гласът ѝ. „По дяволите, преигравам“ — помисли си.

— За пръв път си тръгваш по средата на аутопсия — каза Дейв. — Досега никога не си го правила.

— Не е заради аутопсията, Дейв.

— А защо тогава?

Катрин поклати глава.

— Не мога да ти кажа сега. Просто... имам нужда от малко време да се съвзема.

Искаше да сподели тревогите си с него, но усещаше, че още не е дошъл подходящият момент. Протегна се и сложи ръка на рамото му.

— Остани до мене, Дейв, моля те. Много неща ме притесняват.

— Процеса ли имаш предвид?

Тя отново поклати глава и не отговори. Дейв сви рамене и погледна през прозореца.

— Знаеш ли, Катрин — тихо каза той, — освен това за пръв път искаш помощ от мен.

Тя отново нищо не отговори. Пътуваха мълчаливо, а от двете страни на пътя просветваха призрачните силуети на дърветата, огрени от бледата лунна светлина.

Санта Рита, Медицински център по ракови заболявания на гърдата

Петък, 23 юни, 10:30

Центърът по ракови заболявания на гърдата се помещаваше в невзрачна едноетажна постройка на две пресечки от областната болница на Санта Рита и беше първият самостоятелен комплекс за ранна диагностика и лечение на това заболяване. Тук жените можеха да разчитат на комфорт и дискретност, както и на мамография по последната дума на техниката. Допълнително предимство в сравнение с останалите клинични заведения бе и фактът, че обслужващият персонал, включително и лекарите, бяха жени.

Администраторката на рецепцията беше около четирийсет и пет годишна жена. Тя помоли Катрин да изчака в приемната, която заемаше част от дългия коридор, преминаващ през цялата дължина на сградата. На кремавите стени бяха окачени плакати на Националния здравен институт: единият показваше как се прави самостоятелно изследване на гърдата, другият обясняваше принципите на мамографията.

— Искате ли нещо за пиене? — попита администраторката. Табелката на чистата й сива престилка показваше, че името ѝ е Лионора Кини. — Кафе, чай?

— Не, благодаря — отказа Катрин, въпреки че усещаше устата си леко пресъхнала. Седна на един от кожените столове в чакалнята и извади от чантата си вестник. Опита се да се съсредоточи в текста, но не успя. Електрическият стенен часовник отбелязваше с тихо писукане всяка изминала минута.

— Вие ли сте Катрин Маккей? Добър ден. Аз съм Пат Милър, рентгенов лаборант.

Изящната жена, застанала на вратата, на ръст беше почти колкото Катрин, но високите токчета я правеха да изглежда малко по-

висока. Беше над четирийсетгодишна и в русите ѝ коси се забелязваха бели кичури. Катрин за пръв път виждаше толкова сини очи.

— Вие имате час за мамография, нали?

— Да, точно така — отговори тя.

— Хайде тогава да влезем.

Катрин кимна и я последва по коридора до една врата, на която имаше надпис „Мамограф“. Вътре имаше машина, напомняща огромен фотографски увеличител с различни размери, приспособяващи колелца и контролни уреди. Над нея бяха включени няколко лампи с дразнещо ослепителна светлина.

— Свалете блузката и сутиена и облечете това — каза Пат Милър и подаде на Катрин болнична престилка. — След това започваме.

— Какво трябва да правя?

— Седнете ето тук, пред поставката — обясни Пат Милър. — Ще направя по две снимки на гърдите ви: една отгоре и една отстрани.

— Не е ли опасно да се подлагам на толкова голямо облъчване?

— Рискът е минимален — отговори лаборантката. — Все едно, че в течение на десет минути сте се разхождали гола на плажа. Готова ли сте? А сега повдигнете едната гърда и я сложете върху поставката. Чакайте да ви покажа. Ето така. Добре. Сега задръжте дъх, инструментите са студени. Тя премести надолу метални плоскости, всяка с размерите на голяма книга, постави ги вертикално от двете страни на гърдата на Катрин, като леко я притисна между тях. Катрин потрепери от неприятния и враждебен допир на студения метал. — Нали не ви причинявам болка? — попита Милър.

— Не, всичко е наред.

— Добре. Колкото по-плоска успеем да направим гърдата, толкова по-добро ще бъде изображението. Така, сега се пригответе... Готово.

Голямата машина избръмча и лъчът премина през невидимата отвън леща. След това Милър премести двете плоскости хоризонтално — едната под, другата над гърдата на Катрин. Отново натисна копчето и машината тежко забръмча. Повториха цялата процедура и с другата гърда, и всичко свърши.

— Това ли е всичко? — попита Катрин.

— Ще ни е необходимо известно време, за да проявим снимките — отвърна Пат Милър. — Веднага щом станат готови, доктор Снайڈър

ще ги разгледа и ще ви съобщи резултатите. Искате ли кафе или чай, докато чакате?

— С удоволствие бих изпила чаша чай — каза Катрин, усещайки гърлото си грапаво като пергамент.

Пат Милър я заведе в уединено тясно помещение, където след малко се появи жената от рецепцията с димяща чаша чай в ръка. Катрин отпи с благодарност и когато топлата течност се разля в гърлото ѝ, усети колко ѝ е студено. После затвори очи и продължи да чака, като изрично си забрани да мисли. Някъде в клиниката се чуваше звън на телефон.

Доктор Мари Снайдър беше дребничка тъмнокоса жена с напрегнат поглед и лек акцент, който издаваше европейския ѝ произход.

— Прегледах рентгеновите ви снимки — каза тя. — Определено се вижда област с анормално уплътняване. Ако предпочитате, можем да го наречем бучка. Сега трябва да разберем какво е това уплътнение.

— Съжалявам, но нищо не разбрах — обади се Катрин.

— Всичко е много просто. Когато сме млади, например на двайсет години, гърдите ни се състоят главно от жлезиста тъкан и са много стегнати. С възрастта тъканта остарява по същия начин, както и кожата, и когато станем на четирийсет години, в състава на гърдите ни съотношението е петдесет процента жлезиста тъкан и петдесет процента тлъстини. Колкото сте по-слаба, толкова повече е органната тъкан. Вие например имате доста плътна тъкан, и точно там е проблемът. Раковите образувания и благоприятните тумори не се отличават по плътност от тъканта. Така че ако сред плътната жлезиста тъкан се появи малко раково образувание, то трудно ще бъде открито. При вас явно има нещо; може да е киста; със същия успех може да е и доброкачествен фиброаденом. Ултразвуковият скенер ще ни позволи да го уточним и локализираме с максимална прецизност.

Доктор Снайдър излезе от стаята и след няколко минути отново се появи Пат Милър.

— Изпихте ли си чая? — попита тя.

— Да.

— Сканирането няма да отнеме много време — обясни Милър. — Само ще сложа малко гел върху гърдата ви, за да стане по-хлъзгава. След това ще плъзна по кожата ви един малък инструмент, който се казва трансдуцер. Той ще изпрати ултразвукови вълни в гърдата ви. Ако нещо се изпречи на пътя им, вълните просто отскачат. Ако няма нищо — преминават.

— И какво ще разберете от този ултразвук?

— На първо време той показва дали бучката е твърда, или е пълна с течност. Ако е твърда като фиброаденом или раково образувание, звукът отскача назад. А ако е киста, вълните преминават през нея.

Прегледът с ултразвуковия скенер приключи за по-малко от десет минути.

— Можете да се облечете — каза Милър и извади разпечатката от машината. — Ще изпратя резултатите за анализ при доктор Снайдър. Елате в кабинета ѝ, когато се пригответе.

Катрин кимна и започна бавно да се облича. Заслуша се в туптенето на сърцето си, тихото пулсиране на живота в тялото си. „Не може да имам рак — гневно си помисли тя. — Не искам.“ Пресече коридора, пое си дълбоко дъх и почука на вратата на доктор Снайдър.

— Е, със сигурност не е киста — бързо каза доктор Снайдър, когато тя седна на креслото срещу бюрото ѝ.

Сърцето на Катрин замря. Изпитваше някакво гъделичкащо чувство от главата до краката. Веднага се досети какво беше това: страх.

— И какво ще стане сега? — попита. Имаше чувството, че гласът ѝ прозвуча като грачене, но доктор Снайдър не обърна внимание.

— Сега ще изпратя резултатите на вашата лекуваща лекарка. Тя ще обсъди с вас различните възможности. Вие сте прокурор, нали? Видях снимката ви във вестника. Работите по делото за предумишлено заразяване със СПИН.

— Следите ли процеса?

— Много интересен случай — каза доктор Снайдър. — Не е лесно да се вземат предвид едновременно и правните, и моралните аспекти на случая. Сигурно ви е било доста трудно... като се има предвид, че имате и лични проблеми?

— Най-трудно е, когато ти липсва информация — призна Катрин.

— И други жени са го казвали — отбеляза доктор Снайдър. — Споделите ли с някого?

— Не — отвърна Катрин. — Много исках да го направя, но все не можех да улуча подходящия момент. Предполагам, че всеки човек иска да сподели с някого страха си.

— И това много пъти съм чувала — усмихна се Мари Снайдър. — През цялото време се тревожите дали имате рак, дали ще загубите гърдата си, дали изобщо ще оцелеете. Искам да ви кажа нещо. Всяка година сто осемдесет и две хиляди американки се разболяват от рак на гърдата. Важно е да знаете обаче, че умират не повече от една четвърт от тях. И най-вече, не мислете непрекъснато за това.

— Не съм от този тип хора. — Катрин стана да си върви. — Благодаря ви, доктор Снайдър.

— Не е необходимо да ми благодарите — каза доктор Снайдър. — Госпожо Маккей? Все пак имате ли с кого да поговорите? Човек, на когото много държите?

— Да.

— Тогава направете го — посъветва я лекарката.

Мъжете се интересуваха само от тялото; никой от тях не се замисляше какво се криеше в главата. Но Ейнджъл вярваше, че разумът е много по-важен от физическата красота. Нали интелектът беше този, който поставяше граница между обикновените сплави и златото.

Ето защо, погледнато отстрани, беше напълно логично да се присъедини към някоя от организациите за свръхнадарени личности, например МЕНСА. За да станеш член на тази организация, трябваше да имаш коефициент на интелигентност поне 132, като се има предвид, че според статистиката коефициент 121 притежаваха надарените, а 143 вече се смяташе за ниво на гениите. Може би именно в тези среди би могъл да се открие човек, който мечтае за онази среща на умовете, толкова рядка в света на простосмъртните.

Но срещите в МЕНСА бързо омръзваха. Около четирийсет най-обикновени мъже и жени се събираха на закуска в тясната трапезария на един от членовете на дружеството, носеха вафли, плодове или плодов сок и седнали на неудобни столове, водеха безкрайни разговори за ситуацията в Босна. Всички изглеждаха безкрайно самодоволни, дори онези, които надали идваха, за да задоволят своето самочувствие. Разменяха се бързи, остроумни реплики, но и това не спасяваше от непоносимата скука. Очевидно интелектът не се определяше само от високия коефициент на интелигентност.

Съществуваха, освен това Интертел, където изискването бе да издържиш теста с 99,99 перцентила, или групата „Прометей“ с още по-висок резултат — 99,997. Но безспорно най-високо положение заемаше обществото „Мега“, в което приемаха един на милион кандидати, притежаващ квалификация от 99,999. Приемният изпит в „Мега“ беше най-трудният в целия свят и за да се наредиш сред неговите двайсет и шестима членове, наистина трябва да притежаваш уникални способности.

Разбира се, високият коефициент на интелигентност беше не само благословия, но и проклятие. Геният възприемаше повечето хора, с които се сблъскваше в ежедневието, за тромави и бавноразвиващи се. Ограниченият им свят се въртеше около телевизионното предаване от предишната вечер, а мненията им се определяха в зависимост от това какво е написал във вестника някой брадат перко. За тях изкуството се ограничаваше до репродукция, поставена в рамка, музиката — до оглушителен рок, литературата — до стихосбирка, издадена от някоя застаряваща филмова звезда.

Истинската интелигентност се състоеше в това да останеш извън и над елементарния общ знаменател. Да се научиш да бъдеш това, което Ницше нарича свръхчовек — извисена личност, която притежава изключителна власт и поведението ѝ свободно преминава отвъд границите на обичайните понятия за добро или зло; личност, която притежава достатъчно гордост и сила, за да диктува правилата или да ги нарушава, да отхвърля еснафските морални структури, да действа и да води съществуване на ниво, за което затънелите маси дори не биха могли да мечтаят.

— Разбираш ли, Питър? Разбираш ли за какво ти говоря?

В затъмнената стая се усещаше тежък аромат, подобен на тамян. На тесния прозорец, който гледаше към малкото пристанище за яхти Лагуна дел Мар, бяха спуснати тежки завеси, препречващи пътя на вечерния здрач. Отдалечени шумове на уличното движение по Йист Лагуна Драйв се смесваха с музиката на Вивалди, която тихо се носеше от стереоуредбата.

— Стига сме говорили, Ейнджъл — дрезгаво прошепна Питър Валенсуела. — Хайде да започваме играта.

— Много си лош. Исках само да си поприказваме малко.

— После. Когато свършим.

— Ммм — промърмори Ейнджъл и отметна назад дългите си руси коси. — На какво искаш да играем тази вечер?

— Много добре знаеш какво обичам. Искам луната, Ейнджъл.

— Ето какво било. Беше ли лошо момче?

— Да. Не исках да го направя, не беше нарочно... Но да, пак правих онези лоши неща.

— Ти ми обеща, че ще престанеш.

— Зная. Но не можях да устоя.

— Много добре. Тогава трябва да бъдеш наказан.

— Да — изхлипа Валенсуела. — Точно това искам, Ейнджъл. Да ме накажеш. Бях толкова лош.

— Първо ми донеси чаша шампанско — строго каза Ейнджъл — и ще видим.

Докато сипваше шампанското, ръката на Валенсуела трепереше толкова силно, че гърлото на бутилката затрака по ръба на чашата. Подаде я на Ейнджъл, след което падна на колене и целуна лакираните нокти.

— Ейнджъл, моля те — каза той. — Моля те, хайде да го направим, и то веднага.

— Искаш ли да започна?

— Да, да.

— Искаш луната?

Питър Валенсуела погледна нагоре и замечтано се усмихна. Това беше тяхната тайна дума за неговата еротична фантазия: накарай ме да полетя към луната.

— Да, искам луната, Ейнджъл.

— Шшит — каза Ейнджъл и го погали по косата. — Не е необходимо да бързаме. Имаме на разположение цялата нощ.

Лагуна дел Мар

Неделя, 25 юни, 11:28

Ед Хъч отдавна беше престанал да забелязва жените. Не че беше женомразец, но приемаше категоричния съвет на Библията: „Въздържайте се от плътска похот, защото тя вреди на душата“. С една дума казано, той не се интересуваше от жени. На шейсет и осем годишна възраст вече не изпитваше удоволствие да съзерцава формите на минаващите покрай него представителки на нежния пол. И ако онази висока и стройна руса особа, която бързо излезе от фойето на неговия блок на Палмето Драйв, не бе направила толкова явен опит да скрие лицето си, той изобщо нямаше да ѝ обърне внимание.

„Странно — помисли си, когато тя затвори вратата и бързо се отдалечи в посока към булевард «Алтамира». — Защо ѝ е толкова да се крие?“ След това сви равнодушно рамене. В наши дни една жена можеше да има хиляди причини да не иска да бъде разпозната. Може да е омъжена и да е била на среща с чужд мъж. Може да е момиче на повикване. Или пласьорка. Ед Хъч реши, че е по-добре да стои настрана от тази история, ако изобщо имаше някаква история.

Натисна копчето на асансьора за третия етаж и вратите се затвориха. Асансьорът бавно запълзя нагоре. Ед Хъч вече не помнеше колко пъти се бе оплаквал от този асансьор на управителя на сградата. Днес никой не си гледаше работата. По дяволите, както и никой за нищо не даваше пет пари. Светът отиваше все по на зле.

Стържещият звук на касетофон напомняше някаква жизнерадостна версия на „Понякога“. Слухът на Ед беше започнал да отслабва, но му се стори, че песента звучи някак странно — като че ли лентата виеше. Зад натрапчивата мелодия Хъч слабо долавяше нещо подобно на дълги, пискливи ноти. Или... може би някой викаше?

На третия етаж вратите на асансьора се разтвориха и той слезе. Веднага усети остра, задушлива миризма и много ясно чу звуците, които беше доловил преди малко. Вече нямаше съмнение: наистина

някой крещеше и този някой бе мъж. Ед замръзна на място от страх. Не знаеше как да постъпи. „Всемогъщи боже — помисли си той, — май че убиват някого. Какво да правя сега?“

Със силно сърцебиене и треперещи крака прекоси коридора и тръгна към своя апартамент — 3В. Моментално долови още по-силна миризма на дим. Вцепенен от ужас, Ед започна да си повтаря наум: „Полицията. Полицията. Обади се в полицията“. Когато стигна до собствената си врата, писъците внезапно спряха. Сега вече забеляза, че под вратата на апартамент 3В — точно срещу неговия — излизаше дим, който започна да се сгъстява пред очите му и образува мазна черна завеса, която се издигна нагоре и покри със сажди отсрещната стена.

Хъч не знаеше нищо за човека, който живееше в 3В, освен че името му е Питър Валенсуела. Огледа се като обезумял наоколо и в същия момент се отвори още една врата. От апартамент 3Г се показва конска физиономия, обрамчена с купчина невчесани коси. Това беше Хенри Торн, застрахователният агент.

— Какви са тия викове? — кресна той. — Чу ли нещо?

— Обади се на 911! — извика Хъч. — Има пожар! В апартамента отсреща има пожар!

Долната челюст на Торн увисна от изненада. След миг той изчезна зад вратата. Хъч изтича при пожарната аларма, свали едната си обувка и счупи стъклото. Оглушен от пронизителния вой на сирената, грабна пожарогасителя, като буквално го изтръгна от скобата, с която беше закрепен за стената. Отвън пред апартамент 3В трептящите пламъци бяха започнали да поглъщат дървото. Хъч вдигна пожарогасителя и натисна ръчката. Отвътре със заплашително съскане започнаха да се изливат химикали и покриха с пяна почернялата врата.

В първия момент Хъч реши, че е успял да овладее огъня, но вратата внезапно пламна с остро изпращяване като пистолетен изстрел. Тя се стовари в коридора, а отвътре избухна огнено кълбо, което го принуди да отскочи назад в неописуем ужас. Изпусна пожарогасителя, загуби равновесие и за малко да падне на земята.

В апартамента не се виждаше нищо освен огнена завеса. Хъч погледна надолу. Пред ужасения му поглед от горящата врата бяха тръгнали малки пламъчета и бързо се разпространяваха по килима в коридора. Той отново вдигна пожарогасителя и кашляйки и задъхвайки

се от дима, който излизаше от апартамента, го насочи към огъня. Чуваха се някакви крясъци и женски писък. Ед Хъч усети остра болка в гърлото и с усилие задържа очите си отворени.

От извиващите се пламъци внезапно се появи висок мъж с пешкир, увит около главата. Той също държеше пожарогасител, викаше нещо и ръкомахаше. Объркан и зашеметен от шума и горещината, Хъч не разбираше нито дума. Мъжът го сграбчи за ръката и го издърпа от огъня.

— Остави го! — извика той. — Махай се оттук, за бога!

В същия момент мощен взрив разтърси горящия апартамент, все едно, че беше избухнал газов бойлер. След това като от устата на недоубит змей отвътре изригна огромен жълто-червен огнен дъх, изрева над повалената врата и подпали тапетите и картините на отсрещната стена в коридора. Напълно объркан и полузадушен, Хъч вдигна ръце, за да защити лицето си от пламъците, препъна се и падна. Малко преди да загуби съзнание, чу воя на пожарните сирени, звуците на счупено стъкло, виковете на някакви хора. Когато пожарникарите го изнесоха на чист въздух и го натовариха в линейката, той вече нищо не усещаше. Беше един от тримата пострадали на етажа.

Или от четиримата, ако се брои и Питър Валенсуела. След като изгасиха огъня, намериха тялото му на леглото в апартамента. А още по-точно намериха онова, което беше останало от него.

Катрин и Дейв пиеха кафе в нейната дневна, когато я потърсиха по пейджъра от областната диспечерска служба, за да я повикат на местопрестъплението.

— Нали ще вземем моята кола? — попита тя Дейв — Съгласен ли си?

— Няма да се опъвам — съгласи се той. Отдавна беше свикнал, че Катрин държеше да пътува по работа със собствената си кола. От една страна, това ѝ осигуряваше максимална подвижност, а, от друга, имаше и съвсем лична причина — винаги предпочиташе да разчита само на себе си.

На пръв поглед името на Палмето Драйв звучеше доста луксозно, но някои хора знаеха, че това, което в Калифорния наричаха „бръмбар палмето“, във Флорида се казваше просто „огромна

хлебарка“. Палмето Драйв беше къса и крива улица, която се спускаше по хълма от центъра на Лагуна дел Мар, пресичаше булевард „Алтамира“, минаваше под магистралата „Алварадо“, след което в Марина Вилидж се превръщаше в улица №1.

Сградата, в която бе станала трагедията, се намираще точно срещу релсите на Южната тихоокеанска железница и беше притисната като сандвич между оградена с триметрова телена мрежа спортна площадка с баскетболни кошове и олющена сграда на ъгъла на булевард „Алтамира“, в която имаше химическо чистене, книжарница и фризьорски салон, известен сред жителите на квартала като „Американски хубавици“.

Катрин и Дейв завиха зад ъгъла и попаднаха на обичайната гледка — примигващите светлини на струпани полицейски коли и пожарни, комбито със сателитна чиния на Осми канал и белият микробус на отдела за оглед на местопрестъплението, небрежно паркиран пред блока. Пожарникари в оранжеви гащеризони търкаляха маркучи по влажния тротоар. Пред жълтата ограничителна лента се бяха струпали любопитни съседи и в захлас наблюдаваха полицаите. Те си вършеха работата, без да обръщат внимание на публиката, която зорко следеше всяко тяхно движение. Катрин рязко удари спирачките, за да намали скоростта преди хълма. Един от помощник-шерифите махна с ръка, за да им покаже къде има място за паркиране.

Слязоха от колата и Уолт Ърхарт тръгна към тях с тежка походка. Докато се изкачваше бързо по склона, широкият му спортен шлифер се развяваше свободно, челото му бе леко запотено. В края на юни по централното калифорнийско крайбрежие обикновено беше доста топло.

— Отдалече ми се стори, че пристига доктор Нелсън — каза той.

— Той също е тръгнал насам — обясни Катрин. — Току-що говорих с него от колата. Какво имаме този път, Уолт? Пак ли запалително устройство?

— Ъхъ. Прилича на убийството на Ханлън — отвърна Ърхарт. — От отдела по бомбени експлозии казаха, че било някакво запалително устройство, поставено в долната част на тялото. Трупът е адски обгорен. Целият апартамент също се е запалил. Вероятно жертвата е Питър Валенсуела, четирийсет и осем годишен, работил като проектант в строителна фирма в центъра, живеел сам.

— Има ли свидетели?

Ърхарт повдигна мощните си рамене.

— Изпратих неколцина от моите хора да проверят у съседите — каза той. — Но районът е доста оживен. През цялото време влизат и излизат хора.

— В сградата има ли портиер?

Ърхарт поклати глава.

— Не, само автомат на входната врата.

— Кой се обади за произшествието?

— Мъжът, който живее в крайния апартамент, казва се Торн. Видял един от съседите по етаж в коридора, който му казал, че има пожар. Тогава той се обади на 911.

— Някой разговарял ли е с този съсед? — попита Дейв.

— Откарали са го в болницата — отговори Ърхарт, като провери за по-сигурно записките в бележника си. — Има дихателни проблеми от дима и изгаряния първа степен. Един от моите детективи замина за болницата и чака разрешение да го разпита. Името на съседа е Едуард Хъч, шейсет и осем годишен, вдовец, живее сам. Опитал се да загаси огъня и почти успял. Да се надяваме, че ще се оправи.

— Преди малко спомена нещо за прилика с убийството на Ханлън. В какво положение намерихте тялото? — попита Катрин. — Пак ли е бил завързан за леглото?

Ърхарт кимна.

— Беше закопчан с белезници. И ръцете, и краката. При това чисто гол.

— Значи поредното убийство — обади се Дейв, — освен ако не става дума за подражател.

— Да, страхотна новина — горчиво въздъхна Ърхарт. — Слушайте, Пърингтън назначи заседание за четири следобед.

— По дяволите — ядоса се Катрин. — Все пак е неделя.

Обещах на Ема да я заведа на кино.

— Вероятно ще успеете за ранната прожекция — мрачно каза Ърхарт. — Ако трябва да бъдем честни, нямаме кой знае какво да обсъждаме. Няма заподозрян, не знаем мотивите, не разполагаме с никаква следа. Господи, как ме е яд, че с нищо не можем да се заловим за този човек.

— Всички сме ядосани, Уолт — съгласи се Катрин. — И се чувстваме безсилни и некадърни, защото умират хора, а ние не можем да го спрем.

— Все пак има нещо, което работи за нас — обади се Дейв. — Никой не може да извърши подобно убийство и да остане безнаказан. Рано или късно ще си получи заслуженото.

Ърхарт отново вдигна рамене.

— Ти го знаеш — аз също го зная. Но важното е дали го знае онзи мръсник, който е извършил всичко това?

Шахтата на асансьора още бе пълна с дим, затова Дейв и Катрин се качиха пеш до третия етаж. Килимът в тъмния коридор беше мокър и хлъзгав. Около овъглената врата имаше отвратителен кръг от мазни сажди. Отпред един полицай ги спря с ръка и им подаде маски за лице, за да не се задушат от силната миризма на пушек, обгорено дърво и човешка плът. Но маските не им помогнаха много. Вътре стените бяха почернели, във въздуха плуваха сажди на големи парцали, а овъглените дъски на пода скърцаха и се огъваха под краката им.

Апартаментът не беше голям — имаше само две спални с обща баня. Дневната беше почти изцяло разрушена, на мястото на прозорците зееха дупки. В спалнята, също сериозно пострадала от взрива, светеха неонов светлини, които ѝ придаваха вид на снимачна площадка. Следователят Чарли Ямамото правеше снимки и светкавицата на фотоапарата му хвърляше резки светлини върху мазните черни стени. Чарли вдигна поглед и поздрави Катрин и Дейв с кратко кимване, но без да се откъсва от работата си. Никога нищо не пропускаше на местопрестъплението.

Мъртвият — ако изобщо можеше да се нарече така гротескната фигура, разпъната на кръст на леглото — лежеше в положението, в което явно бе настъпила смъртта: с пяна на устата и отметната назад глава, като че ли агонията продължаваше. Празните очи отчаяно се вираха в тавана. Без да се впечатляват от царящия наоколо хаос, двама криминалисти педантично снемаха мерки, скицираха и посипваха бял прах върху всяка гладка повърхност, която би могла да пази скрити или явни отпечатьци от пръсти.

— Изглежда като същия метод на действие — отбеляза Дейв и се наведе над леглото, за да разгледа тялото отблизо. — Има ли следи от взлом?

— Ключалките на вратата изглеждат непокътнати — съобщи Уолт Ърхарт, който ги беше последвал в спалнята.

— Значи е познавал убиеца. Или е имал причина да го пусне да влезе — забеляза Катрин.

— И на мен така ми се струва — съгласи се Ърхарт. — От отдела по оглед на местопрестъплението откриха на пода на дневната парчета от винена бутилка и чаши. Може да е имал гости. Но при това състояние на помещението и на трупа в нищо не можем да бъдем сигурни.

Както и при предишната жертва, Патрик Ханлън, долната част на тялото бе унищожена от някакво запалително устройство, което беше оставило в коремната кухня дупка с размерите на чиния. Сухожилията на закопчаните в белезници ръце бяха разкъсани и окървавени, което показваше, че е имало съпротива. Въжето, с което бяха привързани краката на трупа към долния край на леглото, също беше пропито с кръв. Ръцете бяха неестествено извити и изметнати от ставите; явно жертвата се бе опитвала да се освободи.

— Съседът, който позвънил в полицията, съобщил, че чул крясъци.

— Пак ли е същото запалително устройство като миналия път? — попита Катрин.

— Всичко сочи натам — каза Уолт. — От отдела по бомбени експлозии прибраха всички частици, които евентуално са останали от него, и ги занесоха в лабораторията за анализ.

— Дейв, моля те, поискай после резултатите от отдела по експлозии — помоли Катрин. — Странно, че огънят е причинил много по-големи поражения извън спалнята, отколкото в нея — забеляза тя.

От леглото огънят бе преминал по пода към скрина с чекмеджета, беше подпалил плъзгащата се врата и бе избухнал с пълна сила в съседното помещение — дневната, така че останалата част на спалнята бе останала почти незасегната.

— Шефът на пожарния отряд потвърди, че източникът на огъня е бил точно тук — посочи към тялото Ърхарт. — Права си, Катрин, че разрушенията са разположени доста необичайно.

— Всеки път е различно — обади се Дейв. — Разпространението на огъня зависи от много неща: въздушни течения, отворени прозорци, дори наличието на вентилационна шахта.

— Пак извадихме късмет — каза Ърхарт. — Ако огънят беше тръгнал в обратна посока, можеше да изгори цялата сграда. Сега поне имаме върху какво да работим.

— Не ми изглежда да се е запазило кой знае какво — мрачно отбеляза Дейв. — Знае ли се нещо за семейството на този човек?

— Изпратих няколко детективи да потърсят близките му — каза Уолт.

— Има ли следи от кражба? — попита Катрин.

— В тази бъркотия — Ърхарт говореше от опит, тъй като много години бе наблюдавал подобни сцени — ще бъде адски трудно да се установи дали нещо липсва.

— На ръката му нямаше часовник — каза Катрин.

— Забелязах. Никъде не видяхме часовник. Поне засега.

— Ами портфейла му? Ключовете от колата, от къщата?

Уолт поклати глава. Катрин се обърна към Ямамото, който продължаваше да прави снимки.

— Чарли, помоли твоите следователи да снимат всичко по-ценно, което не е засегнато от пожара.

Той кимна. Знаеше, че тя по-скоро разсъждава на глас, отколкото да раздава заповеди, и не се обиждаше.

— А какво може да се каже за белезниците? — попита Катрин. — И за въжетата?

— Приличат на онези, които бяха открити при Ханлън — отвърна Ърхарт.

— Валенсуела е на четирийсет и осем години — отбеляза Дейв. — Може да е бил във Виетнам. Ще изпратя факс до Сент Луис, за да проверя има ли военна книжка. След това ще прегледам служебните контакти, телефонните разговори и сметките по поддръжката на апартамента.

— Добра идея. — Катрин се обърна към Уолт Ърхарт: — Има ли запис в телефонния секретар?

Той вдигна рамене.

— Съжалявам. Стопил се е от високата температура.

— Ами в аптеката? Намери ли там нещо по-особено?

— Само най-елементарни лекарствени средства. Изглежда, не е вземал лекарства по рецепта.

— Трябва да разберем дали Валенсуела е познавал Ханлън — продължи да разсъждава Катрин — и дали са имали нещо общо. Каквото и да е.

— Уолт, ще накараш ли твоите детективи да проверят тези неща? — помоли Дейв. — Аз още не съм приключил с Ханлън.

В коридора се чу познатият глас на Морган Нелсън и всички се обърнаха да го видят.

— Докторе, привет — извика Чарли Ямамото. — Пациентът е при нас и те чака с нетърпение.

— Никак не ми приличаш на грижлива медицинска сестра, Чарли — също така шеговито се обади патологът. — Освен това трябва да ти съобщя, че и пациентът ти няма много бодър вид.

Дейв Гранц се обърна към Катрин и повдигна вежди в ням въпрос: „Можем да се омитаме, нали?“.

— Морган, когато свършиш, изпрати ми предварителните резултати — помоли тя.

— Имаш ги — обеща той.

Катрин хвърли последен поглед към разрушения апартамент, излезе на стълбището и тръгна надолу по стълбите. Дейв Гранц вървеше до нея. След мрачната и зловонна сцена с удоволствие посрещнаха лъчите на топлото следобедно слънце. Разликата беше като между топлината на живота и студа на смъртта.

Смърт.

Споменът за овъгленото същество, застинало на леглото в неестествена поза, я накара да почувства цялата безнадеждност на тази дума, която тегнеше в мислите ѝ като самотен ястреб в пустото небе — вечен и изчакващ да се спусне, за да нападне плячката си.

— Хайде да се махаме — каза тя и решително се насочи към колата, за да прогони мрачния образ от съзнанието си.

21

Лагуна дел Мар

Неделя, 25 юни, 13:27

Катрин предложи да минат по магистралата, излезе на второто платно и увеличи скоростта. Дейв се беше отпуснал удобно на мястото до водача. Включи радиото и след малко се разнесоха звуците на „Големият студ“. „Много подходящо парче — помисли си тя и навлезе с аудито в неделния трафик. — Идеално за днешните събития.“

Тази мисъл още веднъж потвърди, че сутринта беше взела правилно решение. „Сега моментът е също толкова подходящ, колкото всеки друг — помисли си тя. — Но какво да му кажа? И как?“

Накрая реши, че съществува само един начин: да кара направо. Изключи радиото и си пое дълбоко дъх.

— Слушай, Дейв — започна решително тя, тъй като искаше да приключи възможно най-бързо. — Имам да ти казвам нещо, но не зная как да го направя, затова реших да говоря без заобикалки. Само те моля да не ме прекъсваш и да не казваш нищо, докато не свърша.

Той се извърна леко към нея и се намръщи.

— Звучи ми сериозно. Да не съм я оплескал нещо?

— Не, няма нищо такова. Слушай и не ме прекъсвай. Миналата неделя открих бучка на дясната си гърда. Джо-Ан Ота ме изпрати на мамография и ултразвук в специализираната клиника. Ето къде бях в петък. Те потвърдиха, че имам малка бучка. Не могат да определят дали е раково образувание и искат да си направя биопсия — изследване на минимално количество от тъканта под микроскоп.

Откакто беше започнала да говори, Дейв седеше напълно неподвижно. Сега само я погледна потресен.

— Катрин, защо... — започна той.

— Не. Засега нищо не ме питай. Чакай да свърша — каза тя. Беше ѝ по-лесно да говори сега, в колата, отколкото на открито, а и вече беше изрекла най-страшното на глас. — Знаех, че трябва да те предупредя, но не исках да избързвам. Исках първо да се убедя, че

наистина има какво да се каже. Не зная, но може би ще се наложи да те помоля да ме закараш до медицинския център за биопсия. Още не съм си записала час, но трябва да отида някъде през следващата седмица.

Дейв дълбоко въздъхна.

— О, за бога, Катрин — изрече той и тя усети мъката в гласа му, — защо не ми каза веднага?

— Не зная. Наистина не зная. Все изчаквах подходящия момент. И все ми се струваше, че още не е настъпил. До днес.

— Усетих, че има нещо, но не знаех какво. Сега разбирам.

— Мисля, че... Искам да кажа, че преминах през толкова различни чувства и единственото, което можех да направя, бе просто да свикна с тях. Толкова те обичам и искам да бъдем заедно цял живот. Освен това се тревожа и за Ема. Тъкмо се оправи след смъртта на баща си и не исках да... не можех... О, Дейв, толкова съм объркана. А в същото време ме е страх и изпитвам гняв.

Той въздъхна дълбоко.

— Катрин, чуй ме. Ти не си сама. Заедно сме преминали през толкова трудности, ще се справим и с това, каквото и да стане. Само кажи с какво мога да ти помогна и аз ще го направя.

Тя го погледна.

— Вече го направи. И то много повече, отколкото можеш да си представиш. Помагаш ми дори само с това, че винаги си тук, когато имам нужда от тебе. С това, че никога не казваш нещо глупаво, например: „Не се притеснявай“, или „Всичко ще завърши добре“. Освен това, Дейв, имам една молба... Не искам повече да говорим на тази тема, докато не излязат резултатите от биопсията. Съгласен ли си?

Той кимна.

— Ами Ема? Смяташ ли да й кажеш?

— Не и преди да стане крайно наложително.

— Сигурна ли си, че така е по-добре?

Тя кимна.

— Сигурна съм.

Всичко необходимо беше казано. Знаеше, че Дейв има нужда от време, за да преодолее първоначалния стрес, и въпреки това Катрин се почувства много по-добре. Пресякоха моста над пристанището с яхтите и тръгнаха по Еспланада към Еспаньола. На плажовете на остров Шелтър беше пълно с летовници; платната на лодките в океана

плющяха на вятъра. Хотдог, сладолед и безгрижие. Още един обикновен калифорнийски ден.

*Областна администрация, Санта Рита
Неделя, 25 юни, 16:00*

Около четири следобед специализираният отряд в състав Катрин, Дейв, Уолт Ърхарт, Джордж Пърингтън, а също така допълнително присъединилият се към екипа Морган Нелсън, се събра около масата в заседателната зала на шерифската служба. През прозореца, който гледаше към парка „Сан Патрисио“, Катрин наблюдаваше децата на люлките. В парка ходеха главно местни жители, въпреки че той беше близо до плажа, имаше крайбрежна алея за разходка, малък кей, удобен за риболов и други туристически атракции. Всяка неделя тук идваха на пикник млади семейства, хранеха охранените гъски в езерото или просто се излежаваха на прохладната трева. По специална пътечка край брега непрекъснато се разминаваха любители на джогинга и тийнейджъри на летни кънки.

В този приятен неделен следобед Катрин определено предпочиташе да е някъде навън с Ема и Дейв, вместо да седи в тясната задушна стаичка на шерифството. Но знаеше, че когато заседава специализиран отряд по случай, който тя евентуално щеше да поеме като обвинител, присъствието ѝ беше задължително. Затова си наложи да се съсредоточи.

— ... В Министерството не са открили материални улики, които да показват, че съществува връзка между експлозията в съдебната зала и запалителните устройства, използвани при убийствата на Ханлън и Валенсуела — обясняваше Джордж Пърингтън. — Начинът на изработване, както и използваните материали са съвършено различни. Освен това взривът в съдебната зала, изглежда, няма конкретен адресат, докато Ханлън и Валенсуела са предварително набелязани за жертви. Оттук стигнах до извода, че експлозията в съда и убийствата със запалителни устройства на Ханлън и Валенсуела по всяка вероятност не са свързани.

— А ако не си прав? — попита Дейв. — Ако между тях все пак има някаква връзка?

— Какво ти дава основание да мислиш, че двата случая са свързани? — попита Ърхарт и се наведе напред с мрачно сключени вежди.

Гранц вдигна рамене.

— Нищо, което бих могъл да включа в доклада си. Просто имам вътрешно усещане.

— Стига, Дейв, престани — въздъхна Ърхарт. — Да не се опитваш да ни натресеш сериен убиец?

— Вероятно си имаме работа точно с такъв — също така мрачно каза Пърингтън. — Съществува определена прилика в метода на действие в двете убийства, при които са използвани запалителни устройства.

— Тогава хайде да преминем към тях — предложи Уолт Ърхарт. — Дейв, докъде стигна с Патрик Ханлън?

— Разговарях с членовете на семейството, с най-близките съседи и с колегите му от службата — каза Дейв и отвори дебела кафява папка. — Патрик Джеймс Ханлън е роден на 22 февруари 1949 година във Фулъртън, Калифорния. Единствено дете, родителите му живеят в Уестууд, Калифорния. Не знаят много за личния му живот; предполагам, че не са били особено близки. Имал е самостоятелен бизнес — занимавал се е с промишлен дизайн. Проверих кредиторите му: винаги си е плащал сметките навреме; не е задържан за нарушения.

— А какво ще кажеш за сексуалния му живот? — попита Ърхарт. — Криминалистите откриха в апартамента цял куп порно- и садомазохистични списания.

— Един от колегите му призна, че двамата често са посещавали известния бар за хомосексуалисти на Стрип. Съседите казаха, че от време на време водел в къщата си жени — обясни Дейв. — Нищо чудно да е бил бисексуален.

— Съседите казаха ли още нещо интересно? — попита Уолт.

— Нищо особено. На никого не създавал неприятности, бил тих човек, саможив.

— А в службата? — попита Катрин.

— Колегите му, както и всички, с които разговарях, твърдят, че бил първокласен дизайнер и приятен човек, но не го познавали достатъчно добре. Проверих регистрацията на колата му — „Миата“, модел 1990. Всеки момент очаквам резултата от проверката на неговата медицинска осигуровка, телефон, застраховка, таксите по поддръжка на апартамента.

— Докторе, имаш ли да допълниш нещо за Ханлън? — попита Ърхарт.

Морган Нелсън вдигна рамене.

— Сигурно вече сте видели доклада от аутопсията. И преди да попитате, веднага мога да кажа, че не разполагам с информация за сексуалния му живот — допълни той с хитро намигане, — тъй като от съответните части на тялото не е останало почти нищо, за да могат да се направят някакви конкретни изводи.

— Мислиш ли, че това може да означава нещо, докторе? — попита Дейв. — Дали убиецът не изгаря нарочно точно тези части на тялото, за да прикрие нещо?

— Възможно е — съгласи се Нелсън. — В това има нещо библейско. Дори може да става дума за специфичен вид наказание. Вероятно убиецът иска да каже: „Ти го използваш върху мен, но няма да ти дам възможност да го използваш и върху друг“.

— Мислиш, че става дума за отмъщение? — попита Катрин. — Но за какво?

Морган вдигна рамене.

— Който и да го е направил — независимо дали мъж или жена — добре е познавал жертвата. Случайните познанства не предизвикват толкова силни чувства. Направил го е някой, който го е мразел.

— Имаш предвид изоставен любовник? — предположи Дейв. — Дали не трябва да потърсим любовниците на Ханлън — настоящи и бивши?

Нелсън отново вдигна рамене.

— Възможно е, но нищо повече не мога да кажа. Просто разсъждавам на глас.

— А какво мислиш за убийството на Валенсуела, докторе? — попита Ърхарт. — Какво ще ни кажеш за него?

— Засега не зная много, тъй като прегледах тялото съвсем повърхностно на местопрестъплението — каза Морган. — Ще мога да

ви кажа повече след аутопсията. Насрочена е за вторник вечерта.

— Джордж? — обърна се Ърхарт към Пърингтън.

— Получих от Министерството на правосъдието резултатите от анализа на бомбата, с която е убит Валенсуела — каза той. — Както вече казах, при двете убийства определено съществува прилика в начина на действие. Резултатите, получени от министерството, също потвърждават, че убийствата на Ханлън и Валенсуела са свързани.

— По какъв начин? — попита Катрин.

— Устройството, с което е убит Валенсуела, е самоцелно, на термитна основа и е подобно на онова, с което е убит Ханлън. Но има и една съществена разлика — допълни Пърингтън. — От отдела по оглед на местопрестъплението са намерили до леглото на Валенсуела шишенце, в което имало следи от сярна киселина и гума.

— И какво означава това? — попита Ърхарт.

— Означава, че убиецът е използвал механизъм за отлагане на взрива, нещо, което е забавило възпламеняването на устройството — обясни той.

— Вероятно това обяснява защо тялото на Валенсуела е в толкова лошо състояние — каза Нелсън. — Мускулите на ръцете и на краката са разкъсани. Преминал е през нечовешки мъчения, докато се е опитвал да се освободи от устройството, което е било сложено на корема му. Доста преди края е знаел, че ще умре, и то по особено мъчителен начин.

— Колко е продължило това? — попита Катрин.

— В реално време може би са минали петнайсетина минути от поставянето на устройството до взрива — обясни Пърингтън. — За Валенсуела това е продължило цяла вечност. До края на земния му живот.

— Господи — прошепна Катрин. — На всяка цена трябва да спрем този маниак.

— Виж какво, Катрин, всички се чувстваме зле — каза Ърхарт. — Никой от нас не може да спи спокойно. Но не можем да правим чудеса.

— Джордж, мислиш ли, че Центърът по бомбени атентати може да ни помогне с нещо? — попита Морган Нелсън.

— Не виждам с какво — отвърна Пърингтън. — Те не се занимават с разследвания. Наистина разполагат с огромна информация

— технически данни, кратко описание на всички случаи на бомбени атентати, статистика и така нататък. Но работа на терен... — Той завърши изречението си с вдигане на рамене.

— А не могат ли да ни кажат как се вписва нашият атентат в общата статистическа картина за страната? — попита Катрин.

— На този въпрос и аз мога да ти отговоря — заяви той. — През 1993 година в Центъра са получени сведения за две хиляди деветстотин и осемдесет бомбени атентата. Общият брой на пострадалите е хиляда триста седемдесет и двама, от които четирийсет и девет души са починали от раните си. Тук влизат и хиляда и четирийсет и двама ранени по време на взрива в Световния търговски център в Ню Йорк на двайсет и шести февруари.

— Значи почти три хиляди годишно — промърмори тя. — Това означава шейсет атентата седмично или десет дневно за цялата страна. Но смъртните случаи не са много. В този смисъл нашият убиец бележи доста добро постижение.

— Така е, защото той не е от атентаторите, за които говори Джордж — изтъкна Морган. — Повечето жертви при бомбен атентат са случайни. Дори когато атентаторите имат определена цел, тя винаги представлява нещо недосегаемо — корпорация или правителствена служба. Нашите убийства са различни. Те са лични.

— Как така лични? — попита Пърингтън.

— Обърни внимание на сценария — каза Морган. — Ханлън — а вероятно и Валенсуела — кани в дома си партньор с цел секс. Забравете за инсценирания опит за взлом в дома на Ханлън; нека предположим, че убиецът се е опитал да ни заблуди. В случая няма значение дали е бил хетеросексуален или гей, тъй като садомазохистите никога не се спират на случаен партньор. Бас държа, че Ханлън добре е познавал човека, когото е поканил в дома си. Валенсуела също.

— Ти каза... По време на аутопсията на Ханлън спомена, че който и да го е направил, трябва да е изпитвал силна омраза — спомни си Катрин. — Бил е някой, който е искал да го накара да страда, и то много.

— Точно така — съгласи се Морган. — А както изглежда, искал е Валенсуела да страда още повече.

— Добре — намеси се Дейв, — да кажем, че си прав. Валенсуела е познавал убиеца. Ханлън също. Значи вероятно са имали сексуални отношения и преди. Тогава искам да попитам: защо онзи човек не ги е убил още първия път?

— Защото междувременно нещо се е случило — обясни Катрин.
— Нещо, което го е превърнало в убиец. Но какво е то?

— Мога да ти предложа стотици отговори, Кейти — каза Морган, — и всеки един от тях е идеален мотив за убийство. Страх. Изнудване. Религиозна мания. Хомофобия. Ревност. Отмъщение. Избери си който и да е. Може да е всеки един, а може и да са всички заедно.

Седнала до прозореца, Катрин замислено отпусна глава. От южната страна на областната администрация имаше открито игрище за боулинг, където всяка неделя през пролетта и лятото възрастни мъже и жени в бели екипи участваха в състезания, спонсорирани от областната и градската управа. Някои от тях живееха в трите големи комплекса за пенсионери на Каюга Стрийт, която се извиваше покрай западния край на парка. В момента течеше оживена дискусия между две групи побелели любители на спорта. Катрин се усмихна. Желанието за победа не изчезваше с възрастта.

— Е, изглежда, днес не можем да направим нищо повече — обяви Ърхарт и така потвърди това, което всички вече знаеха: все още бяха много далече от идентифицирането на убиеца на Питър Валенсуела и Патрик Ханлън. — Благодаря за участието на всички. Катрин, чакай малко.

Тя вече беше стигнала до вратата и се обърна.

— Забрави ли нещо?

Ърхарт широко се усмихна.

— Ако побързаш малко, двете с Ема все още можете да използвате хубавото време.

Тя веднага послуша съвета му.

Върховен съд, отдел №8

Понеделник, 26 юни, 10:00

Съдът възобнови работата си по делото „Щата Калифорния срещу Ричард Хъдсън“ в осми отдел на Върховния съд в Санта Рита точно в десет. След обичайните уводни формалности третият свидетел на обвинението, Мариан Браунинг положи клетва и застана на свидетелската скамейка зад предпазния щит от плексиглас.

Катрин беше оставила Браунинг последна поради две причини. Първо, защото винаги бе предпочитала да процедира пред съдебните заседатели в хронологичен ред, а Браунинг беше последната жертва в списъка на Хъдсън. И второ, защото от стратегическа гледна точка тя безспорно беше най-впечатляващото — но и най-непредсказуемото — оръжие на обвинението. Дори сега в залата, докато се подготвяше да започне разпита на свидетелката, Катрин не беше убедена, че ще успее да се справи с този проблем.

Нейната задача бе да накара Мариан Браунинг да убеди съдебните заседатели, че е допуснала да ѝ внушат да наруши собствените си строго спазвани принципи на здравословен начин на живот, поради което сега беше серопозитивна. Непредсказуемостта — а тя не беше за пренебрегване — идваше от факта, че Браунинг беше силно разстроена и възмутена от състоянието си и можеше да изрази чувствата си в съда по същия агресивен начин, както при предварителните им разговори.

Катрин застана отстрани на свидетелското място, така че плексигласът да не закрива свидетелката и докато отговаря на въпросите ѝ, тя да е обърната с лице към съдебните заседатели. Спретнато облечена, ниска и с късо подстригана кестенява коса, Мариан Браунинг имаше стегнатото тяло на спортистка.

— Къде работиш, Мариан?

— В държавна клиника в центъра на града. Има още една в Еспаньола, но никога не съм работила там.

— С какво точно се занимаваш в клиниката?

— Работя като помощник-медицинска сестра.

— А би ли ни казала — подкани я Катрин — като помощник-медицинска сестра имаш ли пряк контакт с пациентите, които идват при вас, за да получат медицинска помощ?

— Естествено. Нали аз първа записвам историята и симптомите на заболяването, водя бележки по време на прегледа, провеждан от лекаря или от фелдшера, подготвям пациентите за изследвания и така нататък. Те често дори нямат здравна осигуровка и затова идват при нас. Ако са уплашени или отчаяни, старая се да ги успокоя, преди да отидат при лекаря. За мен това е основната част от работата ми и ми носи най-голямо удовлетворение.

— Добре. Беше ми казала, че често работиш вечерна смяна. Защо?

— Клиниката е отворена вечер за пациенти, които през деня са на работа или поради някаква друга причина не могат да дойдат на преглед по-рано. А аз предпочитам да работя вечерно време, за да имам повече време за посещение на фитнес центъра през деня, когато има по-малко хора.

— Разбрах, че тренираш вдигане на тежести. Би ли обяснила защо?

— Смятам, че грижите за физическата форма на тялото и хигиеничният начин на живот са основен ключ към доброто здраве. Вдигането на тежести за мен е един от начините да постигна тази цел.

— Колко вечери седмично си заета в клиниката? — попита Катрин.

— Пет, но това не означава, че съм заета винаги в едни и същи дни. Клиниката е за приходящи пациенти. Отворена е седем дни в седмицата, осемнайсет часа дневно — от шест сутринта до полунощ. Работя на смени. Една седмица съм дежурна от понеделник до петък; следващата — от вторник до събота и така нататък. По същия начин е организирана работата и на останалите от персонала, така че винаги има кой да приеме пациентите.

От следващите въпроси се изясни, че Мариан Браунинг живеела със сестра си и зет си и че вместо да плаща наем, тя помагала в домакинството и в отглеждането на племенниците си — момиченце и две момчета. Имала самостоятелна стая с отделна баня. Всяка сутрин,

след като децата тръгвали на училище, тя зареждаше чиниите в миялната машина, изпирала натрупаното от предишния ден пране и раздигала къщата. След това вземала автобус до фитнес центъра в съседния квартал, където прекарвала остатъка от сутринта и ранния следобед във вдигане на тежести и на тренажора. След това отново вземала автобуса и се прибирала вкъщи, и докато успее да си вземе душ, децата се връщали от училище. Тя им помагала с домашните, докато родителите се върнат от работа. След това хапвала нещо леко и вече било време да отива на работа.

— Мариан, смяташ ли, че водиш доста активен начин на живот?
— попита Катрин.

— Да. Не ми остава много свободно време.

— Съгласна съм. Изморявам се само като те слушам — усмихна се прокурорката и смени темата: — Мариан, имаш ли приятел?

— Не.

Катрин взе един брой на „Коустъл Таймс“ със знака за веществено доказателство на обвинението, и го подаде на свидетелката.

— Мариан, ако обичаш, прочети на съдебните заседатели обявата, оградена с червено.

— „Не търся жената на своите мечти — започна Мариан с ясен и чист глас, — а добър приятел, с когото да мога да разговарям, да отида на кино и да прекарам няколко спокойни часа. Вие сте силна, образована и зряла жена между двайсет и седем и трийсет и седем години. Моля да ми отговорите, като приложите и снимка, на пощенска кутия 4834.“

— Ти отговори ли на тази обява?

— Да. И изпратих снимката си. До раменете.

Катрин се премести още по-близо до ложата на съдебните заседатели, тъй като беше настъпил най-важният момент от разпита, а и за да спечели малко време. Това беше изпитана техника. Така свидетелката бе принудена да гледа в нейна посока, а това означаваше и към съдебните заседатели. От друга страна, поради разстояние между тях и двете трябваше да говорят по-високо. Ако свидетелката чуваше Катрин, а тя от своя страна — свидетелката, то същото се отнасяше и за съдебните заседатели. Освен това от тази позиция

Катрин имаше възможност да наблюдава дали внимателно следят разговора.

— Мариан, ще кажеш ли на съдебните заседатели защо реши да си потърсиш партньор чрез обява във вестника?

— Както вече обясних, работя вечер и нямам възможност да се срещам и запознавам с нови хора. Имам приятели, които са се запознали чрез обява, и са доволни. Реших и аз да опитам.

— Какво те привлече точно в тази обява, че реши да отговориш?

Мариан Браунинг смутено вдигна рамене.

— Вижте, аз много добре зная, че не съм някоя красавица. А там пишеше, че той не търси жената на своите мечти, а човек, с когото да сподели много по-важни неща. Предполагам отговорих, защото ми се стори, че е искрен. Искрен — внезапно повтори тя възмутено със студен гняв в гласа и се обърна към Ричард Хъдсън. — Каква ирония. Ричард Хъдсън е точно толкова искрен, колкото гърмяща змия и два пъти по-опасен.

Белкър скочи на крака още преди тя да е завършила думите си.

— Ваша чест, това е недопустимо! Госпожа Маккей провокира свидетелка, за да настрои съдебните заседатели срещу моя клиент!

— Седнете, господин Белкър! — също така рязко заповяда съдия Уудс. — От страна на обвинението не бе извършено никакво нарушение. — След това се обърна към свидетелката и се наведе така, че тя добре да вижда лицето му. — Госпожице Браунинг, зная колко ви е трудно, но вие трябва само да отговаряте на въпросите, които ви задават. Нямате право да правите каквито и да е коментари. Ясно ли е?

— Да, ваша чест — отвърна Мариан Браунинг.

Катрин си помисли, че никак не изглеждаше уплашена от забележката на съдията.

— И така, ти се запозна с обвиняемия чрез обявата, която току-що ни прочете? — продължи да разпитва Катрин. Въпреки че не беше провокирала нарочно емоционалния отговор на Мариан, той определено нямаше да навреди на целите ѝ.

— Да. Той ми се обади по телефона и предложи да се срещнем.

В общи линии показанията на Мариан Браунинг относно последователността на събитията след първата среща с обвиняемия не се различаваха съществено от показанията на Митън и Соренсен. Казал ѝ, че работата му е свързана с компютри. Тя не разбираше много

от това, но ѝ се сторило интересно. Няколко пъти се срещнали в специализирания магазин за кафе, предимно рано вечерта, преди тя да отиде на работа. През почивните ѝ дни ходили няколко пъти на кино и пица. И така се срещали в продължение на две седмици, докато една вечер — веднага си пролича колко ѝ беше трудно да го признае пред съдебните заседатели — Мариан се обадила в болницата и излъгала, че е болна, за да отиде на среща с него.

Следващата събота той я поканил в апартамента си на вечеря с домашно приготвени морски деликатеси. Също като предишните две свидетелки, и тя отбеляза колко изискан домакин бил обвиняемият и похвали кулинарните му способности. Прекарали една приятна вечер: похапнали, много разговаряли, слушали музика и пили вино. Тя рядко пиела алкохол, но при тези обстоятелства се оставила да я убедят.

— Помоли ме да му правя компания, защото искал да се отпусне — обясни тя. — Каза, че иначе му било трудно да говори за себе си.

— И успя ли да се отпусне и да говори за себе си?

Мариан кимна.

— Междувременно беше станало доста късно, защото бяхме разговаряли с часове. Без никакво предупреждение той ми разказа как, когато бил малък, на девет години, го изпратили в приют, защото баща му... Той бил подложен на сексуален тормоз. Оттогава повече не видял родителите си.

— Ти беше ли шокирана?

— Не, напротив. Предполагах, че му е трудно да говори на тази тема. Реших, че наистина ми има доверие, след като ми разказва всичко това.

След това той споделил с нея, че станал последовател на Махариши Махеш йога и в течение на девет години спазвал обет за безбрачие и изцяло се посветил на трансцендентна медитация.

— Обясни, че затова пуснал обявата. Бил забравил как да се държи, дори как да разговаря с жените. След това ми предложи да се опознаем по-добре, да станем интимни. Попита дали разбирам какво има предвид.

— А ти какво му отговори?

— Съгласих се. Знаех какво има предвид. — Тя отново се обърна и изгледа обвиняемия.

— Имаште ли сексуални отношения с обвиняемия същата вечер?

— Да.

— Той използва ли презерватив?

Мариан Браунинг поклати глава.

— Напомних му, че трябва да използва презерватив, а той каза: „Нали ти обясних, от девет години не съм бил с жена“. Допълни също, че наскоро си бил правил кръвна проба във връзка с някаква дребна операция и не бил серопозитивен. Бях пила. И му повярвах. Каква глупачка съм била! По-добре веднага да се бях застреляла. Поне щеше да е по-бързо, а вероятно и по-приятно.

Мартин Белкър отново стана прав, но съдия Уудс с жест му показва да седне на мястото си. След това отново се обърна към Мариан Браунинг и намръщено я изгледа.

— Госпожице Браунинг, вече ви предупредих веднъж. Вие сте длъжна да се ограничите с отговор на въпросите, които ви се задават. Изразих ли се достатъчно ясно?

Тя продължаваше да гледа обвиняемия и изобщо не го чу или предпочете да се направи, че не го е чула.

— Госпожице Браунинг! — изгърмя гласът на съдията. — Веднага отговорете на въпроса ми! Разбрахте ли какво казах преди малко?

— Да, ваша чест — беззвучно произнесе жената, без да откъсва поглед от лицето на Ричард Хъдсън. — Разбрах ви.

Донякъде умиловитен, съдията кимна на Катрин да продължи с разпита на свидетелката.

— Това ли беше единственият случай, когато сте имали сексуални отношения с обвиняемия?

Катрин никога не би го признала, но избухването на свидетелката определено нямаше да навреди на обвинението. Един от неписаните закони на съдебната зала бе, че независимо от предупрежденията на съдията съдебните заседатели никога не забравяха нещо, което бе казано в тяхно присъствие.

— Не. Случи се още два пъти. В дома му.

— След първия път обвиняемият използваше ли презерватив, когато правехте любов?

— Ние не сме правили любов, госпожо Маккей, ние правихме секс — рязко я поправи Мариан Браунинг. — А на въпроса ви — да, и двата пъти той си сложи презерватив. По мое настояване.

— Откъде беше сигурна, че ще използва презерватив, Мариан?
— попита Катрин.

— Защото аз носех със себе си. Нямах да му позволя да ме докосне без презерватив.

На лицето на прокурорката се изписа недоверие.

— Мариан, нека изясним този момент. Ти твърдиш, че си имала само един сексуален контакт без предпазни средства с обвиняемия, а след това той винаги си е слагал презерватив, така ли?

— Точно така. А това направо го вбесяваше. Казваше, че „не можел да го почувства“, и непрекъснато повтаряше, че ако наистина държи на него, трябвало да му имам повече доверие. Но аз бях твърда: без презерватив няма да има секс.

— Колко време продължиха вашите отношения с обвиняемия?

— Общо около два месеца. Но имахме интимни отношения само две седмици. Изглежда, престана да се интересува от мене, след като настоях да използва презерватив.

— И какво се случи после?

— Няколко дни след последния път, когато бяхме правили секс, той се обади. Каза, че между нас всичко е приключило и повече не иска да ме вижда.

— Това ли бяха думите му?

— Да, приблизително. Освен това ме нарече „стисната кучка“ и каза, че напълно заслужавам онова, което ме чака. В първия момент не разбрах какво има предвид. Тогаваше той каза: „Имам СПИН, Мариан. От една година съм серопозитивен“.

— А ти как реагира на тези думи?

Мариан погледна първо към обвиняемия, след това към съдия Уудс, който ѝ отправи мълчаливо предупреждение с вдигане на веждите и поклати глава. Тя с видимо усилие потисна чувствата си.

— В начина, по който го каза, имаше толкова омраза, че отначало си помислих, че става дума за някаква зловна шега. Но не беше. Изглежда, той беше доволен, че е успял да ме зарази. Направих няколко опита да се свържа с него по телефона, но всеки път отговаряше телефонният секретар. Затова изобщо не си направих труда да отида лично в дома му — знаех, че е безсмислено.

— Казахте ли на сестра си?

Мариан Браунинг поклати глава.

— Не можах да го направя.

— И как реши да постъпиш?

— Отидох в клиниката в Сан Хосе, където никой не ме познава. Медицинската сестра там направи всичко необходимо. Страхувах се, въпреки че само веднъж бях имала сексуален контакт без презерватив, и знаех, че имам някакъв шанс да не съм заразена. Чувствах се по същия начин като онези нещастници, които идваха в нашата клиника — уплашена и самотна.

— И какъв беше резултатът от кръвната проба?

— Положителен. Аз съм серопозитивна.

Сега, когато очите ѝ се напълниха със сълзи, зад самоуверената фасада пролича една уязвима млада жена. Мариан започна да рови в чантичката си, извади хартиена носна кърпичка и си избърса очите.

— Извинявайте — прошепна. — Нямах намерение да плача.

Катрин я изчака да се успокои. Беше ѝ мъчно за нея и знаеше, че съдебните заседатели също са трогнати от историята на тази силна и чувствителна млада жена. Когато се убеди, че свидетелката се чувства по-добре, тя заяви:

— Нямам повече въпроси към тази свидетелка, ваша чест.

От момента, в който Мариан Браунинг бе положила клетва, бяха минали повече от два часа. Съдия Уудс погледна стенния часовник и обяви:

— Благодаря ви, госпожо Маккей. Сега съдът ще се оттегли за обедна почивка. Заседанието ще се възобнови в един и половина.

— Всички да станат! — извика помощник-шерифът.

Когато съдията излезе от залата, Катрин отиде при свидетелската скамейка и докосна леко Мариан Браунинг по рамото.

— Мина чудесно, Мариан — каза тя. — Благодаря ти. Когато съдът се събере отново, адвокатът на защитата ще ти зададе няколко въпроса и след това си свободна.

Мариан Браунинг кимна, за да покаже, че е разбрала думите на Катрин.

— Готова съм да продължа.

— Зная, че си готова. Само не забравяй какво ти бях казала. Той може да се опита да те обърка, да те накара да дадеш противоречиви показания. Не му позволявай. Просто отговаряй на въпросите, като винаги казваш истината, но без да даваш информация, която никой не

ти е поискал. Не се опитвай да налучкваш отговорите. Ако нещо не знаеш, направо кажи. Ако не си разбрала въпроса, кажи му го. Винаги си оставяй време да помислиш, да формулираш отговора си и тогава отговаряй. И, Мариан, внимавай. Разбирам гнева ти и напълно го споделям. Но това не е мястото, където трябва да се показва.

— Ще се постарая — обеща тя и Катрин ѝ повярва. Извини се и като остави Мариан на грижите на съдебната чиновничка, която отговаряше за свидетелите, отиде при Дейв. Обикновено за толкова много неща трябваше да подготви и предупреди свидетеля, че той надали щеше да ги запомни. Единствено можеше да стиска палци и да се надява, че всичко ще мине добре.

*Областна администрация
Понеделник, 26 юни, 12:15*

— Уолт Ърхарт откри връзка между Валенсуела и Ханлън — съобщи Дейв. Седеше на едно от кожените кресла в кабинета на Катрин, който се намираше на втория етаж в сградата на областната администрация. — Очевидно и двамата са посещавали един и същи гей клуб.

— И какво ни дава това?

— Ами, на първо място можем да допуснем вероятността да става дума за убиец хомофоб, който по някаква причина мрази хомосексуалисти — обясни Дейв. — Те често обезобразяват телата на жертвите си.

— При това положение фактите трябва да се разгледат от малко по-различен ъгъл — замислено каза Катрин. — Крайно време е да потърсим помощта на психолог профайлър.

Калифорния притежаваше собствен „ловец на мозъци“ — главен агент в специалния следствен отряд за бързо реагиране при Министерството на правосъдието, който бе преминал десетмесечна специализация в Куонтико. Той беше един от двацет и четиримата агенти в страната, получили специална подготовка по Програмата за анализ на криминалното следствие. Проблемът бе, че той рядко беше на разположение, тъй като всички имаха нужда от услугите му.

— В нашия случай времето е изключително ценно, Катрин. Докато молбата ни мине през всички бюрократични инстанции, докато назначат профайлъра и той набере скорост, могат да загинат най-малко още двама-трима души. Този психар действа прекалено бързо. А защо ти не изработиш профила? С нищо не отстъпваш на онова светило — даже не помня как се казваше — от Сакраменто.

Преди да постъпи като съдебен прокурор при Хал Бентън, Катрин бе написала задълбочено научно изследване, в което доказваше, че всяка областна прокуратура трябва да разполага поне с

един обвинител, способен да изработи основен криминален профил, независимо че по принцип профайлърите никога не отказваха помощта си на съда. Предложението ѝ бе прието в целия щат, включително и в област Санта Рита. Самата тя бе прекарала шест седмици в изучаване на методите на изработване на криминален профил при „ловците на мозъци“ от отдела по поведенчески науки — сега помощен следствен отдел — в академията на ФБР в Куонтико, щата Вирджиния, близо до Вашингтон. За добро или за зло Катрин беше местният експерт.

— Дейв, нямам необходимата подготовка за изготвяне на профил на престъпник с изявена хомофобия, който освен това използва запалителни взривни устройства. Наистина е необходимо да се обърнем за помощ към Министерството на правосъдието.

Дейв упорито поклати глава и тя знаеше защо. Освен че изпитваше непреодолимо недоверие към ловците на мозъци като цяло, той се ръководеше основно от факта, че ако поискат профайлър от Министерството на правосъдието, сигурно щяха да им изпратят Стив Джордано. А доколкото му бе известно, Катрин бе имала с него кратка, но бурна връзка.

— Подценяваш се — каза той. — Виж, защо не поговориш за това с доктор Нелсън? Тази вечер той прави аутопсия на Валенсуела.

— Добре — съгласи се тя. — Ти ще дойдеш ли?

— За съжаление налага се този път да пропусна. Нали утре ще ми разкажеш какво е станало?

— Къде ще ходиш?

— Изписват Джим Фийлд от болницата — обясни той. — Отивам да го прибера вкъщи.

*Върховен съд, отдел №8
Понеделник, 26 юни, 14:00*

Съдът се събра точно по разписание, както обичаше съдия Уудс. Той се настани удобно на креслото си, хвърли бърз поглед към съдебните заседатели и препълнената зала, след което кимна на Мариан Браунинг.

— Госпожице Браунинг, вие все още се намирате под клетва — напомни ѝ той. — Господин Белкър, можете да пристъпите към разпит на свидетелката.

Адвокатът на защитата тръгна към свидетелската скамейка, но малко преди да стигне до нея, рязко спря, като че ли не искаше да се приближава прекалено близо до Мариан. Тя го изгледа безстрастно и Катрин леко се усмихна. При професионалните спортисти това се наричаше „да запазиш самообладание преди състезанието“.

— Госпожице Браунинг — започна Белкър, — вие твърдите, че три пъти сте правили секс с господин Хъдсън, а той не е използвал презерватив само веднъж. Вярно ли е?

— Да.

— Сигурна ли сте?

— Абсолютно съм сигурна, господине. Мога да броя до три.

— Убеден съм, че е така, но не е там въпросът. Възможно ли е да сте правили небезопасен секс с моя клиент повече от един път, например пет или шест пъти?

— Не, господине, не е възможно. Аз нямам безразборни полови отношения. И много добре знам колко пъти съм правила секс с вашия клиент.

— Естествено — презрително се засмя той. — Забравих, че имате безпогрешна памет, която не може да ви изневери. Нека ви задам още един въпрос. Колко чаши вино изпихте онази вечер? Вечерта, когато според вас сте имали сексуални отношения без предпазни средства с моя клиент?

— Две или три. Не помня. Не съм ги броила.

— Не помните колко чаши вино сте изпили, но помните точно колко пъти сте правили любов с моя клиент. Винаги ли се напивате от две чаши вино?

— Отвратена съм от вашите намеци, господине — възмутено отговори тя. — По принцип не пия вино. И искам да ви уверя, че ако не бях пила, никога не бих извършила нещо толкова необмислено. Никога не съм...

— Не ви питам за това, госпожице Браунинг! — рязко я прекъсна Белкър, тъй като разговорът очевидно не се развиваше в желаната от него посока.

— Възраждавам, ваша чест — обади се Катрин. — Свидетелката не е завършила изказването си.

— Съгласен съм — каза съдията. — Госпожице Браунинг довършете мисълта си.

— Благодаря ви, ваша чест — учтиво изрече тя, очевидно доволна, че е успяла да извади Белкър от равновесие. — Както вече споменах, не съм свикнала да пия алкохол и бях пиана. Възможно е да не си спомням точно колко чаши вино съм изпила, но много добре знам колко пъти съм правила секс. Сигурно разбирате, че това не е едно и също.

— Разбирам го, и то много добре. Да продължаваме нататък.

Мартин Белкър имаше вид на човек, попаднал в небрано лозе, тъй като свидетелката се бе оказала костелив орех. Катрин забеляза как той направи няколко крачки към съдебните заседатели, както само преди няколко часа бе постъпила и тя самата. Помисли си, че и мотивите са същите.

— Сутринта казахте пред съдебните заседатели, че работите като помощник-медицинска сестра. Вярно ли е?

— Да, господин Белкър.

— От колко време? Май беше от осем години, така ли?

— Точно така.

— И през тези осем години вие сте били в пряк контакт със стотици, ако не и с хиляди пациенти, нали, госпожице Браунинг?

— Затруднявам се да посоча точния брой.

— А възможно ли е, госпожице Браунинг, през тези осем години вие да сте били ухапана от пациент, който без да знаете, е бил

серопозитивен или болен от СПИН?

— Възможно е, но не си спомням някой да ме е хапал.

— Понякога сигурно сте участвали във възстановяване на дейността на сърдечно-белодробната система на пациенти чрез директен сърдечен масаж, нали, госпожице Браунинг?

— Да — колебливо призна тя.

— По време на тази процедура не сте ли били изложена на риска да се заразите от пациент, който отново без ваше знание е бил серопозитивен или болен от СПИН?

— Не... зная.

— В качеството си на помощник-медицинска сестра вие непрекъснато влизате в контакт с телесни течности като кръв, вярно ли е, госпожице Браунинг?

— Да, вярно е, но винаги съм с гумени ръкавици — отговори Мариан.

— Възможно ли е един или повече пъти да сте забравили да си сложите ръкавици, когато сте били в контакт с кръв, заразена с вируса на СПИН?

— Не, господин Белкър — бързо отговори тя, — винаги нося ръкавици.

— Винаги ли, госпожице Браунинг? Сигурна ли сте? — попита адвокатът с добре изиграно съмнение.

— Възраждавам, ваша чест — стана Катрин от мястото си. — Свидетелката вече отговори на въпроса.

— Оттеглям въпроса — отговори Белкър.

Отдалечи се от съдебните заседатели и се върна при Мариан Браунинг.

— Имам само още един въпрос по тази тема, след което ще преминем към следващата. Сигурно се е случвало по време на работата ви като помощник-медицинска сестра случайно да се убодете с игла, нали, госпожице Браунинг?

— Да, понякога и това се случва — предпазливо отвърна тя.

— В състояние ли сте да посочите на съдебните заседатели колко пъти приблизително се е случвало?

— Не — отговори Мариан.

— Може ли да се каже, че вие сте компетентна и опитна медицинска сестра?

— Да, аз обичам работата си и се гордея с нея.

— Естествено — потвърди Белкър, — и аз мисля така. Това ми дава основание да предположа, че следите най-новите медицински издания. Например преди да се запознаете с моя клиент, сигурно много добре сте знаели, че някои болести — понякога опасни и дори смъртоносни — се пренасят при сексуални контакти без предпазни средства?

— Разбира се, че ми беше известно.

— Тогава още преди да правите любов с моя клиент, вие сте знаели, че човек, заразен със СПИН, може да го предаде на своя партньор при необезопасен сексуален контакт, нали, госпожице Браунинг?

— Предпочитам да се обръщате към мен с госпожо, а не с госпожице — хладно изрече тя. — И още веднъж искам да подчертая, че не съм правила любов, а секс с вашия клиент. Става дума за секс. Но нека да отговоря на въпроса ви. Да, знаех, че дори само един полов контакт е достатъчен, за да се предаде вирусът на СПИН.

— Благодаря ви. Няма да забравя оригиналния начин, по който държите да се прави разграничение между любов и секс — мрачно каза Белкър. — А сега, уважаема госпожо Браунинг, нима не сте съгласна с мен, че сте установили сексуален контакт с моя клиент, без да използвате презерватив, осъзнавайки риска, на който се подлагате и пренебрегвайки всичките си знания по въпроса, и следователно напълно доброволно сте приели риска да се заразите със СПИН?

Мариан Браунинг изгледа Белкър и Катрин забеляза, че цялата трепери от гняв.

— Господине, това е абсурд! — каза тя със стържещ глас. — Не, не съм приела доброволно риска да се заразя със СПИН. Не бих могла да приема риск, за който не съм знаела, че съществува. Вашият клиент ме излъга. Той изфабрикува една долна лъжа и ми каза, че във връзка с лека операция е бил подложен на тест за СПИН, както и че резултатите са били отрицателни. Направи го с една-единствена цел — за да спи с мене, и дори ме напи, за да му бъде още по-лесно да ме убеди. И успя, господине — но само веднъж. И така, за да отговоря колкото се може по-изчерпателно на въпроса ви — тя се изправи на свидетелската скамейка, като посочи Ричард Хъдсън, — вашият клиент — този

човек! — ме зарази с вируса на СПИН и го направи умишлено. Искрено се надявам да изгори в ада!

Мариан се отпусна на мястото си изтощена от гневното си избухване. В съдебната зала не се чуваше нито звук, но след миг съдия Уудс възмутено реагира на обвинителната реч на Мариан Браунинг.

— Госпожице Браунинг, достатъчно изпитвахте търпението на съда! — рязко каза той. — Повече няма да търпя подобни изпълнения. Ако не сте в състояние да се владеете и още веднъж си позволите подобно поведение, ще бъда принуден да ви осъдя за неуважение към съда. Ще наредя да бъдете задържана, докато не се научите да се контролирате. Разбрахте ли ме?

Последните думи на съдията бяха произнесени между стиснатите му устни и изплющяха като удари с камшик. Но ако бе очаквал, че Мариан Браунинг може да бъде сплашена, съдията остана дълбоко разочарован. Тя отправи към него нетрепващ поглед и заяви:

— Ваша чест, не исках думите ми да прозвучат като липса на уважение към вас или към когото и да е в тази съдебна зала. Но имам чувството, че с мен се отнасят като с престъпник, а не като с жертва. След като вече имам смъртна присъда, и то поради единственото престъпление, което съм извършила, а то е, че съм проявила изключително неблагоприятно поведение, вие сигурно се досещате, че не мога да се отнасям сериозно към заплахата да прекарам няколко нощи в затвора. Освен това нищо не е по-страшно от ада, в който съм принудена да живея.

Катрин ликуваше. В своя отговор Мариан Браунинг сполучливо бе обобщила моралното несъвършенство на съдебната система, а по време на процеса бе направила много повече за обвинението в ущърб на защитата от всички останали свидетели, дори и от тези, които още не бяха изслушани. Затова Катрин не се изненада, когато Мартин Белкър реши, че няма повече въпроси към нея.

— Благодаря ви, господин Белкър — тежко обяви съдия Уудс. — Мисля, че за днес е достатъчно. Дами и господа съдебни заседатели, благодаря ви за вниманието и отново ви напомням, че не бива да обсъждате случая нито помежду си, нито с трети лица.

— Станете! — извика съдебният пристав Крис Тейлър, когато съдията се изправи. Катрин седеше все още под силното впечатление от показанията на свидетелката. Много рядко, най-много веднъж в

своята професионална кариера, един прокурор можеше да сполучи със свидетел с толкова мощно въздействие върху съдебната зала като Мариан Браунинг. Катрин стана, когато Мариан се приближи до масата на обвинението.

— Само исках да ти благодаря, Катрин — каза тя и погледна Белкър. — Този човек се опита да ме представи като... развратна и глупава жена.

— Обаче не успя — заяви прокурорката.

— Радвам се, ако е така — усмихна се Мариан. — Би ли... Би ли се съгласила някой път да се видим на чаша кафе? След като всичко това... свърши?

— С удоволствие — отговори Катрин. — Ела да те изпратя. Уредих да те откарат вкъщи.

— Не е необходимо, предпочитам да взема автобуса.

Катрин се загледа след нея, докато мина през преградата и излезе от заседателната зала — дребна, семпло облечена жена, която можеш да срещнеш на улицата и да не я забележиш. Вчера може би, но не и днес. Днес Мариан Браунинг бе накарала всички да я видят добре: почтена, смела и открита жена, която бе имала смелостта да се изправи пред целия свят и да каже на Ричард Хъдсън — и на всички останали Ричард Хъдсъновци — че не е съгласна да бъде жертва.

Областна морга

Понеделник, 26 юни, 23:15

Катрин беше в залата за аутопсии от половин час, но Морган Нелсън все не можеше да пристъпи към аутопсията на Питър Валенсуела. Всеки път, когато патологът заставаше до масата, телефонът започваше да звъни. Накрая той изруга полугласно и изключи телефона, като си обеща тази вечер повече да не му обръща внимание. Моргата беше пуста и притихнала. Чуваше се само ромонът на течаща вода, а някъде в коридора монотонно и тъжно капеше от развален кран в метална мивка — звук, който напомняше ритъма на далечен барабан.

— Безпокои ли те нещо, Кейти? — попита Морган, докато подготвяше обезобразения труп на Валенсуела за аутопсия.

— Нищо особено — уклончиво отвърна тя. — Защо питаш?

— Изглеждаш някак... потънала в собствените си мисли — обясни Морган. — Не зная точно как да го кажа. Все едно, че нещо не ти дава мира и искаш да го споделиш, но не можеш.

Изненадана от неговата прозорливост, тя отново избегна прекия отговор:

— Нали ме познаваш, Морган. Винаги съм нервна, когато има процес.

Той кимна с разбиране, но тя усети, че не е убеден.

— Сигурна ли си, че наистина искаш да изтърпиш всичко това, Кейти? — посочи той към масата. — Знаеш, че не е необходимо. Вероятно ще се окаже също като при аутопсията на Ханлън.

— Нищо, ще остана за малко — каза Катрин. — Искам да разбера какво точно се е случило с Валенсуела и Ханлън. Засега нищо не ми е ясно.

— Навремето Скот Фицджералд бе казал, че богатите не са хора като нас — промърмори Морган, докато съсредоточено подготвяше

ножовете си. — Същото важи за такива като нашия приятел тук, Валенсуела. Мазохистите не са хора като нас.

— Как така? — попита тя.

— Спомни си какво се случи миналото лято. Помниш ли автоеротичните смъртни случаи?

— Да, помня — тъжно кимна Катрин. „А и как бих могла да забравя?“ — каза си.

Продължителното преследване на хитър сериен убиец, който нападаше изнасилвани и имитираше автоеротични сцени, за да прикрие следите си, бяха завършили със смъртта на един от инспекторите на областния прокурор, Майкъл Геймс. Оттогава всеки път, когато изкачваше стълбището към жилището си, Катрин отново чуваше изстрела, който беше сложил край на живота му. Спомняше си също как Дейв Гранц с каменно лице ѝ бе съобщил, че всичко е свършило. Като че ли можеше да свърши някога.

— Тогава сигурно си спомняш, че автоеротичното сексуално поведение позволява да се изпита удоволствие без партньор. Както и че когато нещо се обърка, повечето автоеротични смъртни случаи са причинени от задушаване.

— При тях тръпката беше в риска, нали? — попита Катрин. — Колкото повече се приближаваш до върха, толкова по-силен е електрическият заряд.

— Много точно го формулира — съгласи се Нелсън.

— Смъртно си спомням, че тогава ти ми беше обяснил колко било важно следователите да обърнат внимание на възлите и на останалите средства за обездвижване при тези случаи.

— Наистина е важно. При смъртен изход начинът, по който са направени възлите на въжето или са закрепени белезниците, с голяма степен на вероятност показва дали жертвата се е завързала сама, или го е направил някой друг.

— А сега?

— Без съмнение е бил обездвижен от друг човек.

— Как разбра?

— Нали видя тялото?

— Имаш предвид начина, по който се е опитвал да се освободи?

Морган кимна одобрително.

— Точно така. Ако сам си беше сложил белезниците, възлите на въжето щяха да бъдат хлабави, а ключът от белезниците щеше да е поставен така, че да може да го достигне, когато му потрябва.

— Тогава за какъв вид сексуална игра става дума?

— Общата терминология при описание на този вид сексуално поведение е „принуда и насилие“. Принудата предполага използване на различни механични средства или устройства за ограничаване на свободата на движение — въжета, вериги, белезници, дори бинтове. Те притежават специално сексуално значение за този, който ги използва. Различните степени на обездвижване предизвикват различни асоциации. Всичко е съвсем индивидуално.

— А насилието?

— То приема различни форми: от нежен садизъм — например леко пошляпване с панделка от копринена нощница и няколко леки удара по тялото — постепенно може да прерасне в причиняване на физическо страдание, доброволно нараняване и сексуално унижение.

Морган ѝ разказа още, че освен болката, предизвикана от използваните средства за принуда, приемащият можел да пожелае да изпита болка в определени ерогенни зони като зърната на гърдите, ануса, долната част на корема или гениталиите. „Играта“ обикновено свършвала с предварително уговорен сигнал между доминиращия и субекта — кодова дума или звуков сигнал, ако речта в момента е невъзможна.

— Колкото индивиди, толкова видове сексуално поведение — обясни той. — Това, което за тебе е нормално, за някой друг е истинско извращение, и обратно. Всичко, което може да изобрети въображението ти, независимо колко рисковано или отвратително ти изглежда, някой някъде вече го е правил, и то без колебание. При това е изпитвал сексуално удоволствие.

— А какво ще кажеш за Валенсуела?

— Белезниците на ръцете му бяха подплатени с агнешка кожа, Кейти. Били са предназначени само да го обездвижат, но не и да му причинят болка. Криминалистите откриха на пода на стаята някакви обгорени парченца, които по всяка вероятност представляват останки от изолираща пяна. Предполагам, че когато играта е започнала, е имало нещо и между глезените и въжетата.

— Някакъв пълнеж?

Морган кимна.

— Някои садомазохистични играчки оставят доста неприятни белези — каза той. — Като цяло хората, които участват в тях, не искат приятелите или близките им да научат по какъв начин си доставят удоволствие. Затова използват различни средства, за да избегнат претриване на кожата или охлузвания, които могат да предизвикат доста неудобни въпроси.

— Тогава какво е направил партньорът му?

— Точно това ще разберем след малко — каза Морган и включи диктофона. — Така. Днес е 26 юни, 23:21 часа. Трупът, който предстои да изследваме, принадлежи на добре гледан мъж от испански произход, приблизителна възраст четирийсет и пет години, и идентифициран като Питър Чарлс — вероятно в кръщелното свидетелство е записан като Педро Карлос Валенсуела. Името е отбелязано на картончето, поставено на десния крак на трупа.

Морган извади от джоба на хирургическата си престилка рулетка и отбеляза височината на мъртвеца — един и седемдесет и пет. Катрин веднага нанесе данните във формуляра за аутопсията, който Морган ѝ беше дал. По-късно щеше да отбележи размера на вътрешните органи — бели дробове, черен дроб, сърце, мозък — които Морган щеше да ѝ продиктува.

— Така — каза той, — а сега да изчегъртаме малко от тези сажди, за да видим какво има отдолу.

С няколко енергични движения на силните си ръце той свали саждите, полепнали по горната част на мъртвото тяло. Отдолу се показва влажна, мъртвешки бяла като на риба плът, осветена от силните лампи.

— Аха — каза той, когато се наведе над тялото, — много интересно. Ела тук, Кейти.

Тя остави бележника и отиде при наклонената маса, на която лежеше трупът. Морган Нелсън ѝ подаде лупата и посочи дясната страна на гръдния кош, точно над зърното.

— Ето тук — каза той. — Виждаш ли?

През увеличителното стъкло Катрин видя три морави успоредни линии на разстояние сантиметър и половина една от друга, които се спускаха към отвратителната дупка, прогорена от запалителното устройство.

— Какво е това? — попита тя.

— Чакай малко — отвърна Морган.

Заобиколи масата, повдигна дясната ръка на мъртвеца и направи жест с пръсти, който трябваше да означава: „дай ми“. Катрин веднага подаде лупата.

— Тук има още — каза той. — Ела да видиш.

Тя заобиколи масата и надникна над рамото му. Около сгъвката на подмишницата се виждаха същите белези.

— Не ги бях забелязал на местопрестъплението — каза той. — Успоредни охлузвания и подкожни наранявания на тъканта от лявата страна на гръдния кош и дясната раменна кост. И в двата случая са показателни за факта, че тялото е било удряно с тънък и дълъг предмет, например разцепена тръстикова пръчка или кожен камшик; вероятно второто. Следователно, преди да бъде убит, нашият приятел е бил бичуван.

Морган се изправи и отправи сияеща усмивка към Катрин, като че току-що е направил някой много хитър трик.

— Няма разкъсване на кожата, което ми дава основание да предполагам, че не е било много болезнено; но все пак достатъчно, за да го възбуди. С други думи, имаме по-скоро сексуална игра, отколкото наказание.

— Нали казват, че за различни хора се използвали различни удари? Това не изяснява ли донякъде нещата?

— Ако не друго, поне стеснява обхвата на търсенията ни — поясни Морган. — Вероятно убиецът е садист или най-малкото „доминиращ“, както се нарича в медицинската литература — специалист по така наречения наказателен секс.

— Имало ли е сексуален контакт?

Той вдигна рамене.

— Няма как да разберем. Дори да е имало полово сношение, огънят е унищожил всички следи.

— И какво ще правим тогава?

Морган взе големия нож.

— Започвам да го режа — обяви той. — Кейти, изглеждаш ми уморена. Защо не се прибереш, а аз утре ще ти се обадя да ти кажа какво съм открил.

Тя отвърна:

— Вероятно ще се възползвам от предложението ти. Впрочем, предложих на Дейв да извикаме профайлър. Според него обаче аз сама трябва да изготвя профила.

— Прав е. Имаш добра подготовка.

Изработването на психологически профил на престъпника не беше изкуство, а занаят. Същността на метода бе да се пресъздаде сцената на престъплението през очите на опитен следовател. Катрин не беше следовател, но от години работеше в тясна връзка с правораздаването и следствието, което, като се добави към обучението в Куонтико, ѝ осигуряваше цялостен поглед върху поведението на престъпника.

Профайлърите не се занимаваха с въпроса защо е убит един човек, а как е било извършено престъплението и от какъв тип престъпник. „Защо“ беше без значение за ченгетата. Те се интересуваха от възрастта на извършителя, дали е бял или цветнокож, женен или ерген.

— Искаш ли да поговорим, докато подготвя този приятел? — попита Морган и така прекъсна нейните размишления.

— Знаеш как се прави, Морган — каза тя, — стъпка по стъпка. Първо се прави оценка на фактите. След това се пресъздава сцената на престъплението. После се анализират жертвите.

— Добре — отвърна той. — Започни с убийствата.

— Нашият убиец обича да планира действията си. Знаем, че той изработва преносими запалителни устройства и ги донася на местопрестъплението. Това ме кара да мисля, че е организиран и интелигентен.

— Съгласен съм.

— Освен това има нещо... много жестоко в тези убийства. Ти също го отбеляза. Каза, че който го е направил, е изпитвал силна омраза към жертвите си и е искал да ги накара да страдат. Дали нямаме работа с хомофоб?

— Възможно е, но не съм убеден, че е така.

— Защо?

— Съдя по ударите с камшик. Ако наистина имаше хомофобия, той нямаше да може да се контролира. Този, който е оставил следите по тялото на Валенсуела, много добре е знаел как и колко силно да удря.

— Тогава защо е убил жертвите си?

— Дали не му се е случило нещо? — започна да гадае Морган.
— Нещо, за което ги обвинява? Нещо, което те не знаят, че са му причинили, но той знае.

— Жертвите имат само едно общо нещо — изтъкна Катрин, — имали са сексуални отношения с убиеца.

— Не — поправи я той, — това е единственото, за което ние знаем. Може да ги свързват много други неща, за които не подозираме.

— Добре, съгласна съм. Убиецът е познавал своите жертви. Вероятно и преди е имал с тях интимни връзки.

— Добре.

— Жертвите принадлежат към смесен етнически тип: бели и от испански произход. А това означава, че съществува статистическа вероятност убиецът да е бял.

— И вероятно по-млад от своите жертви — допълни Морган.

Катрин кимна в знак на съгласие. Фактът, че убийствата бяха извършени толкова методично, подкрепяше това предположение. А това на свой ред означаваше, че той по всяка вероятност бе под четирийсетгодишен, малко под или над трийсетте.

— След като има няколко партньори, той надали има постоянен любовник. Сигурно живее сам, с родителите си или с някой много непретенциозен съквартирант. Като се има предвид предполагаемата възраст, най-вероятно живее сам — продължи тя.

— Не забравяй различните социални слоеве — напомни й Морган. — Нашият убиец се е чувствал еднакво добре както в малкия апартамент на Валенсуела, така и в красивата викторианска къща на Патрик Ханлън.

— Мислиш ли, че при това положение той принадлежи към висока класа от Валенсуела и е приблизително равен на Ханлън?

— Би било прекалено просто. По-скоро е въпрос за произход и образование, не мислиш ли?

— Прав си — съгласи се Катрин. — Явно е свикнал да общува с хора от различни прослойки. Очевидно е добре образован. Вероятно говори чужди езици. Напомни ми да накарам Уолт Ърхарт да провери дали Валенсуела е бил испаноезичен. Дали пък не работи в обществения сектор?

— Добре, Кейти — похвали я Морган. — Наистина чудесно се справяш. Но със същия успех би могъл да работи в театър, да се занимава с музика или изкуство.

Катрин поклати глава.

— Не мисля. Този човек е прекалено... злокобен.

— Интересно определение — отбеляза Морган. — Мислиш, че е луд, така ли?

— В известен смисъл, да. Което ни отвежда към следващия въпрос: как се отнася към телата на жертвите си?

— Бих казал с презрение — отговори Нелсън. — Дори бих допълнил с отвращение. Пали фитила и спокойно си тръгва, като ги оставя да изгорят.

— Забеляваш ли несъответствието? Ето, пред нас е човек, който само преди няколко минути е участвал в садистична игра, която по всяка вероятност е достигнала своята кулминация в сексуален акт, след което веднага преминава към убийството на партньора си. И на всичкото отгоре той съзнателно го подлага на нечовешко психическо и телесно страдание, преди запалителното устройство окончателно да го убие.

— Няма никакво несъответствие, ако той смята, че ги наказва за нещо, което са му причинили. Не забравяй, че това е човек, който изпитва удоволствие да причинява болка, Кейти. Някой, който добре е обмислил наказанието.

— Мислиш ли, че той самият може да е бил жертва на насилие? — попита тя с внезапно просветление. — Някой, който като дете или дори като възрастен, е бил наказан, и то вероятно несправедливо?

— Наистина, доказано е, че насилниците често сами са били някога жертва на насилие — кимна Морган. — Възможно е някакво насилие в миналото да е оказало влияние върху неговите сексуални предпочитания.

— Добре, с какво разполагаме тогава? — Катрин започна да брои на пръсти. — Организиран убиец, хладнокръвен садист, който планира и осъществява убийствата на своите жертви със забележителна методичност. Хомосексуалист, бял мъж, малко под или над трийсетгодишен, притежаващ практически познания за химическите вещества и експлозивите, който живее сам и вероятно е бил подлаган на физическо насилие като дете или юноша. Интелигентен, добре се

разбира с хората, вероятно говори испански и работи в обществения сектор. Вероятно има кола; двете престъпления са извършени в доста отдалечени квартали.

— Като начало не е зле — каза Морган. — Продължавай да работиш.

— Добре — усмихна се Катрин, окуражена от успеха си. — Само исках да те попитам още дали е възможно Валенсуела да е убит от жена?

Патологът не отговори веднага. Подпря ръката си в гумена ръкавица на гърдите на трупа и замислено издаде напред долната си устна.

— Да, всичко това спокойно би могло да бъде извършено и от жена. Жените със садистични наклонности често участват в подобни сексуални игри — призна той. — Защо питаш?

— Просто ми хрумна. Досега никой не е задавал този въпрос. Но всичко, което казахме дотук, може да се отнася и за жена.

— Защо не поставиш въпроса пред специализирания отряд? — предложи той. — Или поговори за възможностите с Дейв. А къде е той, впрочем?

— Тази вечер изписват Джим Фийлд от болницата — обясни Катрин. — Дейв отиде да го закара у тях.

Морган кимна.

— Видях го тази сутрин. Имам предвид Джим.

— Как ти се стори?

Той поклати глава.

— Не е добре. Затворил се е и никого не допуска до себе си. Решил е, че ще прекара остатъка от живота си като никому ненужен инвалид.

— А така ли е?

— Нищо подобно. Раната му заздравява. Всъщност отидох да го видя, защото успях да му уредя преглед при един прекрасен специалист по протезите от Сан Франциско.

— Е, и?

Морган поклати глава.

— Изкуствената ръка не е в състояние да го излекува. Проблемът при Джим е, че той наистина не иска повече да живее.

„Или по-скоро се страхува да живее — мислено го поправи Катрин, чиято интуиция бе изострена поради собствените ѝ проблеми. — Много по-лесно е да се откажеш да се бориш, отколкото да посрещнеш нещастиято лице в лице.“

— Нещо се умълча — каза Морган и тя усети, че отново се е замислила за утрешния ден.

— Замислих се за Джим — излъга тя, като се надяваше, че отговорът ѝ прозвуча достатъчно убедително. — Чудя се дали да не поговоря с него.

Нелсън сви рамене.

— Вероятно заслужава да опиташ. Но ще му трябва доста време, докато се освободи от натрупаната горчивина.

— Да — замислено се съгласи Катрин, — точно сега много добре го разбирам.

Морган се наведе, за да направи първия разрез, но спря, когато забеляза, че тя бързо се извърна настрана, за да не гледа как острието на ножа потъва в мъртвото тяло. Внимателно остави ножа, заобиколи масата и се приближи до нея, като я погледна право в очите.

— Какво има, Кейти? — нежно попита той.

Тя завъртя глава и погледна встрани.

— Нещо, което... Нещо, с което трябва да се справя сама.

— Не се опитвай да ме отблъснеш, Кейти — изрече той с остър тон. — Много добре те познавам. Цяла вечер нещо не ти дава мира. Забелязах го още щом влезе. Не е свързано с работата, нещо друго е. Нещо много лошо.

Катрин усети, че решението ѝ да не говори за себе си постепенно отстъпва. След Дейв Морган беше най-близкият ѝ приятел; мил, добър човек, който в много отношения ѝ беше по-близък от баща ѝ, когото почти не помнеше. Повече от десет години той беше нейна опора; човек, с когото всичко споделяше. Ако някой можеше да я успокои, това беше Морган.

— Поговори с мен, Кейти — подкани я той. — Може би ще успея да ти помогна.

— Може би — призна тя. — Разкажи ми за биопсията.

Върховен съд, отдел №8

Вторник, 27 юни, 10:00

— Ваша чест, обвинението призовава за свидетел доктор Роналд Фриймън — обяви Катрин и изчака свидетелят да заеме мястото си на свидетелската скамейка.

Роналд Фриймън беше висок слаб мъж с дълбоко поставени тъмни очи и рядка, сресана настрани коса. Лицето му бе дълго и тясно, с дълбоки бръчки, които започваха от големия, изкривен като кука нос, и стигаха до тънките му устни. Поради строгия тъмносив костюм и сдържани маниери той приличаше не на лекар, а на счетоводител.

Но както при лекарите, така и при счетоводителите, външността понякога беше измамна. Навремето Катрин имаше връзка с федерален агент, който беше служил като подводничар във Военноморските сили на САЩ, където определено нямаше място за страхливци, и който в свободното си време караше мотор „Харли Дейвидсън“. Въпреки това всеки ден ходеше на работа в костюм от три части, почти същият като костюма на свидетеля експерт.

Катрин тайно наблюдаваше съдебните заседатели, докато доктор Фриймън повтаряше думите на клетвата след съдебната чиновничка. Забеляза, че го харесаха. Точно както се бе надявала.

— Добро утро, докторе — каза тя. — Бихте ли казали на съдебните заседатели каква е вашата професия?

— Аз съм лекар.

— И къде работите в момента?

— Заемам длъжността директор на здравния отдел на област Санта Рита.

Катрин много бе мислила дали да кани специалист по СПИН. Накрая бе стигнала до заключението, че повечето хора, както несъмнено и голяма част от съдебните заседатели, смятаха, че знаят всичко за СПИН, но съвсем не беше така. Сега нейната задача бе да използва специализираните показания на доктор Фриймън, за да ги

преведе през сложната същност на болестта, начините на нейното разпространение и влиянието ѝ върху човешкия организъм, така че в края на процеса съдебните заседатели сами да стигнат до извода, че обвиняемият трябва да бъде признат за виновен.

— Докторе, бихте ли обяснили на съдебните заседатели в какво се състоят вашите служебни задължения като директор на здравния отдел?

— Разбира се. Под мое ръководство се намират всички аспекти на здравеопазването в областта. Ние предоставяме на населението широк спектър от медицински услуги, много от които са предназначени за социално слаби пациенти, а също така си взаимодействаме и предоставяме професионални съвети по редица медицински въпроси на частните лекари. Така например в нашите клиники — а те са общо шест в областта — на всеки гражданин е предоставена възможност да си направи тест за алкохол и наркотици; предлагаме програми за медицински съвети; занимаваме се с проблемите на околната среда и психическото здраве на населението; а освен това осигуряваме текущо здравно-медицинско обслужване. Разликата между нас и останалите звена в системата на здравеопазването е, че ние имаме много по-голям обхват на действие от частните клиники и обслужваме по-разнообразни пациенти. Освен това извършваме някои медицински услуги, които не се предлагат в частния сектор. Така например ние разполагаме с екипи от специалисти, които се занимават изключително с болестта СПИН: имаме програма за тестване на вируса на СПИН, програма за ранна диагностика, програма за грижи за болните от СПИН, програма за защита от болестта и програма за защита на правата на болните от СПИН. Ние сме единствената организация в страната, където се извършват подобни медицински услуги.

— Благодаря ви, докторе. Вие сигурно сте предимно администратор, или се занимавате и с лечение на пациенти?

— Всъщност отделът се ръководи от назначени от мен административни мениджъри. Лично аз се занимавам главно с лечение на пациенти, предимно серопозитивни или болни от СПИН. Тясната ми специалност е предпазване от заразяване и лечение на СПИН.

— Бихте ли обяснили пред съда кога и къде сте получили своята медицинска квалификация?

— Разбира се. Завърших Харвардския университет с научна степен по медицина. После прекарах известно време като стажант в болницата „Бет Израел“ в Ню Йорк, след което няколко години бях на специализация в Центъра по контрол на болестите и Центъра по превантивна медицина в Атланта, Джорджия. Преди няколко години се върнах в университета „Джон Хопкинс“ и защитих докторат по право и обществено здравеопазване. Преди четири години приех поста на директор на здравния отдел в Санта Рита, тъй като тази част на страната е най-силно засегната от болестта СПИН. Смятам, че мога да допринеса за лечението на болестта.

— Докторе, били ли сте консултант и имате ли публикации по специалността си?

— Да. Изследванията ми в областта на заразяването с вируса и лечението на болестта СПИН са публикувани в медицинските списания на университета на Ню Ингълд, в „Американско здравеопазване“ и в „Европейското списание по епидемиология“. Работил съм като консултант към Управлението на затворите в Калифорния по проекта за ограничаване на СПИН сред затворниците; съветник съм на Националния специализиран отряд по хомосексуализъм при президентството, Фондацията по СПИН в Сан Франциско и на Американската фондация за изследване на СПИН.

Катрин бе длъжна да го подложи на разпит, известен сред служителите на съдебната система като „око да види, ухо да чуе“, начин да се докаже на съдията, че свидетелят притежава необходимата квалификация като експерт, а на съдебните заседатели — че на неговите показания може да се вярва. Експертът бе единственият свидетел, за когото законът допускаше да дава по-скоро мнения и оценки, отколкото факти; да отговаря на хипотетични въпроси и да сподели пред съдебните заседатели не само какво знае, но и какво мисли.

Естествено и съдия Уудс, и Мартин Белкър, много добре познаваха високата квалификация на доктор Фриймън; той бе един от най-уважаваните в щата специалисти по СПИН и инфекциозни болести. Но проблемът не беше в това. Катрин знаеше, че защитата е готова да признае впечатляващата квалификация на лекаря, но тя предпочиташе съдебните заседатели да получат лично впечатление за нея.

— Докторе, вярно ли е, че днес благодарение на филмите, телевизията и честите дискусии в пресата всеки знае какво представлява болестта СПИН?

Доктор Фриймън си позволи лека усмивка.

— Повечето хора смятат, че е така. В действителност обаче средният американец знае учудващо малко за тази болест.

— Разбирам — каза Катрин и погледна съдебните заседатели. — Тогава може би няма да е излишно да ни обясните какво точно представлява СПИН?

Тя усещаше очите на съдебните заседатели върху себе си и знаеше какво се очаква от нея. Едно от нещата, които бе усвоила през дългите години работа в съда, бе, че нейното облекло, грим, поведение — всичко това оказваше огромно влияние върху начина, по който съдебните заседатели възприемаха не само нея, но и позицията на обвинението. Съдът не беше театър, но работата ѝ имаше много общо с актьорското изпълнение. Външният ѝ вид беше много важен. Ако бе облечена небрежно, съдебните заседатели можеха да стигнат до извода, че делото е маловажно. Затова и тази сутрин Катрин много внимателно обмисли как да се облече: трябваше да изглежда сериозна, но не надута; делова, но не недостъпна.

— Съкращението СПИН означава „синдром на придобитата имунна недостатъчност“. Това е болест, която се причинява от вирус.

— А името на вируса е?

— Пълното му название е „човешки Т-клетъчен лимфотропен вирус, тип № 3“, или ЧТЛВ-3. По-често се среща като „човешки лимфотропен вирус“, ЧЛВ, или „вирусът на СПИН“ и е изключително заразен.

— Разпространява ли се като обикновената настинка или дребна шарка?

— Не. Разпространява се по същия начин, както и останалите болести, които се предават по полов път, например сифилис или гонорея.

— Може ли да се предаде при обикновен контакт?

— Не, не може. Вирусът на СПИН не се предава при ръкуване, прегръдка, целувка по бузата, плач, кашлица или кихане. Нито можеш да се заразиш — както погрешно смятат мнозина — в плувния басейн или от храна, която е докосвал заразен с вируса, нито от спално бельо,

хавлия, чаша, сламка, звънец на вратата, телефонен апарат или клозетна чиния, ползвани от болен от СПИН.

— А слюнката?

— Вирусът е бил открит в слюнката, а също така и в сълзите на някои болни. Въпреки това от 1979 година, когато е регистриран първият случай на СПИН, не е установено заразяване със слюнка или от сълзи.

— А при по-интимен контакт, докторе? Например при масаж на тялото?

Доктор Фриймън поклати глава.

— Доколкото липсва полов контакт — спокойно обясни той, — няма опасност от заразяване. Същото се отнася и за мастурбацията. Повечето видове неполови контакти са безопасни.

— Но някои очевидно не са. Бихте ли ни посочили някакви примери?

— За високорисково поведение се смятат сексуалните контакти между хомосексуални и бисексуални мъже. Около седемдесет процента от жертвите на СПИН в страната са от тази категория. Другият най-често разпространен начин за заразяване е използването на общи игли при интравенозно приемане на наркотици.

— А възможно ли е да се стигне до заразяване при хетеросексуален полов контакт, или с други думи, при полов контакт между мъж и жена?

— Не съществува риск от заразяване при полов контакт между партньори без странични връзки или при моногамни партньори — отвърна доктор Фриймън.

Въпреки своето донякъде студено излъчване той беше добър свидетел: решителен, с ясна мисъл, точен език и внушаваше доверие. Следващата задача на Катрин бе да го преведе стъпка по стъпка през всички аспекти на болестта, но без да му позволява да се изразява прекалено сложно като че ли чете от медицинско списание, за да не отегчи съдебните заседатели.

За да постигне целта си, първо трябваше да го накара да обясни как вирусът прониква в тялото и разрушава имунната система, като напада Т-лимфоцитите и се разпространява по-бързо, отколкото организмът може да подмени своите Т-клетки.

— Какво става, когато се разруши имунната система?

— Без функционираща имунна система, която да се бори с микробите, засегнатият организъм става уязвим към заразяване с бактерии, протозоми, плесени и други причинители на болести, като тези на пневмонията, туберкулозата и менингита.

— И на рака?

— Да — потвърди доктор Фриймън, — а също така и на рака.

Катрин изчака думите му да стигнат до съзнанието на съдебните заседатели. Искаше добре да разберат какво точно бе причинил Ричард Хъдсън на своите три жертви, чиито истории вече бяха изслушали.

Катрин задаваше въпросите един по един и той отговаряше: инкубационен период, симптоми, ракови заболявания, от които най-често се разболяваха заразените със СПИН. Тя дискретно следеше реакциите на съдебните заседатели, докато говореше свидетелят. При най-малкия признак за апатия или досада щеше да съкрати показанията на доктор Фриймън, но засега нямаше опасност. Оставаха само още няколко въпроса, за да постигне целта си.

— Кажете ни, докторе, има ли лек за СПИН? — просто попита тя.

— Не.

— А не се ли работи върху някаква ваксина?

— Доколкото ми е известно, не.

— Съществува ли ваксина, която би предотвратила заразяването на здрави хора?

— Не, няма.

— А има ли ваксина или лекарство, които да спрат или да забавят развитието на болестта, след като е налице заразяване?

— Не, няма.

— Следователно, ако някой преднамерено зарази двама души със СПИН, това означава, че на практика той съзнателно ги е осъдил на смърт, нали?

— Възразявам! — извика Белкър и рязко се изправи. — Въпросът е спекулативен!

— Оттеглям въпроса — веднага се съгласи Катрин. — Благодаря ви, доктор Фриймън. Нямам повече въпроси.

Адвокатът още стоеше прав, лицето му беше напрегнато.

— Господин Белкър, имате ли въпроси към свидетеля? — попита съдия Уудс.

— Не, ваша чест — отговори той, все още ядосан. — По-късно защитата ще призове собствен експерт по СПИН.

— Тогава смятам, че моментът е подходящ съдът да се оттегли за почивка — каза Уудс. — Благодаря ви, доктор Фриймън. Можете да напуснете свидетелската скамейка. — Замълча за миг, след което се обърна към присъстващите: — Като председател на съда утре сутринта се налага да присъствам на важно заседание. При това положение трябва да ви съобщя, че следващото заседание се отлага за утре, в два следобед. Освен това искам отново да предупредя съдебните заседатели да не коментират случая извън тази съдебна зала.

Съдията се оттегли и Катрин се огледа наоколо. Повечето представители на пресата се бяха измъкнали преди или по време на показанията на доктор Фриймън. Не очакваха нищо сензационно, нищо смразяващо кръвта, нищо, което обикновените хора биха искали да прочетат във вестника или да видят по телевизията. Дейв Гранц прекъсна мислите ѝ:

— Катрин, добре ли си? Имаш ли нужда от нещо?

Неговата загриженост я трогна.

— В момента не. Добре съм — отвърна тя и си помисли: „Но не съм сигурна дали е за дълго“. — Къде отиваш?

— Имам среща с Уолт Търхарт — обясни той. — А имам и някои лични задачи, които трябва да свърша.

— Нещо ново за атентатора?

— Нищо, освен догадки — ядосано отвърна той. — Кучият му син не е оставил много улики, върху които да поработим.

Катрин проследи с поглед как Дейв излиза от съдебната зала и съжали, че не успяха да си поговорят. Беше тежко и за нея, и за него. Още не знаеше как е възприел новината за болестта ѝ и за евентуалните последствия. Непрекъснато възникваше нещо важно в службата или вкъщи. Спомни си една стара песничка на Хелън Реди: „Аз съм силна, аз съм непобедима, аз съм жена“. Усмихна се на мислите си: „Не е зле да повярвам, че и аз съм такава“.

Областна администрация

Вторник, 27 юни, 12:35

— Нещо ново за убийствата на Патрик Ханлън и Питър Валенсуела? — обърна се Дейв към Уолт Ърхарт.

Ърхарт се намръщи. Извади цигара и я налапа, без да я пали. Дватама се намираха в шерифската служба, в тесния кабинет на Ърхарт срещу заседателната зала.

— Абсолютно нищо — горчиво каза той. — Все едно да търкаляш стъклено топче нагоре по стъклена планина.

— Какво разбраха твоите хора за Валенсуела? — попита Дейв.

— Четирийсет и осем годишен, роден в Портланд, Орегон; живее в област Санта Рита от 1984 година. Приблизително преди шест месеца се преместил в Лагуна дел Мар. В службата странял от колегите си и нямал много приятели. Въпреки това всички се изказват доброжелателно за него.

— Трябва да открием някаква връзка между убийствата — каза Дейв. — Още нещо, освен че Ханлън и Валенсуела са посещавали гей клубове.

— Всъщност попаднахме на нещо ново — призна Ърхарт. — Докато проверявахме телефонните им разговори, се оказа, че и двамата са се обаждали на телефон, който се води на името на астроложката Ейнджъл Флорес, живееща на Мишън Хилс. Няколко пъти изпратих моите момчета на адреса, но тя не си е била вкъщи. Според съседите там рядко се появявали хора. Пуснахме данните в компютъра и нищо не намерихме: няма криминално досие, дори няма кола на нейно име.

— Нейно ли? — попита Дейв. — В испанския Ейнджъл е мъжко име. Ако беше жена, по-скоро щеше да бъде Анджеела, Анджелика, Анджелиана.

— Стига, Дейв, компютърът...

— Зная, автоматично проверява всички варианти. Просто разсъждавах на глас. Колко обаждания са регистрирани?

— Две при Ханлън и три при Валенсуела.

— Защо? Какво са искали от нея?

— Господи, Дейв, откъде да знаая? Може да са искали финансови съвети. Четох някъде, че поне триста от най-богатите фирми, включени във „Форчън 500“, използват услугите на астролози — ухили се едрият мъж.

— А Джим Фийлд? — попита Дейв. — Откри ли някаква връзка между него, Ханлън и Валенсуела?

— Нищо — отвърна Ърхарт.

— Попита ли го дали името Ейнджъл Флорес му говори нещо?

— Още не съм. Ще изпратя някой от детективите да поговори с него.

— Няма нужда — каза Дейв. — Тъкмо съм тръгнал към тях и мога лично да питам. — Той посочи цигарата в устата на Ърхарт. — Няма ли да я запалиш?

Ърхарт извади цигарата, погледна я и я върна в пакета.

— Опитвам се да ги откажа — обясни — и затова никога не нося кибрит. Слушай, ако Джим ти каже нещо за Флорес, нали ще се обадиш?

— Нямах проблем — обеща Дейв.

Санта Рита, Медицински център по ракови заболявания на гърдата

Вторник, 27 юни, 16:45

Катрин пристигна в Центъра малко след четири и половина и седна в чакалнята. Започна да разлиства едно списание, докато дойде редът ѝ за преглед. Точно в четири и четирийсет и пет се появи доктор Мари Снайдър и я покани в кабинета си.

Кабинетът на доктор Снайдър беше уютно, топло помещение с дървени щори на прозорците, които гледаха към тясна уличка. Стените бяха бели, на пода имаше виненочервен килим, а мебелите бяха от черешово дърво.

— С интерес следя материалите по вашия процес — съобщи тя, когато се настаниха от двете страни на бюрото ѝ. — Колко време мислите, че ще продължи?

— През следващата седмица трябва да произнесем заключителните пледоарии — отвърна Катрин.

— Значи е почти към края.

Катрин се усмихна:

— Нали сте чували изреча: „Няма да свърши, докато смъртта ни раздели“. За мене това означава, докато съдебните заседатели не признаят обвиняемия за виновен.

— Смятате, че ще признаят Хъдсън за виновен?

— Трудно е да се каже със сигурност — призна тя. — Достатъчно е защитата да убеди поне един от съдебните заседатели, че съществуват сериозни основания да се съмнява във вината му.

Докато разговаряха, доктор Снайдър извади папката с изследванията на Катрин и я остави пред себе си.

— Поговорих с един приятел патолог. За рака изобщо и за рака на гърдата в частност — каза Катрин.

— И сега по-добре ли се чувствате? — попита доктор Снайдър.

— В известен смисъл, да — отвърна Катрин. — Сега ми е по-леко дори само от това, че се изправих пред проблема. Така имам чувството, че мога да се справя с него, вместо да го оставя да се спотайва в мен като убиец, който изчаква своя момент.

— Интересна аналогия — отбеляза лекарката. — Вашият приятел обясни ли ви какво представлява биопсията?

— Да, даже ми предложи да се посъветвам с вас за стереотактичната биопсия.

— Право в десетката — изрече Снайдър. — За нас това е технологията на бъдещето.

— Да, той ми каза, че е съвсем нова.

— Така е. Тя е също толкова точна при диагнозата на рака, колкото хирургическата намеса. Освен това е по-бърза, по-евтина и по-лесна за изпълнение. И което е най-важното, резултатите се получават много по-бързо. Иначе се чака със седмици, а при този метод те са готови за двайсет и четири часа.

— Какво точно представлява тази технология?

— Добре, нека да започнем от самото начало. Пълното название е стереотактична автоматизирана широкообхватна биопсия.

— Широкообхватна ли? — предпазливо попита Катрин.

Доктор Снайдър се усмихна.

— Само в микроскопичен смисъл — успокои я тя. — Ето как протича изследването. Лягате по лице на една маса, която се издига с подемно устройство, както при ремонт на кола. Радиологът седи отдолу, а гърдата ви се поставя в дупка на масата и се поддържа от стерилен пластмасов екран. Едновременно се правят няколко стереоскопични мамограми, така че радиологът получава на екрана на компютъра триизмерно изображение на съмнителния участък.

— Необходима ли е упойка?

— Само локална. Няма да почувствате болка. Цялата процедура продължава по-малко от половин час.

— А остава ли белег?

Доктор Снайдър поклати глава.

— Не, и сега ще ви обясня защо. Радиологът плъзга куха игла в гърдата, като спира точно пред областта, която трябва да бъде изследвана. За да се определят координатите на бучката, се използва компютър. После данните се въвеждат в нещо като малка пушка, която

изстрелва през иглата още по-малко режещо устройство, което за частица от секундата взема миниатюрна проба от повърхността на уплътнението.

— Това ли е всичко?

— Да, това е всичко.

— Налага ли се да бъда хоспитализирана?

— Не. Ще прекарате тук не повече от два часа.

— И какво ще стане после?

— Радиологът ще изпрати извлечената тъкан на патолог. Той на свой ред ще извърши серия изследвания, след което ще повика радиолога, за да обсъдят заедно резултатите, независимо дали са положителни или отрицателни. И накрая радиологът ви вика на преглед.

— Съгласна ли сте вие да извършите процедурата? — попита Катрин.

— Ако искате.

— Кога може да стане това?

— Не обичате да отлагате, нали? — усмихна се доктор Снайдър.
— Нали знаете, че няма за къде да се бърза. Ден или два нищо не решават.

— Да, но за мене означават много — яростно изрече Катрин. — Искам час по-скоро да свърши, за да знам как да продължа да живея.

Мари Снайдър поклати глава и се усмихна.

— Катрин, как сте успели да станете истинска балбос-тех?

— Какво?

— Това е на идиш — обясни доктор Снайдър — и означава делова жена от домакински тип.

— Така ли изглеждам?

— Виждам пред себе си една силна жена. Или по-скоро дама, която е разбрала, че се налага да бъде силна.

— Силна ли? — Катрин се усмихна. — Не съм сигурна, че е така. Когато се преместих тук, си спомням как се обадох на една приятелка и споделих, че не зная дали ще успея да се справя — самотна майка на пълен работен ден. А тя се засмя и ме посъветва: „Катрин, няма да е зле да се справиш. Нямах избор“. Тогава се научих да се боря, Мари. След като идентифицирам врага, веднага правя

крачка напред и заставам срещу него. Сигурно се дължи на ирландската ми кръв.

— На каквото и да се дължи — посъветва я доктор Снайджер, — само гледайте да не го загубите.

— Не мога да си позволя този лукс. — Катрин стана. — Благодаря ви, Мари.

Лекарката стана да я изпрати.

— Нещо ми подсказва, че вече сте решили какво искате да направите — каза тя, когато стигнаха до външната врата.

— Права сте — усмихна се Катрин. — Само първо да дам някои разпореждания. Утре сутринта ще ви се обадя да си определим часа за биопсията.

Върховен съд, отдел №8

Сряда, 28 юни, 14:00

Доктор Джеймс Акслър напълно се покриваше с представата на повечето хора за добродушен и обичлив дядо. Среден на ръст, около шейсетгодишен, пухкав, със снежнобели коси, топли кафяви очи и най-милата усмивка, която Катрин някога бе виждала.

Беше чувала за него. Той беше един от малкото експерти, чиито професионални качества и обществено положение бяха съпоставими с достойнствата на свидетеля на обвинението, доктор Роналд Фриймън. Затова не се изненада, че Белкър го беше избрал за експерт от страна на защитата.

Доктор Акслър повтори думите на клетвата, продиктувани от съдебната чиновничка, спокойно зае мястото си на свидетелската скамейка и любезно се усмихна на Мартин Белкър, докато отговаряше на първия му въпрос: да, той работи като практикуващ лекар.

— Докторе, бихте ли съобщили на съда къде сте получили медицинското си образование?

— Завърших медицина в Принстънския университет, след което постъпих като стажант в болницата при Нюйоркския университет. Точно тогава в Ню Йорк бе диагностициран първият случай на СПИН в Съединените щати и на основата на изследванията си в нюйоркския затвор започнах специализация по епидемиология в болницата при Университета в Маями, Флорида. След като получих сертификат от Министерството на здравеопазването като специалист по епидемиология, приех поста ръководител на Здравния проект по СПИН към Калифорнийския университет в Медицинското училище в Сан Франциско, където едновременно с това четях лекции в медицинския факултет.

— А къде работите в момента?

— В момента съм декан на Медицинския факултет към Калифорнийския университет в Бъркли — с безупречна дикция

отговори Акслър. — Сигурно ви е известно, че Медицинският факултет в Бъркли се смята за един от водещите в Съединените щати центрове за научни изследвания на СПИН.

— Имате ли специализация в някоя конкретна област на епидемиологичната теория и практика, докторе?

— Да. Аз съм специалист по вируса и болестта на СПИН.

Катрин търпеливо наблюдаваше как Белкър се старае да убеди съдебните заседатели какъв изключителен експерт е доктор Акслър. Но когато премина към разпит на свидетеля по същество, тя се наведе напред и започна да слуша, като съсредоточи вниманието си не само върху въпросите, но и върху това, което се криеше зад тях.

— Докторе, вашият интерес към СПИН и решението ви да посветите целия си професионален живот на изследването и лечението на тази болест сигурно се дължат на контактите ви с пациенти, болни от СПИН, докато сте били в Ню Йорк?

— Да, това е една от причините. Но има и друга.

— Така ли? А бихте ли я споделили със съдебните заседатели?

— Разбира се. Самият аз съм серопозитивен.

Мартин Белкър изгледа съдебните заседатели с добре изиграно учудване. Разбира се, той, както и Катрин, предварително знаеше за състоянието на лекаря.

— Съжалявам, докторе — каза Белкър.

— Извинете ме, господин Белкър, но съжалението е последното, от което аз или останалите болни имаме нужда. Напоследък има голям напредък в изследването на СПИН и искрено се надявам, че в края на краищата ще успеем да открием лекарство. Има надежда, господин Белкър. Да си болен от СПИН в никакъв случай не означава да имаш смъртна присъда.

— Благодаря ви, докторе — прекалено любезно изрече адвокатът. — Убеден съм, че след като научихме за вашето състояние, ще ни бъде по-лесно да оценим искреността на показанията ви. А сега бих искал да ви задам няколко въпроса относно вируса и болестта СПИН.

Акслър кимна и сложи ръце в скута си, като се наведе напред с леко присвити устни. Когато Белкър зададе следващия въпрос за това как се разпространява болестта, Катрин разбра каква е целта му. С помощта на показанията на доктор Акслър той искаше да покаже, че

всеки и навсякъде може да се зарази от СПИН дори при най-стриктно спазване на предпазните мерки: при контакт с кръвта на заразен при най-обикновено порязване, при авария в предпазната апаратура или случайно убождане. Така той смяташе да подготви почвата, за да докаже в заключителната си реч, че жертвите са могли да се заразят и от друг източник, не само от клиента му. Тя се досети, че следващата стъпка ще е да се постави под съмнение надеждността на презервативите, и се оказа права.

— При използването на презерватив има ли стопроцентова гаранция за предпазване от СПИН? — попита Белкър.

— Не, никога няма стопроцентова гаранция — отвърна доктор Акслър. — Разбира се, освен пълното въздържание, нещо, което ние, хората, както неведнъж съм споменавал, изглежда, не сме склонни да спазваме. — Усмихна се леко и Катрин забеляза как двама или трима от съдебните заседатели също се усмигнаха. Той беше много добър свидетел. — Не, съществува минимален, макар и безспорен риск от заразяване с вируса на СПИН дори между партньори, които използват презерватив — продължи той. — Според направените проучвания съществува риск от заразяване от два до три процента, а при определени марки презервативи — до дванайсет.

— Значи до дванайсет процента — повтори Белкър с преувеличено учудване. — Това означава дванайсет на всеки сто души. Следователно всеки, който осъществява полови отношения без предпазни средства, рискува да се зарази от вируса на СПИН. Но дори при използването на презерватив съществува определен, макар и минимален риск от заразяване.

— Точно така.

— Смятате ли, че всеки би трябвало да е или действително е наясно с този факт?

— Да. Убеден съм, че е така.

— Благодаря ви, докторе. А сега, ако предположим, че някой е пренебрегнал опасността — подчертавам — съзнателно е избрал да осъществи полов контакт без предпазни средства и се е заразил от вируса на СПИН, това означава ли, че той непременно ще се разболее?

— Не, някои хора могат да бъдат серопозитивни и в течение на години да не развият болестта. На практика дори могат никога да не се

разболеят. Както е в моя случай например. Аз съм серопозитивен повече от десет години, но все още не съм болен от СПИН.

— Нека се убедя, че правилно съм ви разбрал, докторе. Вие твърдите, че дори да е серопозитивен, човек може никога да не се разболее от СПИН, така ли?

Доктор Акслър отново мило се усмихна.

— Е, господин Белкър, от една страна, вие сте прав, а от друга — не. Прав сте дотолкова, доколкото правилно обобщихте предишния ми отговор. Серопозитивността определено невинаги води до заболяване от СПИН.

— А в какво не съм прав?

— СПИН не е смъртоносна болест. Тя засяга имунната система на организма и го прави податлив на други болести, но самата тя не причинява смърт. Болните от СПИН най-често умират от пневмония.

— Тогава се оказва, че... СПИН не е смъртоносна болест, така ли? — отново попита адвокатът и погледна към съдебните заседатели.

— Точно така.

Белкър кимна. Катрин си помисли, че е постигнал целта си и е доволен от себе си. Две от жертвите на Хъдсън бяха заразени със СПИН, а той се опитваше да убеди съдебните заседатели, че това нямаше да причини смъртта им. Тъй като познаваше добре Белкър, тя очакваше да последват още десетина въпроса, с които той щеше да накара Акслър да повтори същото. Адвокатът не би допуснал някой да пропусне внушението му.

— И ако ми позволите един последен въпрос, докторе — завърши Белкър, — като се вземе предвид рискът при секс без предпазни средства, както и доказаната липса на стопроцентова сигурност при използването им, например на презерватив, и както вие изтъкнахте — които са общоизвестни поради широкото разпространение на информацията за серопозитивността и болестта СПИН, вие в качеството си на експерт смятате ли, че всеки човек — подчертавам *всеки* — който установява полови отношения с нов партньор, съзнателно поема известен риск да се зарази със СПИН?

— Да, това е моето мнение на експерт.

— Благодаря ви, докторе. — Адвокатът се обърна с триумфираща усмивка към съдия Уудс. — Нямам повече въпроси към доктор Акслър, ваша чест.

— А вие, госпожо Маккей? — обърна се съдията към Катрин.

Тя се забави няколко секунди, преди да се изправи. След това стана и се приближи до свидетеля с недоумяващо изражение.

— Доктор Акслър, надявам се да ме извините, но един от вашите отговори на господин Белкър малко ме смущава. Нали не възразявате да го обясните още веднъж за мен и за съдебните заседатели?

Озадаченият поглед и нерешителността бяха метод, който Катрин често използваше. Така тя се поставяше на мястото на съдебните заседатели, които понякога се чувстваха объркани от показанията на експертите.

Доктор Акслър отново се усмихна любезно.

— Разбира се, госпожо Маккей.

— Чудесно. Току-що казахте, че според вашето експертно мнение информацията за СПИН е толкова широко достъпна, че по същество всеки трябва добре да я познава. При това положение всеки, който се придържа към поведение, описано в литературата като рисково, съзнателно и доброволно поема риска да се зарази от СПИН. Така ли?

Доктор Акслър отново се усмихна, но вече не толкова добродушно. Катрин усети как прехвърля в ума си предишните си показания като магнетофонна лента и накрая прецени, че аргументите му са неопровержими.

— Да — надменно се съгласи той. — Струва ми се, че това беше същността на моите думи.

— Благодаря ви, докторе. Споменахте, че работите в Бъркли. Там ли живеете? — попита тя. В действителност много добре знаеше къде живее лекарят — в квартал на Сан Франциско, известен сред местните жители като „авенютата“.

Акслър се изненада от промяната на темата на разговора.

— Не — предпазливо отговори, — живея в Сан Франциско.

— А как се придвижвате до работното си място, докторе? Ползвате ли обществен транспорт?

— Не, имам кола.

— Разбирам. А на отиване или на връщане от работа случвало ли ви се е да минете по Гъф и Франклин Стрийт?

Мартин Белкър се изправи. Макар че нямаше представа каква е целта на Катрин, въпросите ѝ определено не му харесваха.

— Възражявам, ваша чест — рязко извика той. — Пътят, по който минава доктор Акслър на отиване и връщане от работа, както и използваният от него транспорт, нямат отношение към делото.

Катрин се усмихна на съдията и учтиво изрече:

— Ваша чест, ако ми позволите да продължа, струва ми се, че ще успея да убедя съда в правомерността на въпросите си.

Съдия Уудс само за миг се поколеба, преди да каже:

— Много добре, госпожо Маккей, но ви моля да се изясните. Възражението се отхвърля. Свидетелят трябва да отговори на поставения въпрос.

Също като Белкър доктор Акслър усещаше, че разпитът го отвежда в нежелана посока, но нямаше избор. Беше длъжен да отговори.

— Да, почти всеки ден минавам по Гъф и Франклин Стрийт.

— А какво ще кажете, докторе, тези улици не са ли много стръмни?

Акслър погледна към Белкър, който бе готов да възрази, но разбираше, че е прекалено рано за това.

— Да, това са едни от най-стръмните улици в Сан Франциско — отговори със скърцащ глас.

— Определено е така. Самата аз съм минавала оттам и помня, че си помислих: „Господ да е на помощ на онзи, чиито спирачки откажат на това място“. А вие, докторе, знаете ли, че винаги съществува минимален, но безспорен риск от техническа повреда на колата — например повреда на спирачната система? — попита тя.

Белкър отново се изправи.

— Ваша чест, въпросът няма отношение към делото! Освен това свидетелят не е технически или автомобилен експерт. Той е лекар. Госпожа Маккей трябва да бъде заставена да ограничи въпросите си до областта, в която доктор Акслър наистина е експерт.

— Ваша чест, защитата ми даде основание да поставя подобни въпроси, като накара доктор Акслър да изкаже мнение по проблеми от обща компетентност — обясни Катрин. — Искам само да разширя показанията на доктор Акслър в тази насока.

Уудс погледна Белкър без особено съчувствие.

— Права е, господин Белкър. Вие наистина накарахте доктор Акслър да отговаря на въпроси от обща компетентност. Сега госпожа

Маккей има същото право. Възражението се отхвърля.

— Докторе — продължи Катрин и се приближи малко до свидетеля, — известно ли ви е, че техническата страна на колите — например спирачната система — понякога показват дефекти? Моля ви, отговорете на въпроса.

— Да — ядосано призна той, — известно ми е, разбира се.

— А откъде ви е известно, докторе?

— Общеизвестно е, че машините не са свършени. Всеки го знае.

— Много добре. Тогава, докторе, нима това не означава, че всеки път, когато вие — или който и да е друг — седнете зад волана, съзнателно и доброволно поемате риска да срещнете кола с неизправни спирачки? Наистина ли смятате, че ако на Гъф Стрийт нечи спирачки откажат и това причини вашата или на друг човек смърт или осакатяване, то се е случило само защото вие съзнателно и доброволно сте приели този минимален риск? Означава ли това, че не трябва да се предприемат мерки срещу собственика на колата, ако е знаел, че спирачната система на колата му е неизправна, и не е направил нищо, за да я обезопаси или да ви предупреди за опасността?

Мартин Белкър прекалено късно осъзна в какъв коварен капан Катрин е подмамила свидетеля му. Опита се да стане и да направи възражение, но съдия Уудс направи жест да остане на мястото си, преди да е казал и дума.

— Е, това не е... не е съвсем същото... Изобщо нямах това предвид... — започна да заеква Джеймс Акслър. — Винаги съществува известен риск, но...

— Напълно сте прав, докторе — каза Катрин. — Във всичко, което правим, съществува известен риск. Затова отново искам да ви попитам: когато собственикът на повредената кола се качи в нея и излезе на Гъф или на Франклин Стрийт, след като знае, че там е изключително опасно да се шофира без спирачки, а после ранява или убива някого, защото спирачките му откажат, наистина ли смятате, че този шофьор не носи отговорност за своето безотговорно, достойно за презрение антисоциално поведение? Смятате ли, че някои са освободени от задължението да предупредят хората, за които представляват опасност, така че те сами да изберат дали са склонни да поемат риска? Вие, господине, бихте ли минали съзнателно с колата си

по онези улици, ако знаете, че спирачките ви са неизправни, или като всеки почтен, съзнателен гражданин бихте взели необходимите мерки, за да предпазите невинните и нищо неподозиращи граждани?

Без да изчаква отговора на доктор Акслър, тя се обърна и тръгна към мястото си. В случая отговорът му беше напълно излишен. Дори без да погледне в тяхна посока, Катрин усети, че съдебните заседатели бяха разбрали мисълта ѝ.

„Време е да минавам напред“ — помисли си тя. Кръстосаният разпит преследваше двойна цел: първо, да се дискредитира свидетелят на противниковата страна, и второ, при възможност да се извлекат доказателства в полза на собствената кауза. Това трябваше да бъде следващата стъпка на Катрин. Обърна се и застана с лице към свидетеля.

— Доктор Акслър, сигурно сте в течение, че според статистическите данни, представени на конференцията по проблемите на СПИН, проведена под егидата на Белия дом през 1995 година, в страната са регистрирани около петстотин хиляди болни от СПИН?

— Да, това ми е известно.

— А известно ли ви е, че вече почти триста хиляди души са починали от СПИН?

— Разбира се.

— Знаете ли, че в Калифорния броят на смъртните случаи е особено висок? Известни ли са ви конкретните цифри, докторе?

В очите му се появи безпокойство, но бе принуден да отговори:

— Доколкото ми е известно, регистрирани са приблизително петдесет и два хиляди смъртни случая.

— Напълно сте прав — каза Катрин. — А нима не ви е също толкова добре известно, че област Санта Рита се намира на седмо място в Калифорния по заболяемост от СПИН на глава от населението, както и че епидемията застрашава живота на повече от триста хиляди и двайсет и пет жители на областта, и че според официалната статистика още хиляда души са носители на вируса?

— Съгласен съм, че изнесените от вас данни са абсолютно точни — отговори лекарят.

Тя рязко се обърна към него.

— Преди малко по време на своите показания вие твърдахте, че заразяването с вируса на СПИН невинаги води до заболяване от

СПИН. Бихте ли обяснили, докторе, как да разбирам вашите твърдения на фона на ужасяващите цифри, които споменах преди малко?

— Възраждавам, въпросът е спекулативен! — извика Белкър.

— Въпросът се оттегля — учтиво прие Катрин. — Доктор Акслър, наистина ли твърдите, че не е задължително човек, заразен с вируса на СПИН, да се разболее от тази болест?

— Не. Не зная. Никой не може със сигурност да твърди подобно нещо — заядливо отговори той.

— Всъщност, докторе, нима безспорният факт, че триста хиляди души са починали от СПИН, не потвърждава вероятността, че всеки, който е серопозитивен, може да умре от СПИН?

Белкър отново скочи:

— Възраждавам, въпросът е спекулативен!

— Оттеглям го — каза Катрин. — Нямам повече въпроси.

Тя любезно се усмихна на свидетеля. Той обаче не отговори на усмивката ѝ.

Светая светих на Ейнджъл беше тристайният апартамент с две бани, който се намираше в модерна сграда на възвишението край Мишън Хайтс Мол. Във всички стаи цареше изключителен ред; обстановката беше почти спартанска. Освен в спалнята.

Или в будоара, както предпочиташе да казва Ейнджъл.

Това беше най-голямото помещение в жилището, а в него доминираше огромно легло с балдахин от кадифе, подбран в тон с червените плюшени завеси на прозорците. На едната стена бе окачено високо старинно огледало с орнаментирана рамка, от двете страни на което бяха окачени репродукции на Муха.

Никой не беше виждал това място. Нито щеше да го види. Тук се извършваше също толкова лично и изпълнено със символика свещенодействие като подготовката на матадора, който преди да излезе на арената, си слага „трахе де лусес“, костюма от светлина.

Какво да избере за тази вечер?

Тази вечер с много обич и внимание ще си подбере секси бельо от тайния каталог на „Виктория Сикрет“. После — прилепнала черна рокля, дълбоко изрязана отзад; стегнато бюстие, което поддържаше и подчертаваше пищните гърди, с които толкова се гордееше. Тази вечер си сложи копринен чорапогащник от „Блумис“, високи обувки с остри токове и диамантени обици.

Простота. Елегантност.

Тази вечер си сложи грим от „Есте Лаудър“, гланц за устни и парфюм от „Шанел“, сенки за очи и туш за мигли от „Ланком“. Русите къдрици бяха грижливо сресани и навити. След това облече бежово кашмирено палто от „Сакс“ и взе малка черна чантичка.

А под всичко това се криеше омразата.

Никой не я виждаше. Ейнджъл не позволяваше да усетят гнева, който изригваше отвътре — под маската, под дрехите, под кожата. Освен когато вече беше прекалено късно. Докато не дойдеше времето да си платят за това, което бяха направили, по същия начин както

бяха платили Патрик Ханлън и Питър Валенсуела. Тази вечер бе редът на Грей.

Грей беше зодия Риби и беше лековерен като шаран. Всички те бяха такива. Също като тях и Грей беше захапал астрологичната стръв, която им бе подхвърлена от Ейнджъл. Колкото и да бе невероятно, но мъже, които иначе притежаваха остър, жив и критичен ум, се оказаха способни да повярват в измислици, отхвърлени от научните открития още през седемнайсети век. Всеки от тях искаше да повярва, че небесата, които оказват безпристрастно влияние върху простосмъртните чрез космически енергии, управляват и неговата съдба. Вярваше, че по някакъв тайнствен начин още по рождение е получил някакъв знак, който определя неговия жизнен път.

Такъв беше и лошият, богат и изнежен Грей с неговото „Дом Периньон“ и неизчерпаем запас от трева. Сега той чакаше в красивия си дом на Катидрал Хайтс. Чакаше да дойде Ейнджъл и да му каже, че тъй като Меркурий отново е във възход, а Марс е възстановил енергията си, тази нощ той ще се превърне в истинския Грей, вместо да играе всички онези роли, които бе принуден да изпълнява пред останалите. Ейнджъл щеше да му донесе благословията на звездите и отново да го отведе в дългото, мъчително пътуване на сексуалното удоволствие, както бяха правили и преди, всеки път старателно обмислено, режисирано, очаквано. Болезнената потребност от предварителна игра, бурният океан на наказанието, плавният пирует на наградата.

Ейнджъл знаеше кои изтънчено перверзни игрички най-много обича Грей, какво точно го възбужда. Тази вечер той щеше да получи всичко, всички порочни удоволствия, за които мечтаеше неговата чудовищна душа „Освен едно — помисли си Ейнджъл и се усмихна. — Тази вечер ще има и нещо различно.“

Тази вечер кулминацията щеше да бъде... уникална.

Алмейда Хайтс

Сряда, 28 юни, 20:30

При Аламейда Дейв зави на север, изкачи се по детелината на Норт Лагуна Драйв, излезе на Коронадо Авеню и накрая спря пред къщата на Фийлд. Тя приличаше на ранчо: имаше три спални и малка морава отпред, която отдавна трябваше да се окоси. Вратата отвори Рошел Фийлд, като си бършеше ръцете с кухненска кърпа. Без грим, с несресана и неравно подстригана коса, тя изглеждаше болезнено бледа и изтощена.

— Тъкмо вдигах масата след вечеря — обясни тя. — Гладен ли си? Ако искаш, веднага ще ти приготвя нещо.

— Не се притеснявай, вечерял съм — излъга Дейв. — Как си, Шел?

Тя повдигна рамене и се усмихна, без да разтваря здраво стиснатите си устни.

— Знаеш как е — отвърна тя. — Добре.

— Децата легнаха ли си?

Тя кимна.

— Но изобщо не си въобразявай, че ще ти позволя да се качиш да им пожелаеш лека нощ — твърдо заяви тя. — После най-малко до десет часа няма да мога да ги усмиря.

— Както каже господарката на дома — ухили се Дейв. — Джим тука ли е?

— Хайде, влизай — покани го Рошел. — Искаш ли бира?

— Благодаря, Шел, няма нужда — отказа Дейв и влезе в хола.

Джим Фийлд седеше на дивана и апатично се взираше в екрана на телевизора. Вдигна поглед, когато гостът влезе.

— Стори ми се, че чувам познат глас.

Той насочи дистанционното към екрана.

— Остави, ако гледаш нещо интересно — каза Дейв.

Фийлд поклати глава и изключи телевизора.

— Тъпотии. Едно от нещата, които най-бързо научаваш, когато по цял ден си седиш вкъщи, е, че по телевизията предават само глупости.

— О, не съм толкова сигурен — ухили се Дейв. — Ами сапунените опери? Съвсем като в живота.

— Тъпотии — повтори приятелят му. Лицето му беше подпухнало и имаше нездрав цвят. На ризата му се виждаха петна от кафе, а самият Джим имаше нужда да се избърсне. — И така, какво те води насам?

— Просто минавах — отвърна Дейв. — А освен това искам да обсъдим нещо заедно.

— Казвай — кимна Фийлд. — Искаш ли бира?

— Шел вече ми предложи, но аз отказах.

— По дяволите, изпий една. Така ще имам извинение да ти правя компания — каза Фийлд. — Хей, Шел, какво ще кажеш за две бирички?

— Веднага ще донеса — обади се тя от кухнята.

— Разбрахте ли нещо ново за бомбения атентат? — попита Джим, когато Рошел дойде и им подаде по кутия бира, сложи и купа с фъстъци на масата и се върна в кухнята.

— Току-що идвам от шерифската служба — поясни Дейв като пропусна покрай ушите си това, че Джим демонстративно използва второ лице. — Както казва Търхарт, все едно да търкаляш стъклена топче нагоре по стъклена планина.

— Да, познато ми е това чувство.

— Оказа се, че освен дете са били хомосексуалисти Ханлърн и Валенсуела имат още нещо общо — продължи Дейв. — И двамата познават астролог от Мишърн Хайтс жена, на име Ейнджъл Флорес. Името говори ли ти нещо?

— Ейнджъл Флорес — замислено повтори Джим. — Не ти ли се струва, че прилича на псевдоним?

— Чувал ли си го преди?

Фийлд поклати глава.

— Съжالياвам. Името нищо не ми говори.

Дейв също сви рамене.

— Просто исках да проверя. Може да няма нищо общо със случая.

— Добре, Гранц — каза Джим. — Изплюй камъчето. За какво дойде всъщност?

Дейв вдигна отбранително ръце.

— Не ме разбра правилно. Наистина дойдох да те питам за Ейнджъл Флорес.

— Аха. Както и да провериш как се справя нещастният инвалид, нали? — мрачно допълни Джим и повдигна бинтованата си ръка.

— Имаш много поздравявания от Хал Бентън — каза Дейв, без да обръща внимание на забележката. — Искан да разбере кога смяташ да се върнеш на работа.

— Добър въпрос — отбеляза Фийлд. — „Кен сабе“ или „Кой знае?“, както казват в Чихуахуа.

— Стига, Джим. Не си толкова зле. Просто още не си свикнал.

— Щом казваш.

— Слушай, Джим — сурово изрече Дейв. — Минал съм по този път. Преживял съм всички страхове и кошмари, които се въртят в главата ти. Всеки път, когато погледнеш жената, която обичаш, се чудиш дали не потръпва от отвращение, когато те докосва. Непрекъснато се вслушваш в онова малко зелено червейче, което не спира да ти повтаря, че повече никога няма да бъдеш пълноценен човек, че нищо няма да бъде като преди. Познавам сълзите и самосъжалението. Сутрин лежиш в леглото и се чудиш дали изобщо има смисъл да ставаш или се събуждаш в четири сутринта и си мислиш колко по-лесно щеше да бъде, ако беше просто мъртъв. А аз как се справих, Джим? Замислял ли си се някога как изобщо успях да оживея?

Фийлд поклати глава.

— Ти... Не съм и подозирал.

— Имаше един психопат. Наричахме го Курабийката. Копелето убиваше млади момичета и обезобразяваше телата им. Една вечер се обади някакъв човек и каза, че е видял нашия човек да заравя женски труп. Разбрахме се да се срещнем на един паркинг. Оказа се обаче, че съм си определил среща с убиеца. Първо ми пробих черепа, завърза ме и започна да ме обработва с хирургически скалпел. Като месар, който реже пържоли.

Дейв говореше с дрезгав глас. Вдигна ръка и докосна тънките като косъм белези, които прорязваха лицето му.

Бледосините му очи се взираха с невиждащ поглед в пространството.

— Отначало всички мислеха, че ще умра, но аз най-неочаквано оживях. И тогава, Джим, научих прекрасната новина: раните на лицето ми щяха да заздравеят, но дясната ми ръка беше толкова накълцана, че лекарите се съмняваха дали ще успея да възстановя повече от трийсет процента от подвижността ѝ. Когато ми го казаха, веднага си рекох: „Мамка му, всичко е свършено. Най-добре веднага да ме изхвърлят от болницата и да ме застрелят!“.

— Никога не си ми казвал за... ръката си — обади се Джим.

Дейв протегна дясната си ръка, разпери пръсти и ги сви в юмрук.

— Четири операции и после физиотерапия, представяш ли си? И аз много работих. Господи, колко сили хвърлих, за да се оправя. Но не това ме измъкна от дупката. Всъщност най-много ми помогна една жена на име Маккей.

Фийлд се намръщи.

— Катрин?

— Разбираш ли, Джим, тя ми вярваше. Всеки път, когато исках да се откажа — а това се случваше доста често, Джим — тя беше до мене. Накара ме да повярвам, че ще се справя.

— Защо ми разказваш всичко това?

— Защото за мен Катрин беше човекът, за когото си заслужаваше да се боря, Джим — отвърна Дейв. — И все още е. Ти също имаш за кого да го направиш — Рошел, децата. Опитай да се пребориш, Джим. Не ги изоставяй.

Джим Фийлд внимателно го изгледа. След това поклати глава и мрачно се усмихна.

— Не знаех, че ставаш за психолог.

— При това не взимам скъпо за консултациите.

Джим вдигна бирената кутия с лявата си ръка.

— Трябва ли да разбирам, че искаш още една биричка?

Гранц поклати глава.

— Трябва да тръгвам. Нали мога да си запазя поканата за следващия път?

— Разбира се — каза Джим и след малко отново го повика: — И знаеш ли, Дейв? Разбрах какво искаше да ми кажеш.

— Не съм и очаквал друго от тебе. — Дейв стана.

В същия момент пейджърът му започна да писука. Рошел Фийлд също го беше чула и веднага се появи с портативен телефон.

— Сигурно е от централата — каза тя. — И друг път са те търсили у нас.

Дейв взе телефона и каза в слушалката:

— Ало, централа, говори инспектор Гранц. — Изслуша съобщението и кимна. — Катидрал Хайтс Драйв 8144, прието — изрече и добави: — Предайте на госпожа Маккей, че тръгвам към Аламейда Драйв и ще я чакам на местопрестъплението.

Остави слушалката и забеляза, че Джим и Рошел го наблюдават разтревожено.

— Случило се е нещо лошо, нали? — попита Джим.

Дейв кимна, лицето му беше станало сурово.

— Имаме още един случай. Пак запалителна бомба.

Катидрал Хайтс Драйв

Сряда, 28 юни, 21:39

Комплексът „Катидрал Хайтс“ се намираше в планината, на петнайсетина километра от града, или както обичаха да казват местните жители — „в царството на мамонтовото дърво“. В квартала надали имаше и пет къщи, чиято пазарна цена беше под милион долара, и поради тази причина там практически нямаше престъпност.

„Е, сега вече има“ — помисли Катрин, докато прескачаше пожарните маркучи, струпани на мократа земя. Пред къщата се виждаше микробусът на отдела по оглед на местопрестъплението; районът бе ограден с жълта лента, за да се запазят уликите; следователи обикаляха алеята и поляната, за да регистрират всички отпечатъци от гуми на кола или стъпки. Катрин отдалече забеляза джипа на Дейв Гранц, а след малко и самия него. Той ѝ махна с ръка и тръгна към нея, като внимателно заобикаляше пожарникарските апарати. Катрин го изчака да се приближи. Без да губи време за излишни любезности, Дейв премина към деловата част.

— От централата казаха, че пак е взривено запалително устройство. — Същото ли е като миналия път?

— Поне така изглежда, доколкото може да се съди по това, което прочетох в предварителния доклад — отговори Катрин. Също както при случаите на Ханлън и Валенсуела тя бе прегледала и приела доклада за издаване на заповед за обиск. — Ела да видим какво става вътре, преди да са изнесли трупа, за да го откарат в моргата. Морган вече трябва да е пристигнал.

Дейв кимна.

— От шерифската служба идентифицираха ли трупа?

— Временно е идентифициран като Греъм Картър — обясни тя, докато минаваха наведени под жълтата лента и тръгнаха по алеята към къщата. — Ако си спомняш преди известно време той често се появяваше във водещите ноти. Направи значително състояние, като

преиздаде на компактдискове любими радиопредавания. Сам можеш да убедиш в това, като погледнеш къщата, която си е построил.

— Има ли свидетели?

— По пътя насам разговарях с Уолт по клетъчния телефон. Картър имал готвачка филипинка, която обаче си тръгвала към седем вечерта. Уолт е изпратил детективите си да разпитат съседите, но тук къщите са толкова отдалечени една от друга, че...

Катрин вдигна рамене, без да довърши изречението. Дейв не се нуждаеше от пояснения. Къщата на Картър почти не се виждаше от шосето, тъй като бе разположена на близо сто декара горска площ, през която се извиваше покрита с гравий алея за коли. В такива къщи не идваха случайни посетители.

— Ето го и нашият доктор — отбеляза Дейв, когато на вратата се показа Морган Нелсън. Той също ги забеляза и вдигна ръка.

— Кейти, Дейв — изглежда, имаме още един случай. Тялото е прикрепено с белезници към леглото, в долната част на корема е поставено запалително устройство. Загинал е по същия начин като Валенсуела: тялото е прогорено и оттам се е запалило леглото. За късмет подът е облицован с каменни плочи, така че този път мястото е в малко по-добро състояние.

— Начинът на действие същият ли е като миналия път? — попита Дейв. — Гол? С обездвижени крака? Признаци на садомазохизъм?

— Така изглежда. Нищо не мога да кажа със сигурност, докато не го видя на масата.

— Кой се занимава със случая, Морган? — попита Катрин.

— Хари ди Стефано е приел сигнала — отвърна той, — но Уолт е поел случая веднага.

— А ето го и него — каза тя и вдигна ръка. Уолт ги забеляза и веднага дойде при тях. Изглеждаше изнервен и нещастен, като че ли търсеше на кого да си изкара лошото настроение за това, че трябваше да се занимава с нещо толкова неприятно.

— Господи — задъхано започна той. — Каква гадост! Толкова е приятно отново да глътнеш малко чист въздух.

— Много ли е зле вътре? — попита Дейв.

— Спалнята е съсипана — каза Ърхарт. — Но ако не се смята, че всичко е почерняло от дима, иначе къщата не е пострадала. Дано този

път криминалистите открият повече информация за копелето, което го е направило.

— Ами икономката, Уолт? — попита Катрин. — Намерихте ли я?

— Разбрахме, че живее в Проспект Хайтс. Изпратих Гъфлин и Силверо да я разпитат.

Тя кимна. Това беше най-добрият детективски екип в шерифската служба.

— Ако вътре повредите не са големи, може би този път ще успеем да си съставим по-добра представа за навиците на жертвата — каза Катрин. — Дейв, свържи се с хората от отдела по оглед на местопрестъплението. В „списъка на уликите“, включен в заповедта за обиск, са отбелязани личните и служебните документи на Картър. Провери дали са прибрали всички бележници, писма, компютъра, електронната поща и така нататък. Знаеш процедурата.

— Готово. Имаш ги — успокой я той.

— Уолт, прокуратурата има право да изиска медицинския картон и сметките за телефона и наема. Ще се свържем с неговата банка и ще проверим всички известни влогове и сейфове.

Ърхарт кимна машинално. Всичко това го бяха правили и преди. Катрин още не беше спряла да говори, когато към къщата се приближи голям бял микробус със сателитна антена на покрива и спря на паркинга. След малко отвътре излезе млада жена и се огледа с интерес. Платиненорусите и коси блестяха на светлините на прожекторите. След нея излезе снимачен екип с камери и микрофони.

— Мамка му — изруга Уолт Ърхарт, без да успее да прикрие яда си. — Осми канал. Само те ни липсваха. — Разтърси мощните си рамене, като че се готвеше за ръкопашен бой, и тръгна да посрещне репортерите.

— Кога смяташ да направиш аутопсията, докторе? — обърна се Дейв към Морган.

— Предполагам, че предпочитате да получите протокола по-скоро рано, отколкото късно, нали, приятели? — Един от основните принципи при разследването на убийство бе, че най-голяма вероятност да се залови извършителят съществуваше през първите четирийсет и осем часа. След това с всеки изминал час шансовете намаляваха. — Какво ще кажете за утре сутринта?

— Мене ме устройва — обади се Дейв, — но Катрин няма да...

Той рязко спря, тъй като усети, че е казал нещо излишно, но тя успокояващо го докосна по ръкава.

— Няма нищо. Морган Нелсън е в течение.

— Така ли? — попита Дейв и Катрин долови в тона му слабо недоволство. Не беше ревност, а по-скоро засегнато честолюбие. Той така и не можа да се примири с приятелството ѝ с Морган Нелсън и сигурно никога нямаше да успее. Във всеки мъж дремеше по един неандерталец и Дейв не правеше изключение. Обичаше го такъв, какъвто беше и нямаше намерение да го променя.

— Кейти, обади се утре да ми кажеш как е минало — каза Морган. — А с тебе, Дейв, ще се видим в единайсет часа в „Сибир“, нали?

— Готово — отново потвърди той.

Нелсън се отдалечи и Катрин се обърна към ярко осветената къща. Бомбените атентати започваха да привличат общественото внимание не по-малко от процеса за предумишленото заразяване със СПИН. Пристигнаха още два телевизионни екипа. Русата журналистка още разговаряше с Уолт Ърхарт. „Сигурно не му е чак толкова неприятно“ — помисли Катрин.

— Хайде да отидем да видим какво става вътре — предложи тя и тръгна пред Дейв. Минаха покрай ченгето на вратата и се оказаха в просторно фоайе с плочки на пода, извито стълбище и изцапани със сажди стени. В горната част на стълбището се виждаше покрит с бежов килим коридор, който водеше към стаите на втория етаж. Модерна картина в студени тонове висеше накриво над почерняло от сажди канапе и масичка със стъклен плот. Тройна стъклена врата и огромен прозорец излизаха на просторна тераса, която опасваше къщата. Всички гладки повърхности бяха мазни на пипане, а килимите — мокри и почернели от сажди.

Беше невъзможно човек да си представи как е изглеждала основната спалня преди пожара. Навсякъде стърчаха обгорени дъски, които по-рано са били мебели, овъглени парцали се виждаха на мястото на килима, а черните завеси на висящите на пантите прозорци представляваха мрачен фон за порутеното легло, на което лежеше сгърченото тяло на Греъм Картър. Мъртвешката белота на горната част на трупа беше в кошмарен контраст с обгорената плът при унищожените му слабини.

Когато влязоха, Катрин и Дейв отново завариха Чарли Ямамото, който заснемаше местопрестъплението. Бръмченето и съскането на камерата и периодичното просветване на светкавицата още повече доближаваха стаята до популярните представи за сцена от Дантевия „Ад“.

— Чарли, ако ти остане време, нали ще направиш няколко снимки за съда? — помоли Катрин. — Нищо особено, знаеш какво ни трябва.

Чарли кимна. За разлика от ченгетата свидетелите и съдебните заседатели не бяха толкова закоравели. Няколко снимки и видеокадри, които да покажат пораженията, причинени от пожара, обгорени части от тялото и мрачната атмосфера, понякога бяха много полезни не само за следствието, но и в съда.

— Доктор Нелсън определи ли часа на смъртта? — обърна се Дейв към Лес Дъфърти, който стоеше с носилка пред стаята и чакаше да дойдат „чистачите“ от моргата и да отнесат тялото.

— Каза, че не е сто процента сигурен, но вероятно смъртта е настъпила около девет вечерта.

Катрин се наведе, за да разгледа белезниците, с които ръцете на жертвата бяха приковани към огънатата медна табла на леглото. Както при предишния случай те бяха подплатени с агнешка кожа.

— Изглеждат абсолютно същите като миналия път — отбеляза тя. — Тези неща намират ли се навсякъде?

— Е, не ги продават в „Сафуей“ — ухили се Лес Дъфърти, — но ако знаеш къде да ги търсиш...

— Не може ли да започнем оттук? Да проверим сексмагазините и особено специализираните за садомазохисти?

— От шерифската служба вече поеха по тази следа — каза Дейв. — Въпреки че хората, които използват подобни инструменти, предпочитат да пазаруват по пощата. Но като цяло си права. Вероятно си заслужава още веднъж да опитаме.

Върнаха се на долния етаж, а оттам излязоха на чист въздух. Уолт Ърхарт беше отвън и говореше по радиостанцията.

— Имате ли още нужда от мене? — попита Катрин и Уолт отрицателно поклати глава.

— Щом репортерите от телевизията свършат, запечатваме къщата.

— Десет секунди по местните новини — каза тя. — Не мислиш ли, че за толкова не си заслужава да те изгорят жив?

— Някои хора са готови на всичко, само и само да ги покажат по телевизията — отвърна Уолт с уморена усмивка.

— Добре, аз си тръгвам — заяви Катрин. — Дейв, ще се видим по-късно.

Отиде до колата си, като старателно заобиколи струпалите зяпачи и камерите на журналистите. Един от тях я позна и махна с ръка, но тя се направи, че не го е забелязала. Сега вече имаше нужда да остане сама. Трябваше ѝ време, за да се подготви психически за утрешния ден. Време, за да обмисли всички евентуални последиствия.

Време.

Това беше най-скъпоценното нещо на света. Всеки щедро го харчеше от портмоне, което не можеше да бъде напълнено отново, но никой не се замисляше върху това.

Върна се в Еспаньола, изкачи се по хълма, където се намираше нейният дом, и остави колата отпред. Като че ли затваряше някаква врата, изхвърли от съзнанието си отвратителната гледка, на която беше присъствала преди малко. Въздухът беше топъл, мек и миришеше на лято. Толкова беше хубаво да си жив. Погледна към небето. Имаше безброй звезди.

„Непрекъснато чакам нещо. Мразя чакането“ — помисли си Катрин.

Лагуна дел Мар

Четвъртък, 29 юни, 9:25

Ед Хъч отвори вратата на апартамента си и видя пред себе си Дейв Гранц, който му показва значката си. Ед изглеждаше малко притеснен.

— Искам да ви задам няколко въпроса, господин Хъч — каза инспекторът. — Ще ми отделите ли малко време?

— От полицията ли сте? — попита възрастният човек. — Вече разговарях с...

— От областната прокуратура съм, господин Хъч — обясни Дейв. — Как се чувствате?

Хъч нервно завъртя глава.

— След пожара имам много неприятна дълбока кашлица — оплака се той. — Струва ми се, че димът е заседнал в гърлото ми. Все не мога да го изкашлям.

Беше облечен в развлечено бяло поло с лекета, широк панталон и домашни чехли. Очите му бяха зачервени, косата — невчесана и се виждаше, че отдавна не се е бръснал.

— Може ли да вляза за малко, господине?

— Какво? — изненада се Хъч. — О, разбира се, заповядайте. Малко е разхвърляно, ама нали знаете как е, когато човек живее сам?

Разположението на апартамента беше почти същото, както при Питър Валенсуела: от входната врата се влизаше в нещо като антре, кухнята беше отдясно и беше свързана с дневната, а отляво беше спалнята. Въздухът беше застоял и Дейв усети специфичната миризма на нещо средно между мръсни дрехи и готвено зеле.

Отбеляза също, че паркетът, покрит с избелял килим, имаше нужда от циклене и лакиране. Между двата прозореца с изглед към улицата, беше поставена маса с четири стола, облицовани с кожа. В центъра на масата беше разтворена голяма разпокъсана Библия в кожена подвързия. В ъгъла две изтърбушени кресла бяха обърнати към

телевизор „Моторола“ с голям екран, който, изглежда, беше най-скъпият предмет в апартамента. На едната стена имаше етажерка с книги, над която бяха окачени няколко семейни снимки, до другата — бюфет със стъклени вратички, които се виждаха наредени бутилки алкохол. Хъч проси погледа на Дейв.

— Дълги години ги колекционирахме заедно с жена ми. Когато бяхме в Мексико, си донесохме текила, от Канада уиски.

— Вдовец ли сте, господине? — попита Дейв.

— Ели почина преди шест години — обясни Хъч. — Беше петдесет и седем. Рак на хранопровода.

— Съжалявам — промълви инспекторът.

— Бог дал, Бог взел — философски заключи домакинът. — Тъкмо си правех кафе. Имам само нес, искате ли?

— Няма да ви откажа.

— Добре, ей сега идвам. — Хъч отиде в кухнята.

Дейв се приближи към етажерката, за да разгледа снимките. Едната, избеляла от времето, беше сватбена снимка. Младежът във военна униформа без съмнение беше домакинът, Едуард Хъч. Булката беше тъмнокоса, закръглена, с весели очи. На следващата снимка в сребърна рамка се виждаше усмихната млада двойка, застанала пред типова къща. И двамата имаха вид на горди собственици. Дейв предположи, че това са синът и снахата или дъщерята и зетят. Следваха множество по-малки снимки, на които се усмихваха момченце с кръгла глава и момиченце с дълги руси коси. „А това трябва да са внуците“ — отново реши Дейв.

— Как предпочитате кафето? — извика възрастният човек от кухнята.

— Чисто. Без мляко и захар — отговори Дейв. — Значи сте служили в армията, господин Хъч?

— Да, точно така — потвърди той и влезе с две димящи чаши, след което подаде едната на инспектора. — Откъде разбрахте?

— Просто се загледах в снимките — обясни Дейв. — Участвали сте във Втората световна война, нали?

— През четирийсет и четвърта се записах доброволец — отвърна Хъч — и веднага заминах за фронта. Отплавахме за Англия още на шести юни, непосредствено след десанта. Разпределиха ме в трета

армия, която влезе в действие на първи август. Знаете ли кой ни беше командир?

— Не, господине, не зная.

— Генерал Джордж С. Патън. За него казваха „стар воин изтъкан от чест и храброст“. Не сте ли го чували?

— Разбира се, че съм чувал, господине. Гледах един филм...

— Всички филми са пълен боклук! — с презрение заяви домакинът. — Синко, там изобщо не беше като на кино. Двеста осемдесет и един ден съм се бил с врага и изминах целия път от Франция до Чехословакия. Награден съм със Сребърна звезда. Сега я пази моето момче, Теди, ето вижте там неговата снимка.

— Жестоки времена са били — отбеляза Дейв.

— Всичко е в Божиите ръце. Както се казва в Псалм 91: „Той е моето убежище и моята крепост; и в Него винаги ще вярвам аз“. Защо не седнете?

— И така ми е добре. — Дейв се облегна на прозореца. Прецени, че вече е настъпил подходящият момент да пренасочи разговора към настоящето. — Имате ли нещо против отново да се върнем към онова, което се е случило в деня на пожара?

— Разбрахте ли кой го е направил?

— Засега не, господине. Вижте, нека сега аз да ви задам няколко въпроса. Нали не възразявате? Може би ще успеете да си спомните още нещо.

— Вече разговарях с ченгетата от участъка и им казах всичко, което зная.

— Преди да дойда, прегледах техните доклади, господине. Само искам да проверя какво си спомняте, това е всичко.

Едуард Хъч вдигна рамене и седна на едно от креслата. Изражението му казваше: „Правя го само за да ви доставя удоволствие“.

— Какво беше времето онзи ден, господин Хъч? — попита Дейв.

Той явно не беше очаквал подобен въпрос. Наведе глава настрана и веднага придоби вид на любопитен петел.

— Времето ли? — попита.

— Хубаво ли беше или лошо?

— Беше много приятна сутрин. Нямахме мъгла и беше доста топло.

— Защо бяхте излезли?

— Ходих до магазина. Беше ми свършило млякото.

— Спомняте ли си в колко часа излязохте, господин Хъч?

Хъч сви костеливите си рамене.

— Около девет и половина или десет без петнайсет, там някъде.

— Уличното движение беше ли натоварено?

— Движението ли? — Гласът му прозвуча заядливо. — Какво общо има уличното движение?

— Само се опитвам да съживя спомените ви за онзи ден, господин Хъч — обезоръжаващо обясни Дейв. — А сега защо не ми разкажете какво се случи? Не пропускайте нищо, колкото и незначително да ви се струва.

Един от най-новите методи за водене на разпит бе така нареченото когнитивно или познавателно интервю. При обикновеното полицейско интервю детективите питаха свидетеля какво се е случило и получаваха някакъв първоначален разказ за събитията. След това задаваха допълнителни въпроси, за да си изяснят детайлите. После повтаряха цялата процедура още веднъж. При познавателното интервю първо задаваха общи въпроси, за да съживят спомените на свидетеля за съответния ден и сцената на местопрестъплението, като при това го молеха да не пропуска подробностите, колкото и маловажни да изглеждат на пръв поглед. След описанието на свидетеля интервюиращият започваше да задава уточняващи въпроси, но в обратен ред — от края на историята и постепенно се връщаше към началото. Въпреки че отнемаше време, тази методика позволяваше да се извлекат повече съществени детайли. Катрин и Дейв я бяха използвали много пъти.

— Лесна работа — заяви Едуард Хъч и подръпна ухото си. — Искате ли още кафе?

— Не, благодаря — отказа инспекторът. — Значи, връщате се от магазина. И какво стана после?

— Носех пазарска мрежа. Бях си купил мляко и кифлички. Минах от другата страна на улицата и поздравих Бил Майнър, онзи, на когото всички му викаме „Стария призрак“. По цял ден играе билиард в бара на Дъфи. Стигнах до вратата на сградата и я бутнах с рамо, защото пружината е много стегната. Тогава забелязах онази жена и някак си...

— Жена ли? — остро попита Дейв. — Не сте споменали никаква жена пред детективите от шерифството.

Старецът се намръщи.

— Не може да бъде. Сигурен съм, че им казах.

— Не, господине, не сте.

— Е, по дяволите, беше само някаква жена. Не вярвам да е кой знае колко важно, нали?

— Нека аз да преценя това, господин Хъч — нетърпеливо изрече Дейв. — Добре, значи връщате се вие от магазина, влизате във фоайето и виждате жена. Какво направи тя?

— Ами, просто си излизаше. Не й обърнах много внимание.

— Спомняте ли си как беше облечена?

— Разбира се. Беше с бежово манто. Не зная защо, но когато минаваше покрай мене, вдигна яката на мантото и наведе глава. Тогава си помислих: „Колко смешно! Какво й пука дали съм я видял или не“.

— Вие казахте ли й нещо?

— Не, защото както се казва в Апокрифи, 3:23 — поучително заяви той, — „Не проявявай излишно любопитство, тъй като Бог ти показва повече, отколкото можеш да разбереш“.

— Да, точно така. Значи жената излезе от сградата. И накъде тръгна?

— По Алтамира. Видях я през прозореца, докато чаках асансьора.

— Добре. Качвате се в асансьора и после?

— Стори ми се, че горе става нещо, но нали знаете как е в наши дни — навсякъде се чува онази тенекиена музика. Когато вратите на асансьора се отвориха на моя етаж, усетих миризма на дим. И чух как някой пици.

— Първия път сте казали, че гласът бил мъжки? Сигурен ли сте?

— Поне така ми се стори. Хукнах по коридора към моята врата. Бях решил да се обадя в полицията. След това забелязах, че от апартамент 3Б излиза дим. Старият Хенри Торн се показа на вратата и аз му извиках: „Обади се на пожарникарите!“.

— А писъците спряха ли?

— Доколкото си спомням, да.

— В сградата има ли алармена система, която да се задейства при опасност от пожар?

Хъч презрително изсумтя.

— При онзи стиснат собственик? Правите си майтап с мене.

— Какво стана с пожара после?

— Навсякъде се напълни с дим, нищо не се виждаше на ръка разстояние — самодоволно обясни Ед Хъч. — И изведнъж вратата се стовари в коридора — бам! Тряс! Мамка му, за малко да ме затисне, но някой — така и не разбрах кой беше — ме дръпна назад. След това чух сирените и явно съм загубил съзнание. Събудих се чак в линейката на път за болницата.

— Благодаря ви, господин Хъч — каза Дейв. — Чудесно се справихте. Само още няколко въпроса и ви оставям на мира.

— Разполагам с достатъчно време — успокои го възрастният човек и вдигна рамене.

— Господин Хъч, името Патрик Ханлън говори ли ви нещо?

Хъч поклати глава.

— Не.

— А Греъм Картър?

— Не.

— Ето, това са снимките им. Виждали ли сте ги да идват при Валенсуела?

Ед Хъч погледна снимките и за трети път завъртя отрицателно глава.

— Не помня да съм ги виждал.

— Добре. А къде мога да намеря онзи ваш приятел — попита Дейв, — Бил Майнър?

— Сега ли? Обзалагам се, че пак е в заведението на Дъфи — тръгвате надолу по хълма, на ъгъла с Алтамира. По цял ден висе там.

— Спомняте ли си какво му казахте онзи ден? На връщане от магазина?

Хъч се намръщи.

— Беше нещо за времето. Май че казах: „Днес няма да е горещо“. Нещо подобно.

— След което се върнахте тук?

— Точно така. Нали ви казах? И двете ми ръце бяха заети с пазарски мрежи и трябваше да блъсна вратата с рамо.

— И тогава ли видяхте онази жена? — попита Дейв.

— Да, тъкмо слизаше от асансьора.

— Казахте, че била облечена с манто. Какво манто? Дълго, късо?
— Дълго, до средата на пресеца.
— А от какъв плат беше? Помислете внимателно. Затворете очи и се опитайте да си го представите.
— Вероятно вълнено. Добро качество.
— Имаше ли колан? — попита Дейв.
— Не, беше пуснато свободно. Изглеждаше доста официално.
— Много добре. Каква беше яката?
— Не помня.
— Нали казахте, че когато е минавала край вас, жената се е опитала да си скрие лицето — напомни му Дейв. — Как точно искаше да го скрие?
— С яката... О, да, спомних си. Голяма обърната яка. Точно така.
— Добре, чудесно се справяме. Вечерно манто, без колан, с обърната яка. А обувките?
Веждите на Хъч отново се събраха.
— Не забелязах.
— Какъв е подът във фойето?
— Покрит с плочки, имитация на мрамор.
— Чуваше ли се шум от стъпките на жената?
— Да. Разбира се. Чуваше се потропване на токчета. Точно така, тя носеше обувки с висок ток.
— Колко беше висока?
Хъч вдигна рамене.
— Средна на ръст, около един и шейсет и пет.
— Ами косата ѝ?
— Какво косата?
— Дълга, къса?
— Дълга, руса.
— Права или чуплива?
— О, чуплива, със страхотна модна прическа.
— Какъв цвят бяха очите ѝ?
— Нали ви казах, че си наведе главата? Не ги видях.
— Носеше ли нещо? Чанта, раничка?
— Не, по-скоро нещо като куфарче.
— Кожено куфарче?
Хъч отрицателно завъртя глава.

— Не, от онези евтини пластмасови куфарчета, които се продават за десет долара парчето.

— Казали сте, че била силно гримирана. Какво точно имахте предвид?

— Всичко беше някак прекалено подчертано. Нали разбирате, ярки цветове, лицето — като посипано с брашно.

— Имате предвид, че гримът е бил плътно нанесен?

— Да. И червилото беше много ярко. От онова, лъскавото.

— Гланц за устни? Какъв цвят? Червено, розово или друг цвят?

— Червено. Като че ли имаше рана на лицето.

— Защо според вас е искала да си скрие лицето?

— Стори ми се, че не желаше да я позная.

— Виждали ли сте я преди?

— Не.

— Сигурен ли сте?

— Разбира се.

— Защо тогава мислите, че се е страхувала да не я познаете?

На челото на Ед Хъч отново се появи дълбока бръчка.

— Добър въпрос, синко — каза той. — Не се бях замислил за това. Просто реших, че е съпруга, която изневерява на мъжа си, или момиче на повикване, или даже наркопласъорка.

— Подобни хора често ли идват в сградата?

— Всъщност, не. Просто така ми се стори.

— Защо?

— Е, сам можете да се досетите. Защото така изглеждаше. Силно гримирана. Някак курвенски.

— Господин Хъч, вие сте невероятен свидетел.

Старецът смаяно го изгледа.

— Какво?

— А що се отнася до вашия приятел Бил Майнър — Дейв се изправи и се приготви да си върви, — казахте, че мога да го намеря при Дъфи, нали така?

— За какво искате да говорите с него? — ревниво попита Хъч.

— Надявам се да ни помогне да открием побъркания тип, който е убил Питър Валенсуела, и да го приберем на топло — обясни инспекторът.

— Запомнете, в Послание на Свети Павел до римляните Господ е казал — възрастният човек отново заговори поучително: — „Отмъщението е от Мене и Аз ще го въздам“.

— Няма да успее, ако стигна пръв до престъпника — ухили се Дейв.

Областна администрация

Четвъртък, 29 юни, 10:45

— Няколко пъти те търсих — каза Уолт Ърхарт, когато Дейв Гранц влезе в кабинета му. — Мисля, че най-последно разполагаме с нещо. Погледни тук.

На бюрото му като цветно ветрило бяха разпилени снимки, но не с обичайния за полицейските фотографии формат, а шейсет и пет милиметра. На снимките се виждаха мъже в ежедневно облекло, някои по бански, застанали пред колата си или на фона на сгради, по всяка вероятност от Сан Франциско.

— Откъде ги взе?

— От отдела по оглед на местопрестъплението ги прибрали от дома на Картър — обясни Уолт. — Да виждаш някой познат?

Дейв вдигна рамене.

— Не бих казал.

Ърхарт се ухили.

— Така е, защото когато се запозна с тях, не приличаха много на себе си. — Посочи с пръст снимката на слаб, около петдесетгодишен мъж, застанал до друг, малко по-нисък и пълен мъж с черна къдрава коса. — Отляво е Картър — обясни Ърхарт, — а отдясно — Питър Валенсуела.

Дейв рязко вдигна глава.

— Значи са се познавали?

— Както изглежда, да, и то доста добре. Ето, тук отново са те. Тука също.

— Ами на останалите снимки? Ето, пак Валенсуела. А този кой е?

Ърхарт се усмихна.

— Надявах се сам да се досетиш — каза той. — Това е Ханлън.

— Това означава, че...

— Чакай — Ърхарт вдигна ръка, — има още нещо.

— Казвай.

— Изпратихме информацията за нашите запалителни устройства в Информационния център за бомбени агенти на ФБР. Оказа се, че от Шерифската служба на Санта Клара са съобщили за убийство, което почти напълно съвпада с убийствата на Ханлън, Валенсуела и Картър. От Центъра ни изпратиха техния доклад по факса. На девети юни е открит труп на мъж, Лорънс Сатърфийлд изгорен по същия начин като нашите приятели, само че в Саратога. Както вече ти казах: същият стил, същите съставки на запалителното устройство. В доклада пише още, че има свидетели, които са видели Сатърфийлд в деня на убийството в компанията на млада жена.

— Да му се не види — каза Дейв — точно това дойдох да ти кажа, Уолт. В блока на Валенсуела е имало жена — видели са я да напуска сградата няколко минути преди да започне пожарът.

Ърхарт повдигна вежди.

— Откъде имаш тази информация?

— От стареца, който се опитал да загаси огъня, Ед Хъч.

Ърхарт се намръщи.

— Защо не ни е казал, когато го разпитвахме?

— Сторило му се, че не е важно. Просто се разминал с една жена във фойето.

— Значи тя не живее там?

— Казва, че не я е виждал преди. Но точно тук е най-интересното, Уолт. Друг човек, Бил Майнър, е срещнал жената на улицата, след като излязла от сградата. Той обаче се кълне, че е видял мъж, облечен като жена.

Ърхарт безмълвно се вторачи в Дейв и след малко каза:

— Господи, Дейв, сигурен ли си? — Той тежко се отпусна на стола. — Искаш да кажеш, че е травестит?

— Уолт, помниш ли какво каза доктор Нелсън за доминиращата страна? Всичко съвпада — и садомазохизмът, и приковаването за леглото, и белезите от камшик...

— Добре, да предположим, че си прав — каза Ърхарт. — Откъде да започнем да търсим тази... този мъж?

— Нали от отдела по оглед на местопрестъплението са намерили в дома на Картър бележник с адреси? — напомни му Дейв.

Ърхарт кимна.

— Бинго! — извика и подхвърли на бюрото тънък бележник в кожена подвързия.

— Ти ли ще ми кажеш, или искаш сам да се убедя? — попита Дейв.

— Има ги и Ханлът, и Валенсуела. А също така нашият стар приятел Ейнджъл Флорес.

— Ейнджъл Флорес? Господи! Ама, разбира се! — извика Гранц. — Ето го, нима не виждаш? Това е нашият мистериозен травестит. Трябва да е той. Твоите хора са решили, че е жена заради обявата „астролог“. Вероятно това е само прикритие. Това е начинът, по който тя... той осъществява своите сексуални контакти.

— Искаш да кажеш, че според теб Ейнджъл Флорес може да се окаже бомбеният атентатор?

— А ти имаш ли по-добро предложение?

— Да кажем, че си прав. Тогава коя е била набеязаната жертва в съдебната зала?

— И аз дълго се чудих, докато не си спомних какво беше казала Рошел Фийлд. Тя ме попита: „Защо винаги трябва да страдат добрите? Защо никой не изпраща бомби на лошите?“. И тогава си помислих, че може би целта е бил Хъдсън.

— Но... Хъдсън е хетеросексуален — възрази Уолт, — нали?

— Ти си мислиш така. Ние всички мислим така. Ами ако не сме прави? Ако е бисексуален? Уолт, ако съществува някаква връзка между него, Хъдсън, Валенсуела или Картър, тогава всичко си идва на мястото.

— Какво искаш да направя? — попита Ърхарт. — Да отида в затвора и да го попитам?

Дейв поклати глава.

— Той има адвокат, Уолт, а това усложнява нещата. Освен това първо трябва да поговорим с един друг човек.

— Да нямаш предвид Ейнджъл Флорес? — попита Ърхарт. — Нали ти казах, че поне десетина пъти се опитвахме да я открием и напразно...

След малко усети, че си говори сам. Дейв си беше тръгнал.

Еспаньола

Четвъртък, 29 юни, 16:45

Когато се прибраха, Дейв взе ръцете на Ема в своите и ѝ заговори с онзи поверителен тон „между възрастни“, с който винаги успяваше да я убеди да изпълни всяко негово желание.

— Слушай, Ем, майка ти има нужда да остане малко сама — чу го Катрин да казва на дъщеря ѝ. — Какво ще кажеш да вземем Сам и да се разходим на плажа?

— Жестоко — беше отговорът на детето и Катрин се усмихна.

— Да разбирам ли, че си съгласна? — лукаво попита Дейв.

— Естествено, Дейв — нетърпеливо потвърди Ема. Катрин все още се усмихваше, когато вратата се затвори след тях. Имаше нещо свръхестествено в начина, по който той винаги успяваше да усети нейните настроения. Всеки път се учудваше, че подобна чувствителност се крие под една толкова груба и хладнокръвна външност. Малко хора се ползваха с привилегията да опознаят тази страна от характера на Дейв и Катрин беше горда, че е сред тях. Знаеше и точно в кой момент беше доловил безмълвното ѝ послание — когато спряха колата пред Центъра по ракови заболявания на гърдата, за да ѝ направят биопсия, и тя за миг беше отпуснала глава на рамото му.

— Знаеш ли, Дейв — беше казала тя, — уморена съм.

— Не може да бъде! — иронично възкликна той. — За малко не загина при експлозията в съда, работиш по шестнайсет часа дневно по делото на Хъдсън и по разследването на атентата, на всичкото отгоре ти предстои биопсия, а ти какви ми ги говориш? Имаш нахалството да твърдиш, че си уморена! Невероятно! — Той я целуна по главата. Обичаше уханието на косата ѝ.

На връщане минаха да вземат Ема. Пътуваха мълчаливо, защото думите бяха излишни. Веднага щом се прибраха, той изведе Ема и Сам на разходка. Катрин стана и погледна през прозореца. Тримата слизаха

надолу по хълма, а Сам щастливо махаше с опашка. Истината бе, че тя имаше нужда да остане малко сама, да се свие на кълбо, за да си събере мислите.

Още преди посещението в Центъра по ракови заболявания твърдо бе решила да прогони здравословните проблеми от съзнанието си и да мисли за нещо друго. Затова, когато медицинската сестра в бяла престилка я подготвяше за процедурите, Катрин насочи мислите си извън това, което ставаше с тялото ѝ — към заключителната пледоария, която трябваше да произнесе на следващия ден по случая Хъдсън. За свое най-голямо учудване наистина успя. Докато лекарката свърши с изследването, тя вече беше набелязала основните точки на речта си и дори бе решила точно как да ги поднесе.

Благодарение на локалната упойка операцията бе напълно безболезнена, точно както беше обещала доктор Снайдър. Въпреки това за Катрин усещането, че нещо се прави с тялото ѝ, а тя не изпитва нищо, беше доста смущаващо.

— Утре можеш да свалиш превръзката — каза доктор Снайдър, когато свърши. — Разбира се, спокойно можеш да се изкъпеш.

— Ще ме заболи ли, когато мине действието на упойката? — попита Катрин.

— Малко. Вземи няколко хапчета тилебол, ако ти пречи да заспиш. А сега се прибери вкъщи и се успокой. Утре ще ти се обадя за резултатите.

Сега беше времето на голямото чакане и мислите за това какво би могло да се случи препускаха в съзнанието ѝ като диви коне. „Дали имам рак? Ще ми отрежат ли гърдата? Или, още по-лошо, дали няма да умра?“

Кой щеше да се грижи за Ема?

Знаеше какво ще отговори Дейв, ако зададе въпроса на глас. И при това щеше да е напълно искрен. Той беше най-добрият в света баща за Ема, но само ако Катрин беше с тях. Но дали той ще успее да се справи с Ема и сам? Ще може ли да ѝ бъде баща, майка, учител, а също така доверен приятел, шофьор, готвач, човек, който се грижи да ѝ осигурява развлечения и я подкрепя в трудните минути?

Независимо колко пъти си беше задавала тези въпроси, Катрин така и не намери приемлив отговор. „Опитай се да не се тревожиш за утрешния ден“ — беше ѝ казала Мари Снайдър. Непроизнесенният

въпрос, който се криеше в дълбините на съзнанието ѝ, обаче не си отиваше. „А какво ще правя, ако наистина е рак?“

Вечерта беше топла, без никакъв полъх на вятъра, океанът беше спокоен, а небето бе с цвят на касис. Под тях фарът на остров Шелтън изпращаше ярки сигнали на корабите отвъд невидимия хоризонт.

— Готова ли си със заключителната пледоария? — попита Дейв, когато тя излезе на терасата и седна до него на шезлонга.

— Надявам се — отвърна тя. — Утре ще я прегледам още веднъж, непосредствено преди съдебното заседание. — „Утре. Не мисли за това“ — заповяда си наум.

— Защо не си легнеш по-рано? — предложи той.

— Слушам, господарю мой — пошегува се тя и отпи от горещия чай, който ѝ беше запарил, наслаждавайки се на приятната топлина, която се разля по тялото ѝ. — Изглеждаш ми умислен. Какво те безпокои? Атентатът?

Катрин усещаше настроенятията му също толкова успешно, колкото той нейните. „Дали затова сме сродни души?“ — замисли се тя.

— Каквото и да е, може да почака — отговори Дейв. — Доктор Снайдър каза да си почиваш.

— Тя имаше предвид тялото, не главата. Хайде, казвай.

— Безпокои ме Ейнджъл Флорес.

Разказа ѝ за разговора си с Ед Хъч и за откритието, че жената, която е била видяна да излиза от сградата, в която бил убит Питър Валенсуела, по всяка вероятност е била преоблечен мъж. После предаде и разговора с Уолт Търхарт.

Каза ѝ, че след като проверили телефонния номер на Ейнджъл Флорес, детективите бързо установили, че той живее в партерен апартамент в Мишън Хилс, недалеч от търговския център в Хилсайд.

— Търхарт няколко пъти изпращал хора от шерифството да потърсят Флорес, но той така и не се появил. Лично разпитах съседите и една жена — някоя си госпожа Марина Блайт — спомена, че той рядко се отбивал в апартамента. Свързах се с фирмата, която дава жилищата в сградата под наем, и оттам ми обясниха, че наемателят на апартамента винаги плащал с чекове, издадени от „Банк ъф Америка“.

— Провери ли в банката? — попита Катрин.

— Тази сутрин минах покрай техния клон в Мишън Хайтс. Веднага след разговора с Уолт се срещнах с управителния директор на банката. Той ми обясни, че има право единствено да ми съобщи дали някое лице има при тях сметка и ако е така, да ми даде номера ѝ. С указ №7480 федералното правителство забранява да се издава повече информация без съдебно разрешение.

— Е, и?

— Оказа се, че Ейнджъл Флорес действително притежава банкова сметка в „Банк ъф Америка“. Той или тя просто представя номера на сметката на фирмата за недвижими имоти и така си плаща наема. Подписал е пълномощно. Сумата за наема се пренася автоматично от сметката. Никакви лично издадени чекове. Влоговете винаги се правят автоматично. Никога не е имало личен контакт с Флорес в нито един от клоновете на банката.

— Не научи ли нещо повече от сметката?

— Не и без съдебно разрешение. Затова се свързах с един приятел. Преди няколко години заедно разследвахме случай на злоупотреба и успяхме да върнем на банката известна сума. Та той ми обеща малко повече информация, ако веднага забравя откъде съм я получил.

Катрин извика възмутено и той вдигна ръце в знак, че се предава.

— Зная, че не обичаш подобни сделки, но трябваше да получа сведенията най-късно днес.

— По дяволите, Дейв! — Възмущението ѝ от неговите изпълнения беше напълно искрено. Мразеше да я поставя пред свършен факт. Разбираше, че той винаги действа в интерес на работата, но не можеше да скрие неодобрението си. — Добре, няма да те питам кой е този човек, но поне кажи какво ти каза?

— Е, каза ми, че на формуляра, който се попълва при откриването на сметката, Флорес е посочил, че работи в плановия отдел на областната администрация.

— В плановия отдел? Тогава много лесно можем да...

Дейв предупредително вдигна ръка.

— Точно така. Не забравяй, че съм с едни гърди пред тебе. След банката се отбих при началника на отдел Личен състав в областната администрация. Там никога не е работил човек на име Ейнджъл Флорес.

— По дяволите. И какво ще правим сега?

— Не зная. В тази работа има нещо гнило. Апартамент, в който никой не живее. Банкова сметка, която се ръководи едва ли не с дистанционно управление. Телефонен номер, на който не са регистрирани разговори по поръчка или на големи разстояния, които могат да бъдат проследени. Всичко е обвито в пълна мъгла. Все едно, че преследваме призрак. — Огорчението в гласа му издаваше колко беше напрегнат.

— Поне знаем, че Ейнджъл Флорес наистина съществува — успокои го Катрин.

— И това не е сигурно — отговори той. — Не е лесно, но е напълно възможно да си създадеш фалшива самоличност. Отиваш на гробището на Санта Рита. Намираш гроб на дете, родено приблизително по същото време като тебе, но починало като малко. Не е сложно. След това с името, датата на раждане и имената на родителите подаваш молба в областния архив за издаване на дубликат. Длъжен си да положиш клетва устно и писмено, че си загубил документите си, но и това не е проблем. Издаденият акт за раждане поставя основата на новите ти документи. С него можеш да кандидатстваш за социална осигуровка. А вече с тези два документа можеш да си извадиш шофьорска книжка. Останалото е просто връх на сладоледа. Няма нищо по-лесно от това да си извадиш кредитна карта и да си откриеш банкова сметка. Така много скоро ти вече разполагаш с една нова самоличност, която в действителност не съществува.

— Добре. Но тогава логично възниква въпросът защо е всичко това. Защо е необходимо някой да си създава толкова грижи? Особено не ми е ясна ролята на апартамента.

— Добър въпрос. Вероятно тя или той има нужда от място, където да променя своята идентичност — замислено каза Дейв. — Да се трансформира в нова същност. Или може би...

— Или може би какво?

— Ей — Дейв почти шепнеше, — ами ако тя или той прави бомбите в апартамента?

Катрин го изгледа невярващо.

— Сигурен ли си, че не умееш да четеш чужди мисли?

— Какво?

— По-късно ще ти обясня. Давай нататък.

— Инстинктът ми подсказва, че Ейнджъл Флорес не съществува — обясни той. — Мисля, че никой не живее в апартамента на Мишън Хилс, или поне не през цялото време. А тя — по дяволите, защо винаги я наричам „тя“? Каквото и да е този Ейнджъл Флорес, в едно съм сигурен — това не е жена, а мъж, който се облича като жена. Адски съм сигурен.

— Добре, да кажем, че си прав — започна Катрин. Искаше Дейв да потвърди изготвения от нея профил, но без нейно влияние. — Да кажем, че Флорес е мъж, а не жена. Кажи ми какъв е той според тебе?

— Млад — започна да разсъждава на глас Дейв, — или поне би трябвало да е млад, като съдя по разказа на Хъч. Млад и красив, строен, среден на ръст. Освен това достатъчно интелигентен, за да привлича мъже, принадлежащи към различни обществени прослойки. Жертвите му не са били глупаци. Затова той сигурно е много общителен, притежава чар, изтънченост. Но зад тази външност се крие опасен психопат. Всеки момент може да избухне като бомба със закъснител.

— Много добре — каза Катрин.

Дейв се наведе напред.

— Какво искаше да кажеш, когато попита дали умея да чета чужди мисли? Да не си изработила профила?

Тя кимна.

— Засега само предварителен и не е довършен, но с тебе сме съгласни по основните точки. И двамата говорим за един и същи човек.

— Продължавай.

— Обсъдих профила с Морган Нелсън. Според предварителните ни проучвания атентаторът вероятно е бял мъж около трийсетгодишен, евентуално малтретиран като дете или юноша. Живее или сам, или с човек, който е много толерантен и непретенциозен. Интелигентен, добре се разбира с хората и по всяка вероятност работи в обществения сектор или в сферата на услугите. От време на време изпитва непреодолима потребност да избяга, да се скрие. Страстно копнее за внимание, особено когато съзнанието му се върне към детството. Един таен апартамент би му свършил чудесна работа.

— Общественият сектор. — Дейв замислено склочи вежди и вдигна поглед. — Всичко съвпада, Катрин. Някой, който добре се

ориентира в сградата на областната администрация лесно би могъл да остави пакет с бомба на масата на обвинението, без да привлече внимание към себе си. Освен това в банковия формуляр Флорес е посочил отдела по планиране. Сигурно това е първото, което му е хрумнало.

— Многообещаващо — отбеляза Катрин, — но продължаваме да сме в задънена улица. Трябва да установим някаква връзка между Флорес и взривните устройства. Достатъчна е дори някоя много тънка нишка. Тогава ще разполагаме с достатъчно основание за издаване на заповед за обиск в апартамента на Мишън Хайтс.

— Ричард Хъдсън — каза Дейв.

— Какво Ричард Хъдсън? Какво общо има той?

— Ами ако бомбата е била предназначена за него?

Тя се намръщи.

— Хъдсън не е гей.

— Същото каза и Уолт, а ако грешим? Да предположим, че е бисексуален. Тогава всичко си идва на мястото. Обяснява връзките му с жертвите в процеса, а същевременно и връзката с Флорес. По дяволите, Катрин, може би Хъдсън е в играта!

Катрин дълго време мълча, за да обмисли думите на Дейв. Отдавна се беше научила да не отхвърля и най-невероятната възможност, без да я прецени. Навремето един приятел ѝ беше казал: „Запомни: когато една врата се затваря, веднага се отваря друга“. И тя никога не забрави съвета му. Дали сега не се отваряше нова врата?

Дейв прекъсна мислите ѝ:

— Катрин, трябва да говорим с Хъдсън. И то колкото е възможно по-скоро. Можеш ли да го уредиш?

— Положението е доста деликатно — отвърна тя. — Шестата поправка забранява на полицията да разпитва обвиняем, представен от адвокат. А Хъдсън има адвокат.

— Зная. Но забраната се отнася само за престъпленията, по които той е обвинен, нали така? Не съм юрист, но ми се струва, че това не ни пречи да го разпитаме във връзка с нашето разследване. Прав ли съм?

Катрин поклати глава със съмнение, но призна:

— Шестата поправка действително не се отнася за други престъпления, освен онези, за които е обвинен.

— Тогава хайде да го разпитаме.

— Чакай малко — спря го тя. — Хъдсън се е позовал пред съда на петата поправка „Миранда“ за правото да бъде представен от адвокат. Следователно всички полицейски разпити, без значение по какъв въпрос, са забранени в отсъствието на адвоката му. Което означава, че има само един начин да разговаряме с него — в присъствието на Белкър.

— Мамка му — ядоса се Дейв. — Е, и така да е. На всяка цена трябва да разговаряме с този човек, Катрин.

— Зная. — Тя решително се изправи. — Предлагам да отидем да го видим, и то веднага. Само първо искам да се обадя на Рут и да я помоля да остане при Ема. А ти се обади на Белкър и му кажи да тръгне веднага и да ни чака пред затвора. Обясни му, че на всяка цена се налага да говорим с клиента му. Не го оставяй да се измъкне.

— Само да се опита — каза Дейв.

— Какво ще правиш сега? — попита Ейнджъл.

— Не зная. Просто не зная.

— Гранц се приближава прекалено бързо. Нали чу какво каза Марина? Даже е говорил с управителя на жилищната сграда. Вероятно е направил справка и в банката. Не бива да му разрешаваши да разбере за... мен. Трябва да го спреш.

Естествено, беше права. Тя винаги беше права. Много се изненадаха, когато съседката в Мишън Хилс каза, че Гранц души наоколо и задава странни въпроси. Никой не бе задавал подобни въпроси. Всичко изглеждаше напълно сигурно. Колко ли знаеше вече? За колко се досещаше? И дали беше опасен?

— Не може да ни спре — каза Ейнджъл. — Не му позволявай да провали нашия план. Ричард Хъдсън трябва да умре. Ти обеща.

— Много е опасно, Ейнджъл. Аз... не исках да стане така.

— Нямаше избор. Много добре знаеш, че вече няма избор.

— Зная. Но какво да правя, Ейнджъл? Как да го отстраня?

— Все нещо ще измислиш. Досега винаги си успявал.

— Дали да не опитам с колата му? С оня голям червен джип, с който толкова се надува?

— Да — гневно изрече Ейнджъл. — Да, това е добра идея.

*Санта Рита, областен затвор
Четвъртък, 29 юни, 18:40*

— Знаете коя съм, господин Хъдсън — каза Катрин. — А това е инспектор Гранц от службата на областния прокурор.

— Виждал съм го в съда — потвърди Хъдсън.

Дейв нищо не каза, само кимна, за да покаже, че познава както Ричард Хъдсън, така и неговия адвокат Мартин Белкър. Намираха се в стаята за разпити в затвора на Санта Рита. Областният затвор представляваше едноетажен бетонен комплекс, който идеално пасваше на сградата на областната администрация, тъй като бе построен в същия суров и внушаващ неприятни усещания стил. Стаята за разпити беше обзаведена само с най-необходимото: очукана стоманена маса, завинтена за пода, четири стола без тапицерия, а на стената имаше вътрешен телефон, по който викаха охраната. Въздухът беше застоен и пропит с тежката миризма на пот и цигарен дим. Хъдсън и Белкър седнаха от едната страна на масата, а Катрин и Дейв избраха местата срещу тях и по-близо до вратата.

— Какво се иска от мен? — попита Хъдсън.

Не стана ясно дали въпросът беше отправен към Белкър или към Катрин, но едно беше сигурно: той не изглеждаше доволен.

— Както вече казах на господин Белкър, искаме да ви зададем няколко въпроса. Няма да ви отнемаме много време. Освен това, ако ми разрешите, бих искала да запиша разговора.

Белкър направи знак, че не възразява. Дейв постави на масата касетофона, натисна копчето за запис и след като се убеди, че лентата е започнала да се върти, кимна на Катрин, че може да започва.

— За записа: днес е двацет и девети юни, осемнайсет часа и четирийсет и пет минути — продиктува тя. — На разпита присъстват: аз, Катрин Маккей, областен прокурор, инспектор Дейвид Гранц, Ричард Хъдсън и Мартин Белкър, адвокат на господин Хъдсън. Господин Белкър, нали не възразявате да разпитаме клиента ви?

— Да, при положение, че спазите уговорката да не задавате въпроси, които имат някакво отношение към текущия процес, по който клиентът ми е обвиняем.

— Имате нашите уверения — потвърди Катрин. — Бихме искали да зададем на клиента ви няколко въпроса от съвсем различно естество — във връзка с разследване на убийство.

— Чакайте малко... — обади се Хъдсън.

— В нищо не ви обвиняваме, господин Хъдсън — успокои го тя. — Предполагаме обаче, че разполагате с информация, която може да помогне на служителите на закона да идентифицират убиеца.

— Нима?! — иронично каза той. — Не виждам с какво бих могъл да ви бъда полезен. Толкова отдавна съм в затвора, че дори не си спомням в момента кой е президент на Съединените щати.

Усмихна се на собствената си шега. Държеше се спокойно и самоуверено, като че ли не се намираше в ареста, а в собствения си апартамент, а Катрин и Дейв бяха приятели, отбили се на кафе. „Няма да е лесно да се пробие бронята му“ — помисли прокурорката. Отношението му към жените, които беше заразил със СПИН, както и всичко, което се знаеше за него, показваше, че е от хората, които се смятат много над останалите простосмъртни и не се подчиняват на правилата, които са задължителни само за стадото.

— Добре, хайде първо да ви зададем няколко въпроса и да проверим — предложи тя.

— Разбира се — любезно се съгласи Хъдсън. — Но първо искам да попитам нещо. Какво ще получа, ако се съглася да ви сътруднича и успея да кажа нещо, което ще ви бъде от полза?

Белкър го спря с вдигане на ръка.

— Моля те, Ричард, остави това на мене — решително заяви той. — Госпожо Маккей, посъветвах клиента си да приеме тази среща, тъй като прецених, че тя отговаря и на неговите интереси. Защо не ни запознаете със същността на проблема? Ако се окаже, че моят клиент наистина знае нещо, което може да ви бъде от полза, тогава ще обсъдим на каква компенсация бихме могли да разчитаме на свой ред.

— Разбира се — отвърна Катрин. — А сега, господин Хъдсън, в затвора четете ли вестници?

Той се намръщи.

— Естествено. Следя новините в „Газет“. Защо питате?

— Тогава сигурно ви е известно, че напоследък са регистрирани няколко убийства с взривни устройства? — включи се в разговора Дейв.

— О, за това ли е целият този шум? Да, мернах подобни заглавия, но не им обърнах голямо внимание. Доколкото си спомням, беше доста отблъскващо. — Той театрално сви рамене и потръпна. „Колко женствена реакция“ — отбеляза Катрин.

— Господин Хъдсън, информацията, която смятам да ви предоставя, е строго поверителна и не е известна на пресата. — Катрин погледна първо към Белкър, а след това към Хъдсън, за да види как ще реагират, но и двамата с нищо не показаха, че са заинтересовани. — В медиите бе отразено, че убийствата са извършени чрез бомбени експлозии, тъй като не сме им съобщили, че при всеки един от случаите жертвата е била убита посредством запалително устройство, поставено директно върху гениталиите. Всъщност и тримата са били изгорени живи в буквалния смисъл.

Намерението ѝ бе да шокира Белкър и Хъдсън и доколкото можеше да се съди по изразенията им, беше успяла.

— Исусе, Пресвета Дево и Йосифе — тихо възкликна Хъдсън. — На гениталиите? Този, който го е направил, е напълно луд.

— Освен това смятаме, че убийствата са свързани — продължи Катрин. — Предполагаме също така, че жертвите са убити от един човек, някой, с когото са поддържали сексуални отношения. Вероятно убиецът ще продължи да убива и ако не ни помогнете, ще има и други жертви.

— Съжалявам, госпожо Маккей, но не виждам с какво може да ви помогне клиентът ми — възрази Белкър. — Той беше задържан много преди да започнат експлозиите.

— Зная, Марти, и както вече казах, в нищо не го обвиняваме. — Тя се извърна към Хъдсън. — Само искаме да проверим дали не е познавал някой от убитите. Какво ще кажете, господин Хъдсън?

Той се намръщи.

— Да съм ги познавал? Не, естествено, че не съм ги познавал.

— Не познавате човек на име Патрик Ханлън?

— Не. — Той се усмихна обезоръжаващо. — Разбира се, спомням си, че прочетох това име във вестника, но нищо повече.

— А Питър Валенсуела?

— Не.

— Греъм Картър?

Хъдсън нетърпеливо въздъхна:

— Вижте, наистина искам да помогна, но не познавам тези хора.

— Сигурен ли сте? — настойчиво попита Дейв. Беше убеден, че са на верния път, но ако Хъдсън казваше истината трябваше да започнат отначало.

— Напълно. — Затворникът стана и отмести назад стола си. — Свършихме ли?

— Седнете, ако обичате — твърдо изрече Катрин, но без да бъде груба. Имаше нужда от помощта му. Хъдсън седна и на челото му отново се появи дълбока бръчка. Погледна към Белкър, който реагира с въпросително вдигане на вежди. — Хайде пак да опитаме — предложи тя. — Възможно е имената нищо да не ви говорят, но ако ви разкажем повече за тези мъже, може да си спомните нещо. Нали не възразявате?

Хъдсън вдигна рамене.

— Щом настоявате.

— Започваме отначало — отново се включи в разговора Дейв. — Помислете внимателно, преди да отговорите. Сигурен ли сте, че не познавате Патрик Ханлън? Промислен дизайнер, който е живял на Кабрильо Авеню в Аламейда Хайтс?

— Не. Нямам познати в тази част на града.

— А Питър Валенсуела, четирийсет и осем годишен, също промислен дизайнер, живял в апартамент на Палмето Драйв? Дребен човек. Чернокос.

Хъдсън пак завъртя отрицателно глава.

— Отново нищо. Не го познавам.

— А Греъм Картър? Продуцент, притежавал е къща в Катидрал Хайтс?

— Вече ви казах, не ги познавам. Прочетох във вестника, че са били убити, и това е всичко. Тези имена нищо не ми говорят. Повярвайте, с удоволствие бих ви помогнал, но...

— А какво ще кажете за Ейнджъл Флорес? — подхвърли Катрин. Въпросът ѝ му подейства като токов удар. Хъдсън моментално застина на мястото си, устните му се разтвориха, а в очите му се появи паника. След миг вече бе възстановил обичайното си безразличие. „Все пак

знае нещо“ — помисли си тя. Без дори да поглежда Дейв, усещаше, че и той го е забелязал. Следващите му думи потвърдиха догадката ѝ.

— Хайде — подкани го Дейв, — знаете за кого става дума. Ейнджъл Флорес живее в Мишън Хилс?

Хъдсън завъртя глава.

— Не... Вижте, хайде да свършваме, нали това беше всичко? Не познавам никаква Ейнджъл Флорес.

— Дано да казвате истината — обади се Катрин. — Разбирате ли, предполагаме, че именно Ейнджъл Флорес носи отговорност за смъртта на тези трима мъже: Ханлън, Валенсуела и Картър.

Хъдсън понечи да каже нещо, но размисли. Погледна към Мартин Белкър, който усещаше, че става нещо важно, но не знаеше какво. Хъдсън отново се изправи.

— Е, вие попитайте, аз отговорих. И стига толкова. Нямам какво повече да кажа. — Обърна се към адвокатата си: — Марти, помоли областния прокурор да прекрати разпита.

Гранц също стана и заобиколи масата. Застана до стола на Белкър и се изправи пред Хъдсън.

— Правиш голяма грешка, господин Хъдсън — тихо изрече той. — Много голяма грешка. Надявам се да си промениш мнението.

Хъдсън се усмихна и поклати глава.

— Не, господин Гранц — с поверителен тон съобщи той, — вече ви обясних: нямам какво повече да кажа и съм сигурен, че е така. Не познавам тези мъже, както не познавам и никаква жена на име Ейнджъл Флорес.

Очите на инспектора се превърнаха в късчета лед. Направи още една крачка напред и застана лице в лице със затворника.

— Кой ти каза, че Ейнджъл Флорес е жена? — внезапно попита той.

— Беше... Вие нали казахте...

— Нищо не съм казвал.

Хъдсън се престори на безразличен и вдигна рамене.

— Е, просто предположих, че...

— Ейнджъл е име на мъж — каза Дейв.

— Стига толкова, господин Гранц! — бързо се намеси Белкър, изправи се и застана между своя клиент и Дейв. След това се обърна

към Катрин: — Клиентът ми няма какво повече да каже. Разпитът приключи.

Тя отправи продължителен поглед към Хъдсън, след което сви рамене.

— Както желаете — заяви с много по-голяма доза равнодушие, отколкото изпитваше. Стана и започна да прибира нещата в чантата си. — Щом така предпочитате, Марти, ние не възразяваме. Само се опитахме да защитим живота на клиента ти. Хайде да тръгваме, Дейв.

— Чакайте малко — обади се Хъдсън и вдигна ръка като регулировчик, който спира уличното движение. — Как така да защитите живота ми?

— Буквално. Някой се опитва да те убие — спокойно отбеляза Дейв и тръгна към телефона.

— Какво? — извика Хъдсън. — Повторете това, което казахте!

— Много добре чухте какво каза инспекторът — рязко се обади Катрин. — Обясних ви, че според нас Флорес е убил Ханлън, Валенсуела и Картър. Също така предполагаме, че миналата седмица именно Ейнджъл Флорес е поставил взривното устройство в съдебната зала. И сме абсолютно сигурни, че бомбата е била предназначена за вас, господин Хъдсън. Лично за вас.

Той се вира в тях известно време, след което недоверчиво изкриви пълните си устни. Снизходително поклати глава и каза:

— Сигурно сте напълно отчаяни, за да опитвате с подобни фокуси. Хайде, Марти, изведи ме оттук.

Белкър натисна звънеца и повика охраната, за да отведат арестанта в килията му. Докато Хъдсън минаваше покрай него, Дейв го потупа по рамото и каза:

— Помисли за това, което ти казахме, задник такъв. Миналия път за малко да те убие. Ако не го заловим в най-скоро време, със сигурност ще опита пак.

Ричард Хъдсън се поколеба за миг, след което последва охраната и излезе от стаята. Повече не се обърна назад.

Решението бе взето.

В момента, в който съдебните заседатели произнесат присъдата, той щеше да убие Хъдсън. Така бе пожелала Ейнджъл и следователно така и трябваше да стане. В известен смисъл това беше най-добрият финал въпреки че не отговаряше на първоначалния план. Пръв трябваше да е Лорънс, след него Ричард. После Патрик, Питър и накрая онова изнежнено нищожество Греъм. Но бомбата, предназначена за Ричард, бе избухнала предварително и планът се бе объркал. Тогава той беше предложил на Ейнджъл да отложат малко; налагаше се да изчакат, защото беше прекалено рисковано веднага да действат след неуспешния опит в съда.

— Трябва да го направиш — настояваше Ейнджъл. — Длъжен е да си плати.

— Обещавам.

Представи си сцената. Представителят на съдебните заседатели подава на съдията формуляра, в който е вписана присъдата, а той го предава на съдебния секретар да прочете решението. И никой от тях не подозира, че цялата тази церемония е напълно излишна. Присъдата вече е издадена от друг един съд.

Такова беше желанието на Ейнджъл. Така и щеше да стане. И когато всичко свърши, щеше да се прекъсне и нишката на неговия живот. Край на преструвките. Край на лъжите. Бяха си го казвали много пъти. Ейнджъл имаше право. Това беше единственото, което трябваше да направят, това беше проява на честност. И на смелост. Всички щяха да научат истината. И да ги разберат.

Огледа се. Съдът беше в почивка. Залата приличаше на сцена с декори, но липсваха актьорите, които я съживяваха. Празна беше ложата на съдебните заседатели; празна беше и свидетелската скамейка. Гледката го натъжи.

Колко жалко. Когато беше дете, а и по-късно — като юноша — той много пъти се бе опитвал да открие по какво се отличава от

останалите и отчаяно копнееше да намери някого, който да го разбира. Който да го вижда с неговите очи. Стараеше се да бъде изпълнителен и да не ги разочарова. Но това не беше той. Това не беше неговият живот.

— Толкова е талантлив — обичаше да повтаря леля му, толкова артистичен. Погледнете какви красиви аксесоари ми е направил.

Разбира се, тя никога нищо не научи за него; дори не подозираше. Не знаеше за онези ноци, когато обикаляше по баровете и пускаше на музикалните автомати „Странници в нощта“. Странници, които го отхвърляха; странници, които и той не приемаше. А през останалото време бе принуден да се крие и да изпълнява отредената му от живота роля, въпреки че сърцето му се разкъсваше от болка. И така, докато един ден откри Ейнджъл и успокоението дойде.

Въздъхна.

Днес съдебните заседатели бяха изслушали заключителните пледоарии на обвинението и защитата. През цялото време бе наблюдавал с равнодушна безпристрастност. Само той в залата знаеше, че всичко, което се говореше, нямаше никакво значение. Докато заместник-областният прокурор отново превеждаше съдебните заседатели през сложния лабиринт на свидетелските показания, съзнанието му бе заето с един много по-съществен проблем: как да убие Хъдсън.

Много пъти го бяха обсъждали с Ейнджъл. Бяха разгледали всички възможности и една по една ги бяха отхвърлили, докато не остана само една. Съдебната зала беше най-подходяща за театрална сцена. Процесът се предаваше и по телевизията. Всички щяха да го видят. И всички щяха да разберат защо. Разбира се, това беше най-опасният вариант, но вече нямаше значение. Правеше го заради Ейнджъл. А това беше най-важното.

Мислите му бяха толкова обсебващи, че едва успяваше да се съсредоточи в това, което ставаше около него. Първо мина изказването на обвинението. Харесваше Катрин Маккей. Беше приятна, интелигентна жена, а когато бе необходимо — и достатъчно твърда. Въпреки това знаеше, че винаги може да се разчита на нейното разбиране и съчувствие. Беше много добра в работата си; днес също не правеше изключение.

Задължение на обвинителя бе да докаже вината на обвиняемия, без да оставя никакво място за съмнение. Следователно целта на изказването ѝ бе да затвърди у съдебните заседатели именно това мнение. От опит знаеше, че подобни дела често се печелят или губят по време на заключителната реч. Страхотни адвокати понякога губеха заради слаба заключителна реч. Сега обвинението имаше последна възможност да прикове вниманието на съдебните заседатели към основния проблем — да ги убеди да стигнат до желаната от него присъда.

— Както ви бях казала в началото на процеса, дами и господа — бе започнала Катрин, — опит за убийство от втора степен означава опит за противозаконно умъртвяване на човешко същество в резултат на действие, което с голяма вероятност може да причини смърт; действие, извършено от низки, антисоциални подбуди и което се основава на претъпно незачитане на човешкия живот.

По време на словото прокурорката говореше на съдебните заседатели с приятелски тон, като че водеше най-обикновен разговор. Маниерите ѝ бяха сдържани, аргументите — логически, разумни и добре обосновани. Беше откровена, без излишна емоционалност, тъй като явно бе решила да остави театралниченето, плоските шеги и остроумието на защитата. Последните ѝ думи отново напомниха на съдебните заседатели, че за да бъде обвинен Хъдсън в опит за убийство, е достатъчно да се докаже, че той напълно съзнателно е заразил своите жертви с вируса на СПИН. Както и че нямаше значение дали е успял.

Според него речта ѝ беше добра. Логична, ясна и проста. Беше взела под внимание встъпителната пледоария, както и линията на поведение, която защитата бе следвала по време на процеса, и сега успешно се опитваше да ги неутрализира. От опит знаеше, че някои обвинители пазеха най-силните аргументи за края, за да объркат адвоката на подсъдимия, след което окончателно го съсипваха по време на тъй нареченото последно възражение. Но сега не беше така: изглежда, Катрин Маккей нищо не криеше. Интересно дали все пак нямаше да скрои някой номер на финала.

Забеляза, че се върна усмихната от обедната почивка. Изглеждаше някак още по-красива и дори щастлива; очите ѝ

радостно блестяха. Все едно, че беше получила приятни новини. Зачуди се дали наистина беше така и каква ли беше новината.

След това адвокатът на защитата, Мартин Белкър, за последен път се обърна към съдебните заседатели. Неговата заключителна реч беше — напълно логично — по-театрална и прочувствена от речта на обвинението. Добрият защитник никога не пренебрегваше значението на емоционалния елемент, за да успее да предизвика съчувствието на съдебните заседатели. Язвителен и напрегнат, той още изведнъж напомни на съдебните заседатели защо трябва да разглеждат клиента му като жертва.

— Пред вас стои един млад човек, започнал живота си при крайно неблагоприятни обстоятелства: в семейството на религиозни фанатици, които не му позволявали да общува с връстниците си и от деветгодишна възраст системно го подлагали на физически и сексуален тормоз. Дванайсетгодишен попаднал сред чужди хора, не познал радостите на нормалния семеен живот. Но Ричард Хъдсън успял да загърби миналото. Въпреки всичко, което е преживял в детството си, той израснал като работлив, добър американски гражданин. И тогава съдбата му нанесла поредния жесток удар и отново го превърнала в жертва. Заразил се със СПИН.

Белкър спря, отпи глътка вода, дълбоко си пое дъх и продължи:

— Но като че ли всичко това не е достатъчно, сега той е изправен тук, пред вас, и е обвинен за нещо, което не може и не бива да бъде смятано за вина. Въпреки че както моето, така предполагам и вашите сърца болезнено се свиват при мисълта за всички заразени от СПИН, не трябва да пренебрегваме следния факт: обвинението не успя да докаже категорично, че именно Ричард Хъдсън е заразил онези жени с вируса на СПИН. — Той отново замълча и отпи от чашата. — Същността на проблема е, че — както показахме — една от тях е могла да бъде заразена от предишните си сексуални партньори, а втората — от пациент в клиниката, където работи. А ако си спомняте добре, третата изобщо не е заразена.

По същия начин, както във встъпителната си пledoария преди десет дни, той продължи да умолява съдебните заседатели да не наказват повече Ричард Хъдсън — невинен човек, станал жертва не само на болестта СПИН, но и на злонамерено преследване от страна

на щата Калифорния и службата на областния прокурор на Санта Рита.

— Справедливостта изисква да отправите ясно послание към обществото, че е неморално някой да бъде превърнат в изкупителна жертва по политически причини — заяви той с лъснало от пот чело.
— Справедливостта изисква да оправдаете Ричард Хъдсън.

Сега, преди последното заседание по делото, докато наблюдаваше прашинките в струящите през прозорците слънчеви лъчи, му се стори невероятно, че тук се бе разиграла толкова напрегната драма. Не че имаше значение. Всички усилия на Катрин Маккей да убеди съдебните заседатели да признаят Хъдсън за виновен, както и всички изкусни опити на Мартин Белкър да ги убеди в обратното нищичко нямаше да променят. Хъдсън никога нямаше да влезе в затвора, нито щеше да излезе на свобода.

— Искам той да умре — бяха думите на Ейнджъл. — И искам всички да разберат защо.

И той щеше да умре. Точно тук, в тази зала. Огледа се, за да си представи сцената, също както балетмайсторът оглежда декорите, за да си представи как ще изглеждат на техния фон движенията на неговите балетисти. Той ще бъде тук, а аз — от тази страна, след това обяснявам защо го правя и край. „В плана му имаше някакво поетично правосъдие. За съжаление нямаше как да пречисти Ричи с огън, както останалите, но щеше да бъде нещо подобно. Почти същото.“ При тази мисъл той се усмихна.

Върховен съд, отдел №8

Петък, 30 юни, 15:30

— Ще използвате ли правото си на последно слово, госпожо Маккей?

Катрин стана и се усмихна на съдията.

— Благодаря ви, ваша чест.

Той също се усмихна и тя си помисли, че той сигурно усещаше какво изпитва в момента, макар и да не знае причината. Тя отново стана сериозна, но вътрешно продължаваше да ликува: чувстваше се оживена, дори замаяна от щастие. Още в дванайсет и половина — порано, отколкото бе очаквала — се бе обадила Мари Снайдър.

— Имаме добра новина, Катрин — бе казала тя направо, без да губи време за излишни приказки. — Резултатите от биопсията са отрицателни. Бучката е доброкачествена; нямаш рак.

Катрин се почувства така, сякаш слънцето беше изгряло в мрачен зимен ден. От сърцето ѝ се смъкна огромна тежест; очите ѝ се напълниха със сълзи. В първия момент не бе способна да каже нито дума.

— Благодаря ви, доктор Снайдър — произнесе след малко. — Много ви благодаря.

Стана и погледна лицето си в огледалото. Странно, че нищо в нея не се беше променило. „А се чувствам толкова различна“ — помисли си тя. Сърцето ѝ пееше от щастие: „Нямам рак, нямам рак, нямам рак“. Завъртя се и грабна телефона.

— Дейв, би ли дошъл в кабинета ми, ако обичаш?

— Естествено — каза той. — Случило ли се е нещо?

— Идвай бързо.

Когато той влезе, тя още се усмихваше. Нямахше смисъл да се преструва; повече не можеше да крие радостта си.

— Получила си резултата от биопсията — веднага позна той.

Думите му не прозвучаха като въпрос, а като констатация.

— Дейв, аз съм здрава. Нямам рак.

Неочаквано през тялото ѝ премина вълна на облекчение и тя зарови лице в якето му, за да скрие сълзите си. За миг той безмълвно я притисна към гърдите си.

— Знаеш ли, Катрин — тихо каза той, — сега вече мога да ти призная. Когато ми каза, направих нещо, което отдавна не бях правил. Отидох на църква и се помолих за тебе.

— И молитвите ти бяха чути.

Той не отговори и тя вдигна поглед към лицето му Дейв извърна глава настрани, за да не види Катрин очите му, а на гърлото му беше заседнала тежка буца.

— Да — накрая прошепна той. След това се усмихна хвана я за раменете и я погледна в очите. — Хайде да го отпразнуваме. Да излезем някъде на вечеря. С шампанско.

— Не — почти гневно извика тя, — не искам никакво тържество. Най-хубавото в случая е самата новина.

Катрин се изправи, за да отправи последното си послание към съдебните заседатели. Беше доволна от заключителното слово на Мартин Белкър, дори го бе харесала. Ако тя беше защитник на Хъдсън, вероятно щеше да изтъкне същите мотиви за издаване на оправдателна присъда да се постарее да пробуди подобни чувства и да отправи заявление до съда от името на обвиняемия. С периферното си зрение забеляза, че Белкър я наблюдава и на челото му се бе появила вертикална бръчица, като че ли бе притеснен от нейната явна жизненост и самоувереност.

Като повечето добри обвинители Катрин беше убедена, че ако не успее да постигне целта за трийсетте минути на последното възражение, по-добре бе да си остане на мястото. Трийсет минути бяха напълно достатъчни, за да се отговори на аргументите на защитата и да се постигне най-силно и трайно впечатление върху съдебните заседатели, преди да са се оттеглили, за да вземат окончателното решение. Пое си дълбоко дъх и съсредоточи цялото си внимание върху това, което щеше да каже.

— Ако съдът не възразява — тихо започна тя. — Дами и господа съдебни заседатели, защитата има право поне за едно. Ричард Хъдсън

действително е жертва. Жертва на най-страшната, най-смъртоносна болест, известна на човечеството. Но както успя да ни убеди експертът на защитата — доктор Акслър, сам той носител на вируса на СПИН — няма за какво да го съжаляваме. Естествено, можем да му съчувстваме. Да покажем разбиране с всички възможни средства — това да. Не е човешко да не му предложим поне това.

Но при никакви обстоятелства не бива да допускаме съчувствието или състраданието да ни заслепи. Не бива да затваряме очи пред липсата на човечност и ужаса, който ни вдъхва престъпното поведение на обвиняемия. Ричард Хъдсън съзнателно и с престъпна умисъл се е опитал да зарази три млади жени с болест, за която е знаел, че рано или късно ще доведе до тяхната смърт. Действията му не могат да бъдат обяснени нито със страстните мигове на споделената любов, нито с изпълнения с болка призив за приятелство и разбиране, нито с неговото лично нещастие. Не можем да приемем и че са следствие от небрежност. Не! Действията му представляват опит за убийство в най-чист вид.

Кой, освен човек, сам заразен и изправен пред неизбежността на смъртта, би могъл да разбере по-добре отчаянието и неподправения ужас, който са изпитали тези три жени, когато са разбрали, че са заразени с вируса на СПИН? Познавайки този ужас, само едно чудовище — извратено, гнусно и подло чудовище — би могло преднамерено и с порочни намерения да предаде тази изключително страшна болест на друго човешко същество.

А Ричард Хъдсън е направил точно това. Напълно съзнателно и методично е изплел мрежата на измамата, в която е подмамил нищо неподозиращите си жертви. Изпратил е добре обмислени обяви за запознанство във вестника. Постарал се е да създаде романтична атмосфера, предложил им е храна и вино, спечелил е тяхното доверие и е приспал бдителността им с лъжи за своето мнимо полово въздържание. След това, както постъпва паякът с мухата, уловена в мрежата му, той е инжектирал всяка една от жертвите с отрова така смъртоносна, че всеки, който се докосне до нея, е обречен на бавна и мъчителна смърт.

Предоставил ли им е право на избор? Точно толкова колкото паякът на мухата в мрежата си. Как биха могли тези жени да направят избор и доброволно да приемат риска да се заразят, когато дори не са

подозирали, че подобен риск съществува? Обвиняемият им е предоставил благовидната и злокобна лъжа, че наскоро се бил изследвал за СПИН и резултатите били отрицателни, като в същото време прекрасно е знаел, че в тялото му се крие смъртоносна бомба със закъснител, която той е пренесъл в телата им, и то без тяхното знание и несъмнено без тяхното съгласие.

Защитата се опита да ви убеди, че обвинението не е доказало мотива на престъплението и че липсата на мотив потвърждава невинността на клиента му. Адвокатът на защитата греши. Мотивът не представлява неотменна част от престъплението, в което е обвинен подсъдимият. Негова чест, съдията, също ще потвърди, че в задълженията на обвинението не влиза изясняване на мотива, за да се признае вината на подсъдимия. Въпреки това ще си позволя да ви отнема няколко минути и да се спра на фактите, които говорят за мотивите на Ричард Хъдсън да извърши тези престъпления. Обвиняемият е бил заразен с вируса на СПИН, което неизбежно би довело до развитие на заболяването. И тогава в душата му са се зародили ярост, всепоглъщащ гняв и студена решимост да отмъсти на представителките на онзи пол, който според него е станал причина за нещастията му. Действията му са породени от жажда за отмъщение, предизвикана от омраза към жените и самия себе си. Тогава той е планирал съзнателно и преднамерено да зарази тези жени със СПИН, за да ги накара да платят за вредата, която му е нанесла една друга жена. И го е направил. Без жалост, без угризения на съвестта, без чувство на вина.

— Преди малко споменах, че би било нечовешко да не изпитваме съчувствие към обвиняемия, дами и господа. Вярно е. Но също така трябва да изпитваме и отвращение. Пред вас стои човек, който не само е лишил своите жертви от правото на избор, но съвсем съзнателно ги е лишил и от правото на живот. Ричард Хъдсън е направил опит да убие Виктория Митън, Джейн Соренсен и Мариан Браунинг също толкова сигурно, както ако бе опрял дулото на пистолет до главите им и бе натиснал спусъка. Затова ви моля да признаете Ричард Хъдсън за виновен и по трите точки на обвинението. Благодаря за вниманието.

Катрин се върна на мястото си и седна напълно изцедена. Не беше достатъчно само да представиш своята гледна точка по случая, да установиш и изтъкуваш фактите. Ако във всичко това не се вложи и

чувство, съдебните заседатели не го възприемаха. Беше им показала, че защитава интересите на жертвите и искаше справедливост от тяхно име. Иначе как би могла да ги убеди да вземат правилното решение? Това беше нейният личен принос, допълнителният данък, който трябваше да плати в името на справедливостта.

Замаяна от изтощение, като през мъгла долови гласа на съдията, който обясняваше на съдебните заседатели, че е дошъл моментът да се оттеглят и да изберат свой представител, който да оповести окончателното им решение. Съдът щеше да се оттегли, докато те заседаваха. Всичко свърши. Катрин се обърна и видя усмихнатото лице на Дейв.

— Даже надмина очакванията ми — отбеляза той.

— Какво искаш да кажеш?

— Току-що получих бележка от Белкър: „Хъдсън иска да разговаря с вас“.

— Добре. Да видим какво иска.

Той кимна.

— Само ще отида да взема касетофона от джипа. Предлагам да се видим направо в затвора.

Като си подсвиркваше беззвучно, Дейв излезе на Пасифик и зави по Алварес. Докато пресичаше улицата към паркирания отсреща джип, той натисна копчето на дистанционното, за да изключи алармата и централното блокиране. В същия момент избухна оранжева светкавица и се разнесе оглушителен тътен. Предната част на джипа се издигна над земята и от силата на взрива капакът отскочи нагоре, удари го по главата като обезумял прилеп и с метален звук се блъсна в стената зад него. Разнесе се звук на строшено стъкло, последван от дрезгавия вик на някакъв мъж. От взривения джип се изви черно кълбо дим и тънък огнен език близна корпуса. Едва тогава Дейв се усети, че лежи в средата на улицата, където го беше захвърлила взривната вълна.

Някой му помогна да се изправи на крака и го дръпна настрани от горящата кола. В далечината се чуваше вой на приближаваща се сирена.

— Това твоята кола ли беше, приятел?

— Да, мамка му, моята беше! — изрева Дейв и си помисли: „А това, което не знаеш, приятел, е, че бомбата беше предназначена за мене“.

*Санта Рита, областен затвор
Петък, 30 юни, 16:45*

Стаята за разпити бе все така задушна и смърдяща на цигари и пот. Стените бяха нашарени с цинични надписи. Също като предния ден Катрин и Дейв Гранц, който още не беше съвсем на себе си, седяха на масата срещу адвоката Мартин Белкър и неговия клиент Ричард Хъдсън. Слухът за покушението срещу Дейв доста бързо беше достигнал до затвора и Катрин забеляза, че арестантът беше изплашен. И то много изплашен.

— Предполагам, не е необходимо да ви обяснявам, че след последния ни разговор ситуацията донякъде се промени, господин Хъдсън — каза тя. — Някой е поставил взривно устройство в колата на инспектор Гранц. Сигурна съм, че когато получим резултат от отдела по бомбени атентати, предположенията ни ще се потвърдят, а именно, че автор на атентата отново е Ейнджъл Флорес.

Дейв сложи на масата касетофона, който им бяха предоставили от затвора, и го включи.

— Говори, Хъдсън — каза той. — Времето ти изтича.

Мартин Белкър вдигна ръка, за да го спре, и се обърна към Катрин:

— Клиентът ми си спомни известна информация, която може да ви бъде от полза в разследването на бомбените атентати — започна той. — Господин Хъдсън има желание да сътрудничи според възможностите си, но в замяна бихме искали да получим известни отстъпки.

Започваше стандартната процедура. „Услуга за услуга — помисли си Катрин. — Колкото повече получаваш, толкова повече имаш желание да дадеш.“

— Конкретно какво имате предвид? — попита тя. — Не вярвам вашият клиент да се ръководи единствено от желанието да бъде добър гражданин.

— Свалете всички обвинения — заяви Белкър. — И без това ще загубите делото. Откажете се и от трите точки на обвинението, и ние ще се опитаем да помогнем.

Тя се изправи.

— Доста си откровен, Марти, затова и аз ще бъда откровена с тебе. Идването ни тук се оказа чиста загуба на време. Хайде, Дейв, тръгваме си. — Започна да прибира документите в чантата си.

Дейв погледна Хъдсън и поклати глава.

— Нещастник — каза той.

— Чакайте малко — обади се Хъдсън.

С поглед Белкър отново го накара да замълчи.

— Добре — бързо каза. — Извади от сметката Соренсен. Ако осъдят клиента ми по другите две точки, искам да потвърдиш, че си съгласна да препоръчаме на съда срокът на присъдите да тече едновременно.

Катрин прикри радостта си, защото усещаше, че има още нещо.

— Марти, нали знаеш, че не мога да приема никакви условия без личното одобрение на областния прокурор — заяви тя.

— Това е предложението ми — каза Белкър. — Или приемаш, или няма да разговаряме повече.

— Първо да чуем информацията. — Катрин се обърна и погледна Хъдсън. — Вие какво ще кажете, господин Хъдсън?

— Исках да попитам нещо. Става въпрос за... тези експлозии. Споменахте, че според вас... той може отново да се опита да ме убие?

— След случилото се преди половин час с инспектор Гранц бих казала, че вероятността се е превърнала в сигурност — кимна Катрин.

— Тогава смятам, че от този момент трябва да ми осигурите двайсет и четири часова защита.

— Ще направим всичко възможно, за да осигурим вашата безопасност — съгласи се Катрин. — Но и вие трябва да ни помогнете.

Белкър поклати глава и посочи касетофона.

— Той нищо няма да ви каже, докато не приемете предложението ни и това не е записано на този апарат.

Катрин провери дали касетофонът работи. Не искаше впоследствие да възникнат спорове относно това, което беше казано и обещано. След това погледна Хъдсън право в очите.

— Добре, хайде да се договорим за следното. Вие започвате да говорите, а ние ще ви изслушахме. Ако съобщите нещо, което ще ни помогне да идентифицираме атентатора — но нещо сериозно, не просто догадки — аз ще разговарям с шефа си. Ще предложи да се откажем от обвинението за Соренсен и да поискаме едновременно протичане на присъдите по останалите две точки. Нищо не мога да гарантирам със сигурност. Ако главният прокурор не се съгласи, сделката се разваля.

Хъдсън погледна към Белкър. На лицето му беше изписано съмнение.

— Приемете условията, преди да съм се отказала — предупреди Катрин. — И то веднага, иначе си тръгваме. И няма да се върнем повече.

Белкър я изгледа преценяващо, след което се обърна към клиента си.

— Искаме да останем за няколко минути насаме — каза той.

Катрин грабна куфарчето си и стана.

— Пет минути, не повече. И, господин Хъдсън, докато се чудите дали да приемете, не забравяйте, че именно вие сте били набеязаната жертва при експлозията в съдебната зала. Според нас Ейнджъл желае смъртта ви.

Дейв повика по вътрешния телефон охраната, за да ги пуснат да излязат от стаята за разпити. Когато вратата зад тях се затвори, Гранц се обърна към Катрин и въпросително повдигна вежди.

— Започнала си да омекваш. Сигурно е от възрастта. Очаквах, че ще си твърда като скала.

— Просто разсъждавам прагматично — възрази тя. — Резултатите от пробата за СПИН на Соренсен са отрицателни и съдебните заседатели могат както да го оправдаят, така и да го признаят за виновен по тази точка на обвинението. А що се отнася до едновременното или последователно излежаване на присъдата, това се определя единствено от съдията, който не е длъжен да приеме препоръката ми. Но дори ако признаят Хъдсън за виновен само по две точки на обвинението, а съдията му определи минималния срок, жестоката истина е, че като болен от СПИН той може никога да не излезе от затвора.

След малко Марти Белкър отвори вратата и направи жест на Катрин да влезе.

— Има ли шанс Бентън да се съобрази с препоръките ти? — попита той.

Катрин не беше много сигурна, но реши да не го споделя с Белкър.

— Досега не е отказвал да ме подкрепи. Освен това той много държи атентаторът да бъде заловен. Мисля, че ще се съгласи, но не мога нищо да обещаая. Ако откаже, сделката отпада, независимо колко ни е помогнал твоят клиент.

— Доста е съмнително — колебливо отбеляза Белкър.

— Марти, или приемаш, или не — срязва го Катрин. — Няма да ни разиграва. Ако клиентът ти има какво да ни каже, нека първо го чуем.

Отначало Белкър като че ли имаше намерение да изкаже възмуцението си, но накрая философски сви рамене.

— Добре. Приемаме условията. Ричард, разбираш ли какво означава това?

— Да.

— Добре тогава, разкажи им това, което ми каза преди малко — подкани го Белкър.

Хъдсън кимна и се обърна към Катрин и Дейв.

— Вчера ви излъгах — започна той.

Дейв вдигна поглед.

— Без майтап?! — подигравателно изрече той.

Катрин лекичко го ритна под масата. Информацията им трябваше и тя нямаше да допусне Дейв с неговия сарказъм да накара Хъдсън да размисли.

— Искате да кажете, че познавате някои от убитите — Ханлън, Валенсуела или Картър? — попита тя.

— Не, това беше истина. Не познавам нито един от тези мъже. — Хъдсън беше нервен като човек, хванат натясно. Замълча за известно време, но всички търпеливо го изчакаха да продължи. — Навремето... познавах един човек, който се казваше Ейнджъл. Запознахме се чрез... общ приятел — продължи той. — Не съм сигурен, че е същият, за когото говорите, но си помислих, че може да е той. Беше преди доста време.

— Общият ви приятел мъж ли беше или жена? — попита Катрин.

— Мъж.

— Как се казваше? — попита Дейв.

Хъдсън поклати глава; стойката му беше напрегната, очите неспокойно шареха из стаята.

— Това не влиза в сделката — каза. — Името на моя приятел няма да ви помогне да заловите престъпника. Единствената причина, поради която ви разказвам всичко това е, че ако наистина Ейнджъл е атентаторът, приятелят ми се намира в опасност. Ако продължавате да настоявате да го назова по име, повече няма да говоря.

— Не се интересуваме от името на приятеля ви. Продължавайте, ако обичате — каза Катрин. Засега беше необходимо да научат единствено самоличността на Ейнджъл Флорес. Знаеше, че по-късно Хъдсън сигурно ще издаде и името на приятеля си.

— Свързваха ни особени отношения — моя приятел и мене.

— Сексуални? — попита Катрин.

Той отново отпрати към нея дълъг, замислен поглед и накрая вдигна рамене.

— Да, сексуални отношения.

— Искате да кажете, че сте бисексуален?

Той мълча известно време. После я погледна почти умоляващо.

— Онова, което казахте за мене в съда. За мотивите ми. Не е това... причината. Не обвинявам жените.

— Ричард — остро изрече Белкър, — като твой адвокат те съветвам да не обсъждаш този въпрос с госпожа Маккей.

Той вдигна рамене.

— Вече няма значение. Всичко зависи от съдебните заседатели.

— Продължавайте — тихо го подкани Катрин. — Кажете ми защо го направихте. Бих искала да знам.

— Не съм сигурен, че ще успея да го обясня така, че да ме разберете.

— Защо поне не опитате?

— През всичките тези години — започна той, — когато бях дете. Всичко онова... което те ми причиниха. А ми бяха родители. Имам чувството, че в душата ми нещо изгоря. Не само... към жените. Отнася

се за всички. За всеки. Вътре в мен има само пустота. Сърцето ми е отровено от злоба.

— Не можете да наказвате целия свят за нещо, което са ви причинили двама души — каза Катрин.

Той вдигна рамене.

— Просто реших да ви кажа. Стори ми се... че ще разберете.

— Хайде да се върнем на приятеля ти — срязва го Белкър.

— Колко сериозни бяха отношенията ви? — попита Дейв.

— Не беше само той. Никога не съм имал постоянна връзка. Но се познавахме отдавна. Той обичаше секс на тройки. Понякога канеше някого у тях и ме викаше по телефона да се присъединя към тях. Освен това се интересувахме от садомазохизъм. Нали разбирате какво имам предвид? Обичаше преди секса да го завързват за леглото и да го бият с камшик. Аз не си падах по тези неща и когато изпадеше в подобно настроение, той беше принуден да си търси някой друг.

— Продължавайте — окуражи го Катрин.

— За последен път го видях преди повече от година. Вероятно беше краят на март или началото на април миналата година. Там някъде. Обади се и ме покани у тях. Каза, че искал да ме запознае с много интересен човек. Беше вече късно, минаваше девет вечерта, но въпреки това отидох. Той сам ми отвори вратата. Беше по копринен халат, бос, държеше бутилка шампанско в едната ръка и две чаши в другата. По това разбрах, че онзи вече беше там.

— Как така разбрахте?

— Приятелят ми пиеше алкохол само преди „специален секс“, както го наричаше той. И то винаги шампанско, скъпо шампанско, и никога не пиеше сам.

— Добре, значи вие влязохте. И после? — попита Дейв.

— Влязохме в хола или както той го наричаше в „неговото убежище“. Представлява голяма стая с истинска камина, меки дивани и разхвърлени навсякъде възглавници. Вяха запалени свещи — нямаше друго осветление — и се усещаше странен аромат, нещо като тамян. Тогавя той каза: „Имам изненада за теб. Ела да се запознаеш с Ейнджъл“.

— Ейнджъл? — Гласът на Дейв беше напрегнат.

Катрин леко го докосна по ръката и той се поотпусна.

— Видях, че на леглото седи жена. С руси коси, черна копринена рокля и страхотно тяло. Поздрави с тих, леко дрезгав и много съблазнителен глас. Зачудих се какво, по дяволите, става. Приятелят ми никога не беше водил жени. Каза, че тази вечер Ейнджъл щяла да ни покаже нещо специално. Пихме шампанско... Всъщност изпихме доста шампанско и започнахме. След малко всички се оказахме на дивана и — нали разбирате — доста се бяхме разгорещили. И тогава започнах да разбирам какво става, защото има неща, които няма как да скриеш, нали така?

— Ейнджъл не е била жена — каза Дейв.

В първия момент Хъдсън като че ли се изненада от думите му. След това потвърди с кимване.

— Точно така — отвърна. — Но при онова осветление, с онези дрехи... никога не бих предположил.

— Според вас на каква възраст беше Ейнджъл? — попита Дейв.

Хъдсън замислено издаде напред долната си устна.

— Някъде между двайсет и осем — трийсет и пет години.

— Очи?

— Зелени.

— Цветът на косата естествен ли беше?

— Нямам представа.

— Височина, тегло?

— Между един и шейсет и пет и един и шейсет и осем и около петдесет и пет килограма.

— Забелязахте ли дали приятелят ви не използваше и друго име освен Ейнджъл?

— Не, винаги я наричаше Ейнджъл.

— Добре, продължавайте. Какво стана после?

— Както ви казах, постепенно играта се задълбочаваше и в един момент двамата с приятеля ми се оказахме приковани за леглото с белезници. Ейнджъл извади от чантата си кожен камшик, а ние...

— Не е необходимо да споделяте с нас всички подробности от сексуалния си живот — любезно го прекъсна Катрин. Обърна се към Мартин Белкър: — Само това ли имате да ни кажете, Марти? — попита тя, без да крие разочарованието си. — Трябва да призная, че не е достатъчно.

— Не, чакай, има още — нетърпеливо възрази той. — Разкажи им как си проследил Ейнджъл до дома ѝ — обърна се към Хъдсън.

— След като... Беше станало доста късно. Когато тя излезе от дома на приятеля ми и тръгна с колата си към града, аз реших да я проследя. Да си призная, направих го от чисто любопитство. И то защото... бях заинтригуван, разбирате ли? Помислих си, че и аз бих могъл да я поканя някой път.

— Каква беше колата ѝ? — попита Катрин.

— Бяла „Нисан сентра“, последен модел. Най-много на една или две години.

— Спомняте ли си номера?

Хъдсън поклати глава.

— Не обърнах внимание. Исках само да разбера къде живее.

— Ние знаем къде живее Ейнджъл — спокойно каза Катрин. — На Мишън Хилс, след Хайленд Вели Драйв. Интересува ни обаче защо тя... той никога не си е у дома?

— Добре, може би ще успея да ви помогна. Беше ми интересно кой се криеше зад тази Ейнджъл. След като я проследих до дома ѝ, погледнах пощенските кутии. На една от тях видях името А. Флорес и реших, че това е тя. Натиснах звънеца, но никой не отговори. Стори ми се странно. Върнах се в колата и зачаках. Минаха около петнайсет-двайсет минути. Вече бях решил да си тръгна, когато от сградата излезе някакъв мъж. Валеше дъжд и той беше с дълъг до коленете тъмен шлифер и шапка. Стори ми се обаче, че носеше шапка не толкова, за да се предпази от дъжда, а за да скрие лицето си. Периферията беше спусната над очите му, а шлиферът беше закопчан догоре и яката беше вдигната. Изглеждаше адски странно, особено в Санта Рита, където и при най-силния порой рядко ще видиш човек с шлифер. Въпреки това, едва когато се качи в колата на Ейнджъл, аз разбрах, че това беше тя. И я последвах.

— Знаете ли кой беше този човек? — Дейв вече не се и опитваше да прикрие напрежението в гласа си.

— Не, така и не видях лицето му. Но видях къде отиде. Смятах един ден да го потърся, но така и не успях. Арестуваха ме. Както ви обясних, не си падам по садомазохизъм, но онази вечер прекарах доста добре. Непременно щях да събера смелост и да му се обадя някой ден.

— Добре, къде отиде Ейнджъл? Помните ли адреса?

— Да. Саут Сайд, Двайсет и осмо Авеню, №2828.

Само с едно рязко движение Дейв скочи на крака.

— Хайде, тръгваме си — каза той на Катрин. — Искам да говоря с Уолт Ърхарт. И то веднага.

Мишън Хайтс

Петък, 30 юни, 18:22

Дейв се свърза със съдия Сюзън Барбър по телефона после и изпрати по факса клетвена декларация от свое име, както и молба за издаване на заповед за обиск в дома на Ейнджъл Флорес на Мишън Хайтс и на адреса на Двайсет и осмо Авеню. Съдията потвърди, че е получила документите, подробно разпита Дейв и след като се убеди, че съществуват сериозни основания за разкриване на съдебна процедура, подписа заповедта и я върна по факса. Веднага щом я получи, той написа на листа „дубликат оригинал“ и вече можеха да действат.

Веднага на двата адреса бяха изпратени представители на шерифската служба, детективи и криминалисти Джордж Пърингтън от отдела по бомбени атентати се присъедини към екипа, който тръгна към Мишън Хилс, тъй като съществуваше вероятност да открият на мястото взривни устройства или най-малко химикали, използвани при изготвянето им.

— Катрин, искаш ли да дойдеш с моята кола? — предложи Уолт, преди да тръгнат към Мишън Хайтс.

— Благодаря ти, Уолт, но предпочитам да тръгна с моята кола, защото ако съдебните заседатели вземат решение по делото Хъдсън, трябва да се върна в съда — каза тя. — Предлагам да се видим направо там.

Когато пристигна в жилището на Ейнджъл, което се намиреше на хълма в западна посока от Хайленд Вели Роуд специалистите от отдела по оглед на местопрестъплението вече бяха започнали да описват вещите в апартамента с обичайната си педантичност. Джо Кафлин, детектив от шерифството, потвърди, че засега нямало и следа от Флорес.

— Само иди да видиш спалнята — каза той на Катрин и посочи една врата. — Все едно, че е била ползвана от Мадона.

Тя влезе. В стаята имаше огромно легло с балдахин от червено кадифе в тон със завесите. На стената срещу вратата висеше старинно огледало в цял ръст с позлатена рамка. От двете му страни бяха окачени репродукции на Алфонс Муха. Пред прозореца имаше старинна тоалетка, затрупана с всевъзможна козметика. До страничната стена видя кадифено канапе двойка. Един от криминалистите методично оглеждаше дрехите, окачени в стенния гардероб. Друг вадеше от скрина чекмедже след чекмедже, пълни с луксозно бельо.

— Божичко! — промърмори Ърхарт, като се огледа. — Мислиш ли, че Флорес е канил тук клиенти?

— Не мисля, че имаме работа с проститутка, Уолт — възрази Катрин. — Това е по-скоро неговото убежище, мястото, където се е „превърщал“ в Ейнджъл, жената. И му е доставяло удоволствие.

— Лейтенант? — извика някой. — Елате да видите нещо!

С Катрин, която го следваше по петите, Ърхарт се върна в оскъдно обзаведената дневна. Партньорът на Джо Кафлин, Том Ней, държеше кошче за боклук.

— Вижте какво намерих — каза той. Обърна кошчето и на масата се изсипаха куп скъсани снимки. Не беше трудно да се възстановят: това бяха фотографии на жертвите — Патрик Ханлън, Питър Валенсуела, Греъм Картър — вероятно разкъсани в пристъп на ярост и изхвърлени на боклука.

— Елате — извика Джордж Пърингтън от другата страна на коридора.

Катрин и Уолт минаха през преходния хол и влязоха в ярко осветено помещение, оборудвано като работилница. Вътре имаше дълга маса с електрически кабели и клеми, инструменти, реторти и съдове от неръждаема стомана, а над масата — полица със стъкленици. По надписите стана ясно, че съдържат сярна, азотна, хидрохлорна и други киселини.

— По дяволите! — изруга Уолт. — Сигурно тука е приготвял бомбите.

— Точно така — каза Катрин. — Работилницата на дявола. На етажерка над масата, затиснати от двете страни с преспапие от вкаменено дърво, имаше около десетина книги с меки корици: „Готварска книга на анархиста“, „Черна книга на импровизираните

бойни средства“, „Ръководство на Рагнар“, „Наръчник на ЦРУ за бързо действащи запалителни устройства“. Вече не бе необходимо да се гадае откъде атентаторът беше черпил информация.

Наведен над масата, Джордж Пърингтън съсредоточено изучаваше с увеличително стъкло някакви стърготини, извадени от кошчето за боклук.

— Трябва да ви съобщя нещо неприятно — каза той с почти доволен вид. — Наскоро — вчера или даже тази сутрин — нашият човек е приготвил още една бомба. Има пресни следи от калиев хлорат, капчици мазут, медни стърготини и две тесни тръбички.

— И какво означава това? — попита Ърхарт.

— Пластичен експлозив, медни тръбички. Според мен е направил цилиндрична бомба, тип „цигара“ — каза Пърингтън и се изправи. — И в момента се разхожда някъде с нея.

Изобщо не се изненада, когато му казаха, че съдебните заседатели са готови с присъдата по делото Хъдсън. Заседанието на съда щеше да започне веднага след като бъдат уведомени съдия Уудс, прокурорката Катрин Маккей и адвокатът на защитата Мартин Белкър. Всичко беше предопределено и неизбежно.

Ейнджъл също беше доволна. И възбудена.

Сега щяха да видят те. Сега всички щяха да разберат какво става.

Цилиндричната бомбичка, която беше приготвил още вчера, се намираше в джоба му, увита в два пласта лигнин. Запалителят представляваше просто устройство, изработено от плоска кибритена кутийка и парче гумирана лента. С едно рязко дръпване кибритените клечки щяха да се запалят и да възпламенят късия фитил. Устройство, което никой не беше в състояние да спре, което действаше мълниеносно и носеше смърт. Хъдсън щеше да умре още преди някой да успее да реагира.

Двайсет и осмо Авеню пресичаше „Малката Италия“ по посока изток-запад, а кварталът бе наречен така, защото голяма част от първите заселници на старото селище Санта Рита били италиански рибари. Тук имаше много къщи с викториански еркери прозорци, декоративни стъклени веранди и дърворезба.

Малко преди да стигнат на адреса, Чарли Ямамото, отби колата встрани, изгаси мотора и спря до тротоара. Вече знаеха, че къщата е собственост на Мадж Колинс, седемдесет и осем годишна вдовица, която беше прекарала в нея целия си живот. Метална табела до входната врата гласеше, че област Санта Рита е обявила сградата за исторически паметник. Построена през 1886 година, с кръстообразна основа и без преходни помещения, тя изглеждаше добре поддържана. Дейв беше готов да се обзаложи, че вътре щяха да открият ръчно изработени мебели, оригинални панти и дръжки на вратите.

— Мястото изглежда спокойно — отбеляза той.

— И удобно за наблюдение — мрачно допълни Ямамото.

Дейв протегна ръка към дръжката на вратата и в същия момент телефонът в колата иззвъня. Върна се и вдигна слушалката.

— Дейв, Катрин е. Къде си?

— На Двайсет и осмо Авеню. Тъкмо се каним да влизаме. Какво става?

— Току-що ми се обадиха, че съдебните заседатели са готови с присъдата на Хъдсън. Отивам в съда. Ела веднага щом свършите. И, Дейв, внимавай. Според Пърингтън Ейнджъл се разхожда с нова бомба.

— Ще се постарая — обеща той и се присъедини към Чарли Ямамото, който чакаше пред къщата. Чарли кимна, за да направи знак на детективите от шерифската служба Ед Блек и Мърв Фай, които също така безшумно бяха паркирали колата си зад тяхната. Те показаха с вдигане на ръце, че са разбрали безмълвното послание, и

заобиколиха откъм Лусеро Стрийт, за да покрият задния вход. Дейв тръгна напред по стълбите към предната врата, почука силно и извика:

— Полиция! Отворете! Имаме заповед за обиск!

Никакъв отговор.

— Искаш ли да разбием вратата? — обади се Чарли Ямамото.

Дейв вдигна предупредително ръка, защото беше чул треперлив женски глас и тътрене на домашни чехли по каменния под.

— Добре, добре. Идвам.

Вратата се отвори и пред тях се показа прегърбена възрастна жена в лъскава черна рокля с бяла дантелена якичка по врата. Косата ѝ, бяла почти колкото якичката, беше сресана назад и прибрана в нисък кок на тила. Жената имаше издължено слабо лице с високи скули и дълбоко поставени тъмни очи. Кожата на челото и ръцете ѝ бе изпъстрена със старчески петна.

— Какво има, млади човече? — попита тя с леко обиден тон. — Защо блъските вратата?

По преценка на Дейв тя беше някъде около седемдесет и пет — осемдесетгодишна. Изглеждаше като току-що слязла от страниците на някой роман на Чарлз Дикенс, а и по произношението ѝ можеше да се предположи, че на младини е пристигнала направо от Англия.

— Вие ли сте госпожа Колинс? — попита Дейв. — Госпожа Мадж Колинс?

— Да.

— Госпожо, името ми е Дейв Гранц. Инспектор от областната прокуратура.

— Божичко! — възкликна старата дама. — От полицията? Да не се е случило нещо?

— Сама ли сте в къщата, госпожо Колинс? — попита Гранц.

— Да, в момента съм сама.

— Имаме разрешително за обиск, госпожо. — Показа ѝ документа. — Може ли да влезем?

— Разрешително за обиск? — учуди се жената. Макар да си личеше колко е объркана, тя беше също толкова любезна, колкото ако бяха дошли по нейна покана. — Да, разбира се, заповядайте.

Введе ги в помещение, което в една друга епоха сигурно щеше да се нарича „малката приемна“. Стаята беше обзаведена във викториански стил, с тапети на дребни цветчета и персийски килим,

мраморна камина с позлатен часовник, пиано, покрито с испански шал, и шезлонг, на който вероятно никой не беше седял от 1812 година. Усещаше се силна миризма на котки.

— Може ли да попитам за какво всъщност става дума? — попита възрастната дама, след като направи знак на Гранц и Ямамото да седнат. Изглеждаше толкова очарователна и невинна, че Дейв се почувства неудобно от това, че бяха нарушили спокойствието на дома ѝ.

Седна на дивана, без да отговаря на въпроса ѝ, докато Ямамото остана прав. Възрастната жена се потупа по гърдите с кокалеста ръка.

— Господа, искате ли чай?

— Опасявам се, че посещението ни не е съвсем светско, госпожо — обади се Ямамото. — Налага се да ви зададем няколко въпроса.

— Да, да, разбира се. Божичко, колко вълнуващо — изчурулика госпожа Колинс. — С какво мога да ви бъда полезна?

— Говори ли ви нещо името Ейнджъл Флорес? — попита Дейв.

Тя се замисли.

— Флорес? Флорес? Не, мисля, че не. Прилича на испанско име. Нали е испанско? Но аз не познавам никакви испанци.

— Сама ли живеете, госпожо Колинс? — зададе следващия въпрос Дейв.

— О, не — каза тя. — Племенникът ми Кристофър често отсяда при мене.

— Той тук ли е сега?

— Не, отиде на работа.

— Къде работи племенникът ви, госпожо Колинс?

— Изненадана съм, че не знаете, полицай... Как казахте, че е вашето име?

— Гранц — отговори Дейв и бързо попита: — Защо сте изненадана, че не зная къде работи племенникът ви?

— Защото Крис работи в службата на шерифа — гордо съобщи тя.

— Не познавам никакъв Кристофър Колинс в шерифството — намръщи се Дейв. — А ти, Чарли?

— И аз.

Госпожа Колинс търпеливо поклати глава.

— Той не ми е син, господин Гранц — обясни тя, като се усмихна снизходително, — а племенник. Дете на сестра ми. От службата за защита на правата на детето го поставиха под моя опека, когато беше дванайсетгодишен. Той беше... измъчван. — Произнесе рязко последната дума, като че ли имаше лош вкус.

— Имате предвид малтретиран? — уточни Чарли Ямамото.

Тя гордо вдигна брадичка.

— Ние оставихме всичко това в миналото — твърдо заяви. — Аз му осигурих нов дом и нов шанс в живота.

— И ново име?

— Той не пожела да си смени името. Каза, че няма от какво да се срамува.

— Искате да кажете, че името му не е Колинс? — попита Ямамото.

— Не, не — усмихна се възрастната жена. — Той е Тейлър. Крис Тейлър.

— Крис Тейлър — като ехо повтори Дейв. — Господи, Чарли... Той е в охраната на съда по делото на Хъдсън!

Двамата се спогледаха ужасени. Атентаторът се намираше в съдебната зала. И Катрин беше там, с него.

Върховен съд, отдел №8

Петък, 30 юни, 18:15

Катрин внимателно наблюдаваше как съдебният пристав Крис Тейлър въведе съдебните заседатели, след което застана на мястото си между тяхната ложа и преградата, която отделяше съда от аудиторията. Стори ѝ се блед и притеснен и се замисли каква ли е причината.

Съдебните заседатели седяха с обичайното сериозно изражение, напълно осъзнавайки своята отговорност. Катрин си помисли, че причината отчасти беше и в присъствието на телевизионни камери. Повечето хора — а съдебните заседатели не правеха изключение в това отношение — държаха да изглеждат възможно най-добре на телевизионния екран.

Тихите разговори веднага спряха, когато стържещият звук на звънеца оповести, че съдията всеки момент ще се появи в залата. По команда на помощник-шерифа всички станаха и съдия Уудс се настани в креслото си. Беше леко запотен и това беше единственото свидетелство за бързината, с която бе пристигнал в съда от голф клуба на Катидрал Хайтс.

— Седнете, ако обичате — каза той и се обърна към съдебните заседатели. — Дами и господа съдебни заседатели, взехте ли решение по делото?

Техният представител беше добре облечен възрастен мъж на около петдесет и пет години, на име Робин Маккъбин. Катрин си спомни, че работеше в сферата на обществените услуги. Маккъбин стана и се изкашля:

— Да, ваша чест, взехме решение.

Телефонът на бюрото на съдебния пристав Тейлър приглушено иззвъня точно когато съдия Уудс кимна на втория помощник-шериф от охраната, Джак Кенеди. Кенеди тръгна към съдебните заседатели, а телефонът на Тейлър отново иззвъня. „Колко странно — помисли Катрин, — защо не вдига слушалката?“

Кенеди взе формуляра с присъдата от Маккъбин и го подаде на съдията, който го изчете безстрастно и го подаде на съдебната чиновничка. Телефонът на помощник-шерифа продължаваше да звъни и на челото на съдията се появи дълбока бръчка на неодобрение.

— Моля ви, помощник Тейлър, вдигнете най-после този телефон! — рязко каза той. — Искам абсолютна тишина в залата, докато се чете присъдата.

— Присъдата е „виновен“.

В първия момент Катрин не разбра какво става. Гласът не беше на съдебната чиновничка, а идваше някъде зад нея. Съдията зяпна от изненада. В залата се разнесе озадачен шепот. Всички очи бяха приковани към съдебния пристав Тейлър. Телефонът отново иззвъня, но той пак не му обърна внимание.

— Сега аз съм съдът — обяви Тейлър — и осъждам обвиняемия на смърт!

Веждите на съдия Уудс се събраха гневно и по лицето му премина сянка.

— Какво става тук, за бога? — извика той и направи жест на Джак Кенеди, застанал напълно втрещен до съдебната секретарка. — Кенеди, изведете Тейлър от залата! Веднага!

Кенеди пристъпи напред и протегна ръка към автоматичния пистолет на кръста си. Тейлър бързо вдигна нагоре дясната си ръка, така че всички да я виждат. В стиснатия му юмрук имаше дълга около трийсет сантиметра метална тръбичка.

— Не мърдай, Кенеди! — извика той. — Това е бомба. Прави каквото ти казвам, или ще я взривя.

В залата някаква жена изпищя. Кенеди замръзна на място.

— Млъкни! — изрева Тейлър. — Тишина!

Като по команда телефонът на бюрото му престана да звъни. Телевизионните камери моментално се извъртяха и го уловиха в кадър. Катрин се обърна към него, като трескаво се опитваше да си спомни всичко, което беше установила за личността му в процеса на изработване на профила. Предварително планира действията си, организиран и умее да се владее. Интелигентен, добро образование. Горд и суетен. Изживява се като отмъстител. Вероятно сам жертва на малтретиране. Евентуално шизоиден тип, умствено разстроен и

множествена личност. Дали не би могла да му въздейства по някакъв начин?

— Съдът вече не е под твой контрол, съдия Уудс — обяви Тейлър с напрегнат, но овладян глас. — Никой да не се доближава до вратите. Никой няма право да влиза или да излиза, докато не свърша да говоря.

— Какво... какво искаш? — попита съдията. Говореше тихо, тъй като явно беше усетил, че е опасно да противоречи на Тейлър.

— Него! — извика той и насочи тръбичката към Ричард Хъдсън. Обвиняемият и адвокатът му се отдръпнаха назад, като че ли тя сама щеше да скочи върху тях.

— Ти ли си Ейнджъл? — попита Катрин и бавно се изправи. Успя да овладее положението със същата лекота както по време на процеса. — Ти ли си Ейнджъл Флорес?

Тейлър се обърна да я погледне. В очите му пламтеше гняв.

— Млъкни! Веднага млъкни! — извика. — Тук ще говоря аз, а не ти!

— Значи ти си Ейнджъл.

— Млъкни веднага!

— Крис, тя защо ги уби? — попита Катрин, без да повишава глас. — Какво са й направили? С какво са я обидили?

Мозъкът ѝ работеше като динамо. Надяваше се да успокои Тейлър. Ако успееше да задържи вниманието му за известно време, шансовете да дойде помощ отвън се увеличаваха. Колко ли време беше необходимо, за да разберат ченгетата какво става и да реагират по някакъв начин?

— Искаш ли да ти кажа? — попита той. Пресече съдебната зала и застана пред масата на защитата. Хъдсън страхливо се наведе надолу. Лицето на Марти Белкър стана восъчнобледо. — Сега ще ти обясня! Ейнджъл беше красива и добра. Даде им всичко, което искаха от нея, абсолютно всичко! Превърна в действителност всичките им гадни и мръсни сънища. И какво получи за благодарност? Някой от тях я е заразил със СПИН! Може би точно този тук го е направил!

Тейлър сграбчи Хъдсън за яката с лявата си ръка и го издърпа през масата, след което пъкна металната бомба под брадичката му и го принуди да отметне глава назад.

— Ти ли беше? — извика той. — Ти ли, Ричард? Гадно копеле, ти ли го направи?

— Господи — изграчи Хъдсън. — Божичко, само ме изслушай... — Краката му трепереха, а на панталона му се появи тъмно петно от урина.

— Всички те са мъртви, Ричард! — извика Тейлър и го дръпна в средата на съдебната зала, без да отмества бомбата от гърлото му. — Чу ли ме? Всички бяха пречистени с огън, всички освен тебе.

— Крис, изслушай ме — каза Катрин с ясен и висок глас, в който нямаше и сянка от заплаха. — Не вярвам, че би наранил някой от тези невинни хора в залата. Ейнджъл никога не го е искала.

Тейлър се обърна към нея. Лицето му беше изкривено от гняв.

— Какво знаеш ти за това? — с мъка изрече той, като че ли думите бяха насила изтръгнати от гърлото му. — Нищо не разбираш.

— Разкажи какво се е случило — предложи тя. — Разкажи ни какво се е случило с Ейнджъл.

Той се поколеба за миг и погледът му стана отнесен. Тя усети, че се е замислил върху думите ѝ, и реши, че все пак има някаква надежда.

— Всички те я мразеха — каза той. — Мразеха Ейнджъл, защото беше красива.

— Но тя не иска да свърши по този начин — обади се Катрин. — Много добре го знаеш.

— Иска! — извика той и в гласа му прозвуча ридание. — Вече го иска!

— Не, Крис — каза Катрин, — не и Ейнджъл. Всъщност няма никаква Ейнджъл. Съществуваш само ти, Крис. Ти си умен, добър. Знаеш, че е така.

— Разбира се — горчиво изрече той. — Добър, умен. Най-добрият ученик, председателят на класа, шампион по борба в училище. Доброто американско момче. Но никой нищо не знаеше. Никой не знаеше какво съм преживял. Освен Ейнджъл. Само тя ме разбираше. И вижте какво ѝ направиха!

— Нали чу какво каза докторът, Крис? Винаги има надежда. — Катрин направи крачка към него. — Остави тази бомба. Ние ще се опитаме да ти помогнем. Обещавам ти. Само остави бомбата.

Тейлър я погледна и тя забеляза в очите му копнеж. Помисли си, че ако успее още малко да се доближи до душата му, имаше надежда

— слаба надежда — да се предаде.

— Не! — Гласът му отново се извиси. — Прекалено е късно. Вече съм мъртъв. Ейнджъл е мъртва! — Сграбчи Хъдсън за сакото и го замъкна обратно към масата на защитата. — Но и ти също си мъртъв, Ричард!

С оглушителен трясък всички врати на съдебната зала се отвориха едновременно и за миг тясната пътечка се изпълни с полицаи в тъмносиньо защитно облекло, които бързо изблъскаха настрани телевизионните журналисти.

— Всички долу! Долу! Лягай на пода! — извикаха те. — Веднага!

През димната завеса, образувана от хвърлените гранати, се чуваха писъци, крясъци и след малко настъпи пълен хаос. Легнала по корем на пода само на два метра от Крис Тейлър, Катрин забеляза как той издърпа Ричард Хъдсън пред себе си като щит и командирът на отряда за бързо реагиране извика:

— Не стреляй!

Все така с лице към залата, Тейлър направи няколко крачки назад към мястото на съдията, който също беше легнал на пода. Полицайте бавно настъпваха към него и като продължаваше да държи заложника пред себе си, Тейлър го издърпа зад масивния защитен екран. Вдигна лявата си ръка нагоре като атлет, който се готви да мята чук. Металната тръба проблесна на светлината.

— Всички долу на пода — отново извика един от полицаите от отряда за бързо реагиране. — Залегни!

Всички имаха чувството, че времето е спряло и земята е престанала да се върти. Не се чуваше звук; никой не помръдваше. В прикритието на устойчивия на куршуми екран Тейлър с една ръка задейства взривното устройство, а с другата продължаваше да държи Ричард Хъдсън за врата в мъртва хватка.

— Пречистени! — пронизително изпищя той и притисна бомбата към гърдите си. — Пречистени с огън!

Внезапно избухна ослепителна оранжево-бяла светкавица, последвана от силен гръм, който разтърси съдебната зала. Ударната вълна почти не се усети, тъй като беше омекотена от защитния екран. Когато погледна нагам, Катрин забеляза, че екранът се е пропукал като стъкло на кола и по него се стичат яркочервени потоци кръв. Димът се

изви нагоре и полицаите от специалния отряд моментално обградиха съдийското място и защитния екран.

— Мамка му! — изруга някой от тях.

ЕПИЛОГ

Концертна зала на филиала на Калифорнийския университет в Санта Рита

Неделя, 2 юли, 17:30

— Притесняваш ли се, миличко? — попита Катрин.

— Стига, мамо — успокой я Ема. — Нали знаеш, че съм само начинаеща.

Беше много развълнувана, тъмните ѝ очи трескаво блестяха. Преди да излязат от къщи почти четирийсет и пет минути бе прекарала да подготвя цигулката и в последния момент отново бе проверила лъка. Днес беше нейният ден, денят на музикалния конкурс и рецитал в голямата концертна зала на Калифорнийския университет в Санта Рита, която се намираше в най-красивия университетски комплекс в северозападната част на града.

— Мамичко, нали ще ми пазиш цигулката? Искам да се обадя на Моли — каза Ема. Приличаше на голямо момиче с новата си черна рокля, белите чорапки и черните лачени обувки.

— Не се бави — предупреди я Катрин. — Всеки момент ще започнат.

— О, мамо — нетърпеливо възрази Ема. — Само за малко.

Залата беше пълна с родители. Днешният рецитал беше част от програмата под патронажа на Асоциацията на калифорнийските учители по музика. Всяка година в този ден учениците демонстрираха своите успехи със солови и концертни изпълнения пред родителите си. Ема се беше спряла на Гавот от Хендел. Пиесата беше доста трудна, но тя се беше упражнявала упорито и сега беше спокойна.

Катрин вдигна поглед и забеляза Дейв, който си проправяше път между редовете, след малко се приближи и седна до нея.

— Дейв, идваш тъкмо навреме. Как мина събранието?

— Мисля, че добре — отвърна той. — Утре Джим заминава за Сан Франциско, за да си получи изкуствената ръка. Няколко дни ще остане в болницата, за да свикне с нея.

— Това е добра новина.

— Хал му се обади да го предупреди, че очаква час по-скоро да се върне на работа. Като начало Джим ще идва по няколко часа седмично.

— Как е Рошел? — попита Катрин.

— Отново крои планове за онова пътуване до Кливланд. — Усмихна се и я погледна. — Ами ти? Възстанови ли се от медийния блиц?

— Повече не искам да чуя думата „журналист“ — оплака се тя.

Последните двацет и четири часа бяха минали като насън. Вследствие на потресаващите събития от петък имаше чувството, че всички вестници и телевизионни станции в Америка са изпратили свои представители в Санта Рита, за да отразят горещите новини от мястото на събитието. За по-голямо удобство Хал Бентън мъдро бе насрочил пресконференцията в сградата на областната администрация. След като бе прекарала два часа в центъра на събитията, за Катрин това беше истинско мъчение и си отдъхна едва когато всичко свърши.

— Шшшт — каза Ема и седна на стола до майка си. — Концертът започва. Трябва да тръгвам.

— Късмет, принцесо — прошепна Дейв. Тя се престори, че не го е чула, и заедно с останалите млади изпълнители тръгна към сцената, за да заеме мястото си. Седна на стола и впери поглед право пред себе си с твърдата решимост да не поглежда към майка си и Дейв.

Програмата включваше седем солови изпълнения и две ансамблови пиеси под акомпанимента на пиано на госпожа Хискок, тяхната учителка. Когато дойде нейният ред, Ема самоуверено се изправи и започна да свири. Не допусна нито една грешка и се представи много добре. Накрая се усмихна и се поклони, когато публиката започна да аплодира.

Докато наблюдаваше дъщеря си, Катрин внезапно изпита чувство на загуба, почти неуловимо, но достатъчно остро. Сериозната госпожица на сцената вече не беше нейното малко момиченце. Ема растеше и правеше първите си уверени стъпки към големия свят, към живота, в който майка ѝ щеше да изпълнява само второстепенна роля. „Расте — помисли си тя — и постепенно се отдалечава от мене.“ Стана ѝ тъжно, но в същото време беше щастлива.

Бяха решили след церемонията по раздаване на наградите да се отбият вкъщи, за да оставят цигулката. На връщане в колата Ема силно стискаше своята диплома. Дейв ѝ обеща да я сложи в рамка, за да може да я окачи в стаята си.

— Струва ми се, че дойде време за голямото тържество — обяви той, когато се прибраха. — Какво ще кажете да отскочим при София?

— Да, да, да — въодушеви се Ема. — И да хапнем пикантни кюфтенца!

— С пържени картофки и доматиено пюре — допълни Дейв. — А ти какво мислиш, Катрин?

— Страхотно, само да не закъсняваме много. Утре Ема е на училище, а аз трябва да бъда рано в съда.

— Мамо, какво значи „медия блиц“? — неочаквано попита момичето и в първия момент Катрин се обърка. Кошмарната сцена на последните минути от живота на Крис Тейлър бе излъчена по новините на всички телевизионни канали още в петък вечерта, а в събота това бе водещата новина във вестниците. Сутринта беше скрила вестника, преди Ема да успее да го види.

— Когато се случи важно събитие и всички телевизионни програми и вестници му отделят голямо внимание — предпазливо отговори тя.

— Като процеса на О. Дж. Симпсън?

— Точно така.

— Или като последния ти процес?

— Да.

— Една вечер те видях по телевизията. Разговаряше с някакъв лекар.

— Видяла си го по телевизията?

— Е, само малко — каза Ема. — Беше ужасно скучно, мамичко.

Катрин се усмихна. Дано дъщеря ѝ наистина да е видяла само това.

— Дейв? — обърна се Ема към него. — Може ли да ми поръчаш за десерт замразено кисело мляко?

— Нищо не мога да откажа на един велик музикант.

— Тогава може ли да вземем и Сам?

— Кучетата не ходят на ресторант, Ема — намеси се Катрин. — После ще го изведем на разходка.

— Нека да седнем на масичка отвън, мамичко — умолително я погледна момичето. — Той ще бъде много послушен. Обещавам. Нали си добро куче, Сами?

Сам вдигна глава, погледна я жално в очите и тупна с опашка по пода.

— Видяхте ли? — гордо ги изгледа Ема.

Качиха се в аудито на Катрин и потеглиха нагоре по хълма към Лагуна дел Мар. Поръчаха си храна и седнаха на масичка под дърветата в малкия вътрешен двор. Сам лежеше на сянка и с надежда поглеждаше кога някой ще се сети да му подхвърли нещо. След като се нахраниха, Ема отнесе пластмасовите чинии и вилици и се върна с любимото си замразено мляко.

— Какво си поръча този път, Ем? — попита Дейв.

— От любимото ми — отвърна тя. — С фъстъчено масло и шоколадови пръчици.

— Сигурна ли си, че нищо не искаш? — обърна се Дейв към Катрин.

Тя поклати глава.

— Стига ми толкова.

— Все искам да те попитам, Уудс поне не ти ли намекна каква беше присъдата? — попита той.

— И дума не спомена. Но дори да имаше желание да каже нещо, законът му забранява при тези обстоятелства да разкрива решението на съдебните заседатели. Така че никога няма да разберем как щеше да свърши процесът.

— Само едно не мога да разбера — замислено продължи той. — Как е възможно Хъдсън да не е разпознал Тейлър?

— Той никога не е виждал Тейлър отблизо, само Ейнджъл. А предполагам, че тя е изглеждала по съвсем различен начин.

— Каква мислиш, че е била присъдата?

— Имам чувството, че съдебните заседатели са го признали за виновен в опит за убийство на Митън и Браунинг, но за Соренсен се съмнявам. Никога няма да разберем истината. Тейлър изпревари съдебните заседатели. Както впрочем и всички нас.

— Знам, че се чувстваш измамена — каза Дейв, — но нищо не можеше да се направи.

— По дяволите, това нямаше нищо общо с правосъдието — ядоса се Катрин. — Имам чувството, че съм ги предала. Мъжете, които бяха убити. И Хъдсън... Сключих с него сделка, а той получи смъртна присъда.

— Опитай се да погледнеш на станалото от друг ъгъл — тихо изрече Дейв. — Все едно, че се е случило много, много отдавна.

Тя кимна.

— Знам, че е така. Само исках да...

— Остави нещата така, както са, Катрин — прекъсна я той. — Поне за днес следобед.

— Прав си — съгласи се тя. — Днес е денят на Ема.

— И моят — безгрижно изрече Дейв.

Катрин се престори на озадачена.

— Твоят ден?

— Естествено. Имам рожден ден. А вие забравихте, нали?

— Грешиш — усмихна се тя. — Ние никога нищо не забравяме, нали, Ем?

Ема се усмихна съзаклятнически. Катрин извади от джоба си малък пакет и го остави на масата. Дейв го взе и се намръщи.

— Хм — замислено изсумтя. — Прекалено е малък, за да се надявам на нов джип. Какво ли има вътре?

— Хайде, Дейв, бързо го отвори — помоли момичето с широко отворени от нетърпение очи.

Той разкъса опаковъчната хартия и извади кутийката. Часовникът проблесна меко на късното следобедно слънце. Той го извади и го сложи на протегнатата си длан.

— Катрин, толкова е красив — прошепна. — Аз... не зная какво да кажа.

— Честит рожден ден, Дейв — каза Катрин.

— Аха, честит рожден ден — повтори Ема и го целуна по бузата.

Той погледна Катрин и тя видя, че бледосините му очи блестят от радост.

— Искате ли да се прибираме? — предложи той. — Нали щяхте да си лягате рано.

Катрин се усмихна.

— Е, не чак толкова рано! — Тя го целуна.

— Бре, бре! — възкликна Дейв. — Какво ли трябва да означава това?

— Това е само началото. — Катрин отново го целуна.

Ема направи гримаса и снизходително вдигна поглед към небето.

— Ама и вас си ви бива — каза тя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.